Gecenin Gizemli Oyunu - 2

PARADOKYA

SIRLAR GEÇİDİ

7. BASKI 44 BİN

CEM GÜLBENT

FANTASTİK KURGU

CEM T TİMAŞ

iyi ki kitaplarım var

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2017

PARADOKYA 2
SIRLAR GEÇİDİ

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Editör	M. Emin Baş
Kapak Tasarımı	M. Aslıhan Özçelik
7. Baskı	Mart 2017
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-605-08-0754-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
Posta	P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta	bilgi@genctimas.com
Baskı ve Cilt	Sistem Matbaacılık
Sertifika No	16086
Adres	Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel	(0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 2964
GECENİN GİZEMLİ OYUNU-PARADOKYA / 2
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2012 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

PARADOKYA 2
SIRLAR GEÇİDİ

CEM GÜLBENT

genctimas.com

CEM GÜLBENT

İzmir'in Buca ilçesinde hayata merhaba dedikten sonra başlar Cem Gülbent'in hikâyesi. Ağustos onun için özel bir aydır. Hele ki takvimlerin yaprakları 16'sını gösteriyorsa 82'den bu yana kaç yıl geçmiş diye bir kez daha sayar tevellüdünü. 23 Nisan İlköğretim Okulu, Buca Ortaokulu ve Buca Lisesi'ni bitirdikten sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde Fizik Bölümü öğrencisi olur.

Fizikle mücadeleye harcadığı yıllar boyunca farklı yönlerini keşfeden Gülbent'in, özel ders verip harçlığını kazandığı öğrencilik döneminde "çılgın projem" olarak adlandırdığı "özel dersleri Türkiye genelinde verme" fikri, kendisini internet kullanımına yaklaştırır. Web tasarımını ve grafikerliği öğrenme fırsatı bulunca "Mesleğim neden bu olmasın?" diye kafa yorar ve kendini bu alanda geliştirmeye başlar.

Gülbent, okulundan gelen yoğun ricaları dikkate alıp aynı zamanda öğretmenlerini de kırmak istemediğinden 2008 yılında dünyanın en kolay okulu olarak gördüğü ve başarılı olduğuna inandığı Fizik Bölümünden mezun olur.

Cem Gülbent diyor ki: "İstediğim zaman hayatı sıradanlaştırabiliyorum. İstediğimde de dinlenmeye vakit bulabiliyorum. Tam iki gün balık besledim. Sigaradan ve yalandan nefret ederim. Ayrıca şu an evliyim fakat henüz iki çocuk babası değilim."

Gecenin sessizliğini bozan derin nefes alıp vermelerini, hızla çarpan kalp atışların takip etti. Korku dolu gözlerin karanlığın bir anda her yeri nasıl sardığını fark edemedi. Yüksekten düşerken tam da yere çarpacağın zaman mı sıçrayarak uyandın, yoksa süratle giden bir arabada önüne çıkan engele son anda vurmadan mı? Alnından çakaklarına akan teri silip kendine gelmeye çalıştın. Bu kadar korktuğunu hatırlamıyor, belki de bundan daha heyecanlısını yaşayacağını sanmıyordun.

Yanılıyorsun...

Geçmişin izlerini saklayan bilinçaltınla yüzleşmeye hazır mısın? Paradokslarla çevrili rüyalar âlemine hoş geldin.

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

1

Odasından çıktı. Sendeleyerek lavaboya yürüdü. Uzun bir esneme seansının ardından musluğu açtı. O esnada, yarı açık gözleri aynadaki görüntüsüne takıldı. Uykusunu almış olmasına rağmen yüzü solgun, gözaltları şiş ve saçları her zamanki gibi dağınıktı. Kendi görüntüsüne gülümsedi. Başını eğip avuçlarına doldurduğu suyu bir çırpıda yüzüne çarptı. O anda annesi yeniden seslendi.

"Cansu! Haydi kızım! Gelmiyor musun?"

Yatağından kalkıncaya kadar kim bilir kaç kere seslenmişti annesi...

Musluğu kapatmadan önce avuçlarına doldurduğu suyu son bir kez daha yüzüne çarptı. Aynanın yanında asılı duran havluyu yüzüne bastırdıktan sonra banyodan çıktı. Elektrik lambasına dokunacaktı ki ışığın zaten yanmadığını fark edip elini geri çekti. Uyku sersemliğini henüz üzerinden atamamıştı.

Koridor boyunca mutfağa doğru ilerlerken bugün yapılacak etkinliği düşünüyordu. Okuduğu üniversitede düzenlenen "Medeniyetler Tarihi" başlıklı konferansın sunuculuğunu yapacaktı. Topluluk karşısında konuşmaktan çekinmezdi. Bu

konuda kendine olan güveni tamdı. Peki ya Elif? "Bu sefer heyecanlanmasa bari." diye aklından geçirdi.

Mutfak masasına oturur oturmaz annesi tarafından önüne konulan çorbanın dumanı gözlerindeki mahmurluğun dağılmasına sebep oldu. Ekmeğine uzanırken babasının sözleri Cansu'yu daha da kendine getirdi.

"Günaydın kızım! Uykunu alabildin mi? Sabah fırına gittim senin için fakat gevrekler bitmiş. Bugünlük sıcak ekmek ile idare edelim. Bunlar da soğudu ama olsun."

"Her gün gevrek, her gün gevrek." diye söylenmeye başladı annesi. "İçimiz dışımız gevrek oldu."

"Bak sen! Her gün çorba içmemize bir laf ediyor muyum?"

"Çorba yararlıdır bir kere, bilmiyor musun?"

"Biliyorum hanımefendi, biliyorum. Ama her gün aynı çorba... Bir kere de değiştirsen ya şunu. Beceremiyor musun yoksa?"

"Kim, ben mi?"

Her gün olduğu gibi bugün de bir tartışma konusu bulmaları gecikmemişti. Hangi sabah güzelce, huzur içerisinde kahvaltı yapacaklardı, bilemiyordu Cansu. Babasının "günaydın"ı ardından yaşanan tartışmanın ortasında "Size de günaydın." dedi hırıltılı bir ses tonuyla.

Önündeki kâsenin içindeki çorbaya isteksizce baktı. Canı bir şey içmek istemiyordu. Sabahları kalkıp kahvaltı masasına oturduğunda iştahı olmuyordu. Dirseğini masanın üzerine koyup sol elini yüzüne dayadı. Diğer eliyle şekerliğe uzanmak istedi fakat çay içesi de yoktu. Yine de üç küp

şeker alıp çayını karıştırmaya başladı. Göz ucuyla da anne babasını izliyordu.

Gereksiz yere yaşanan bu tartışmalara anlam veremiyordu. Aynı mutfak içerisinde olmalarına rağmen aralarındaki uzun mesafelerin gün gelip kapanacağı umudunu her zaman taşıyordu.

Uyku mahmurluğunu üzerinden atmasına vesile olan kahvaltı atışmalarını dinlemekten başka çaresi yoktu.

O anda masanın üzerindeki kumandayı fark etti. Rengârenk tuşlu teknolojik alet kafasının dağılmasına yardımcı olmak için ele alınmayı bekliyor gibiydi. Karşı duvarın üzerine monte edilmiş televizyona doğru kumandayı uzattı. Ekrandaki görüntünün sesini biraz daha açtı ki belki tartışmanın bitmesini istediğini anlatabilirdi.

Tv'de sabah haberleri çoktan başlamıştı. "Sayın seyirciler, İstanbul güne bir ölüm haberi ile uyandı!" diyordu haber spikeri. Cansu, elindeki kumandayı masaya bırakmadan televizyonun sesini sonuna kadar kıstı. "Zaten güne moralsiz başlıyorum, bir de bu haberler daha da can sıkıyor." diye düşündü.

Kaşığı eline alıp çorba kâsesinin içerisine daldıracakken sesi sonuna kadar kısılmış televizyon ekranının sağ alt köşesine gözü takıldı. Ekranda gördüğü saat evden çıkma zamanının geldiğini gösteriyordu ki daha kahvaltı yapmamış olmanın verdiği sinirle hızlıca ekmeğinden birkaç parça kopardı. Bir iki kaşık gelgitleriyle de kâsesini yarılayıp birden yerinden kalktı ve koşar adım odasına doğru ilerledi.

Yere düşmeden dengelenen sandalye ile irkilen anne ve babası, kızlarının arkasından bakakaldı.

"Kızım ne oldu birden? Bu ne telaş?"

"Elif gelmek üzere anne. Bugün okula erken gitmek için anlaşmıştık. Belki de aşağıya gelmiş bekliyordur."

Cansu'nun, annesine verdiği cevap ile odasına girip kapısını örtmesi bir oldu. Yatağının yanında duran sehpanın üzerindeki cep telefonunun titrediğini fark etti. Arayan Elif'ti. Belli ki tam saatinde gelip apartmanın önünde bölüm arkadaşını beklemekteydi. Cansu telefonunun kırmızı tuşuna basıp meşgul sinyali ile birazdan aşağıya ineceğinin mesajını vermiş oldu. Hızlıca hazırlanmalıydı. Çünkü Elif'in had safhaya çıkan heyecanına bir yenisini eklemek istemiyordu.

❖❖❖

Aradan on dakika geçtikten sonra apartman kapısından çıkan Cansu, Elif'in serzenişi ile karşılaşmayı beklerken elindeki kâğıtlara odaklanmış arkadaşının donuk yüz ifadesiyle uyum içerisinde olan cılız "merhaba"sını işitti. Cansu, arkadaşının içinde bulunduğu sıkıntılı durumu anlamakta gecikmedi.

"Haydi ama! Yapma Elif. Bu alt tarafı bir konferans konuşması. Okul bünyesinde olan bir etkinlik. Olsa olsa yüz kişi dinler bizi. Bu kadar stres yapmanın anlamı yok."

"Ne! Yüz kişi mi?" Elif'in gerilmiş yüzü ve tedirgin bakışları, titrek sesiyle sorduğu sorusuna eşlik ediyordu.

"Günlerdir bu sunuma hazırlanıyorum ama şu topluluk önünde konuşma sıkıntım yok mu, bir türlü bu heyecanı üzerimden atamıyorum."

"Ailen ne diyor bu duruma?"

Elif, alaycı bir gülümseme ile "Ailem mi? Bana güvendiklerini bir hissettirebilseler ya!" dedi gözlerindeki özlem ışıltıları-

nın arkasından. Ellerindeki kâğıtlara baktıktan sonra yönünü Cansu'ya doğru çevirerek; "Bana yardım edeceksin, değil mi? Beni bu sıkıntıdan kurtarmanı istiyorum." dedi.

Bu kez alaycı gülümseme Cansu'nun yüzünde belirdi. Hem biraz olsun Elif'i rahatlatmak hem de arkadaşının özlem duyduğu güveni ona hissettirmek adına; "Tabii ki ama hep ben mi kurtaracağım? Biraz da sen beni kurtarsan olmaz mı?" diye sordu.

Üzerindeki stresi atma gayreti içinde olan Elif; "Senin neyin varmış?" diyerek göz ucuyla arkadaşına baktı.

"Bilmiyorum. Yine bizimkileri tartışırken bıraktım. Kızlarını düşünmediklerini sanıyorum artık. Odama kapanıp beni en iyi anlayan kitaplarımla iç içe yaşamaya başladım. Uzaklara gitme isteğimi onlar yerine getiriyor. Sanki gizemli dünyalara hapsoluyorum."

"Tamam işte. Bundan sonra hangisinin içinde hapsolup kalırsan bu sefer ben kurtarmaya gelirim seni. Ama öncesinde bana yardımcı olman lazım."

Elif'in gülümsemesine; "Peki öyle olsun bakalım." diye karşılık veren Cansu; "Haydi artık acele edelim. Biraz daha burada durup konuşursak konferansa yetişemeyeceğiz." dedi.

❖❖❖

Hoparlörden yükselen tiz sesten Cansu'nun mikrofonu açtığı anlaşıldı. Salondaki uğultu birden kesildi. Birazdan başlayacak konferans için herkes gibi Elif de toparlandı. Zaten epeydir elindeki kâğıtlarla tedirgin bir şekilde isminin anons edilmesini bekliyordu. Cansu güzel bir sunum yapacağını ve rahat olması gerektiğini söylemişti. Buna rağmen titreyen diz-

lerine bir türlü söz geçiremiyordu. Sahnenin ortasına doğru yürüyen arkadaşı elindeki mikrofonu ile konuşmaya başladı.

"Sayın dekanım, değerli hocalarım ve sevgili arkadaşlar. Düzenlemiş olduğumuz Medeniyetler Tarihi başlıklı konferansa hepiniz hoş geldiniz.

Neden bir müze gezintisinde o devrin atmosferine girip etkisi altında kalırız? Ya da neden kendi kültür varlıklarımızı koruma bilincimizi bir kenara itip de farklı bir devrin veya ülkenin eserlerine gereğinden fazla önem veririz?

Konuşmacımız bu ve benzeri sorular hakkında çalışmalarını yaptı ve şu anda bizi bilgilendirmek için kürsüye çağırılmayı sabırsızlıkla bekliyor.

Değerli konuklar, dünyada uyuşturucu ve silahtan sonra üçüncü yasa dışı pazar olan tarihi eser kaçakçılığı hakkındaki sunumunu yapmak üzere Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü öğrencilerinden Elif Gül Beyzade arkadaşımızı kürsüye davet ediyorum."

Alkışlar arasında Elif yerinden kalktı. Bölüm arkadaşları ile göz göze gelip elindeki kâğıtları düzelterek kürsüye doğru yürümeye başladı. Yönü, kürsünün bulunduğu platforma doğru olsa da ayakları geri geri gidiyordu sanki. Üzerindeki tedirginlik her halinden belli oluyordu. Yanından geçen Cansu'nun; "Haydi, göster kendini! Mikrofonun düğmesini açmayı unutma." sözünü bile neredeyse duymayacak kadar heyecanlıydı.

Elif, elindeki kâğıtları kürsüye yerleştirdi ve göz ucuyla salona bakarak mikrofonu düzeltti. Herkes gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu ve bu durum genç kızın kalbinin deli gibi atmasına yetiyordu.

Derin bir soluk alıp mikrofonun düğmesini açtı.

"Sayın dekanım, saygıdeğer hocalarım ve çok değerli arkadaşlar." dedi titrek bir ses tonuyla. Boğazında düğümlenen kelimeleri yutarcasına yaptığı hareketle giriş cümlesi için önündeki kâğıtlara baktığında anlam veremediği bir durumla karşılaştı. Kâğıtların üzerindeki harfler rakamlara dönüşmüş ve sayfalarda belli belirsiz sayı dizileri sıralanmıştı. Birden heyecanı en üst seviyeye çıktı ve kekelememek için konuşmasına başlayamadı. Bir bombanın üzerinde oturuyormuş da ağzından çıkacak yanlış bir kelime ile herşey paramparça olacakmış hissine kapıldı.

Salondaki konuklara doğru başını ümitsizce kaldırdı ve öylece kalakaldı. Başta Cansu ve ona her zaman destek olan öğretmeni Suna Hoca olmak üzere tüm izleyiciler Elif'in yaşadığı tereddüt anlarına kilitlenmişlerdi.

Uğultular başladığında herkes birbirine şaşkın gözlerle bakmaktaydı. Konuşmacı kürsüye çıkmış ve bir iki kelimenin ardından suskunluğa gömülmüştü. Boş gözleri acaba çaresizlik denizinin hangi sularında bir çıkış yönü arıyordu? Yoksa kısa bir süre için kendinden mi geçmişti?*

Cansu, arkadaşına yardım için bulunduğu yerden hareketlenmeye başlayacaktı ki ön sıralarda oturan Suna Hoca koltuğunda doğrulup Elif'e seslendi. Karşılık alamayınca yerinden kalkıp kürsüye ilerledi. Genç kız, ellerindeki kâğıtlarla öylece duruyor ve boşluğa bakıyordu. Suna Hoca, öğrencisinin kollarından tutarak, demin oturduğu yerden seslendiği sözü bir kez daha tekrarladı.

"Elif! İyi misin kızım?"

---

* Suskunluk içerisinde kaldığı sanılan Elif'in bu kısa sürede yaşadığı gizem dolu macera "Paradokya – Adalet Yıldızı ve Kayıp Pusula" kitabında.

Elif, kendine geldiğinde yanında duran ve endişeli gözlerle kendisine bakan öğretmeni ile göz göze geldi. Bir an için neler olduğunu anlayamayan genç kız; "Hocam çok heyecanlandım, özür dilerim." diyerek önündeki kâğıtları topladı ve sahnenin basamaklarından inip salonun kapısına doğru ilerledi.

Elif'in arkasından bakakalan Suna Hoca, Cansu'dan mikrofonu rica edip konferansın kaldığı yerden devam etmesini sağladı.

"Değerli konuklar, arkadaşımız rahatsızlandı sanırım. Onunla birlikte yürüttüğümüz çalışmalardan kısaca bahsedeyim..."

Mikrofonu Suna Hoca'ya veren Cansu, salondan ayrılıp büyük koridora çıkan arkadaşını görmek için peşinden gitti. Elif, bir öğrenci dolabının önünde duruyordu. Tam dış kapıya dönecekken arkadaşına yetişen Cansu, Elif'e dolabın anahtarını göstererek, "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu.

Elif, "Evet!" dedi sinirli bir şekilde.

Anahtarı vermeden önce neler olduğunu öğrenmek isteyen Cansu, "Senin başka bir derdin var ve söylemiyorsun. İyi misin gerçekten?" diye sordu.

Elif, "Bilmiyorum Cansu. Hiçbir şey bilmiyorum." diye cevap verdi üzgün bir ifadeyle. "Günlerdir bu sunum için çalışıyorum, geceleri uykusuz kalıyorum. Bakmadığım kitap, okumadığım makale, incelemediğim internet sitesi kalmadı. Fakat insanların karşısına ne zaman geçsem heyecanıma yenik düşüyorum; bugün olduğu gibi... Yorgunluğum da üzerine tuz biber ekti, galiba hayaller görmeye başladım."

"Bu sene mezun oluyoruz Elif." dedi Cansu ve "Hep istediğin gibi müze uzmanı olmana az kaldı. Böyle şeylere alışman lazım... İş hayatında birçok kişiye sunumlar yapıp bilgi vere-

ceksin." diyerek cesaretlendirmeye çalıştı arkadaşını. Elif ise çok karamsardı. "Müzede karşımda kimse olmasa bile ağzımı açıp konuşamam, emin ol." diye karşılık verdi.

"Kendine haksızlık ediyorsun." diyerek gülümsedi Cansu ve elindeki anahtarla dolabı açtı.

Elif, dolabın içinden çantasını ve üst rafta duran kitaplarını aldı. "Bunları kütüphaneden almıştım. Birazdan..." derken lafı yarım kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Cansu merakla.

Arkadaşının suratına anlamsız bir ifadeyle bakan Elif, "Anlayamıyorum." dedi.

Kütüphaneden aldığı dört kitabı sunumundan önce üst üste dolaba yerleştirdiğinden emindi. Şimdi ise eline aldığı kitapların sayısı beşti. Bu sebeple duraksamıştı. Elindeki tüm eşyaları dolaba geri koyan Elif, daha önce görmediği beşinci kitabı incelemeye başladı.

"Gecenin Gizemli Oyunu... Vay!" diye gülümsedi Cansu, Elif'in elindeki kitabın kapağına bakarak; "Neden gündüz vakti hayaller gördüğün şimdi anlaşıldı." dedi.

Elif düşünüyordu. Bu kitabı Cansu koymuş olmazdı. Dolabı kilitlerken yanındaydı ve konferans salonuna da beraber gitmişlerdi. Elinin titrediğini fark ettirmeden kitabın kapağını kaldırdı ve Cansu'nun da duyacağı bir sesle kitabın ilk sayfasında yazanları dikkatle okudu.

...

...

...

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Tüyleri diken diken olmuştu. Sanki içinden bir parça kopmuştu. Eksiltilmiş hissetmişti kendini. Olanlara anlam veremiyordu. Önce kürsüde yaşadıkları, sonra da nereden geldiği belli olmayan bu kitap... Hafızasını biraz daha zorladı. "Hayır! Yanlışlıkla da olsa kütüphaneden getirmedim. Elimde sadece dört kitap vardı." diye mırıldandı.

O bunları düşünürken Cansu kitabı aniden elinden çekti ve Elif'i kendine getirdi.

"Hımm! İlginç bir kitaba benziyor."

"Onu bana verir misin?" diye atıldı Elif.

Cansu, şirin bir edayla, "Yarın veririm canım." dedi ve konferans salonuna doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Elif, eşyalarını alıp dolabın kapağını kapatırken, "Cansu, buraya gelir misin lütfen?" diye seslendiyse de arkadaşı, "Program devam ediyor, salonda bulunmalıyım." diyerek arkasına bakmadan el salladı.

"Sorun neymiş?"

Elif'e el salladığı sırada kitabı incelemek için kapağını araladığında konferans salonundan çıkan Suna Hoca'nın sorusu ile irkildi Cansu. Sakin bir ses tonuyla, "Her zamanki gibi hocam, aşırı heyecan işte..." dedi.

"Ben onunla konuşurum, ihtiyacı olan da bu." diyen Suna Hoca Elif'in bulunduğu yere doğru yürüyüşünü sürdürdü. Cansu ise kısa süre içerisinde ilgisini çeken kitaba yeniden odaklandı. İçindeki hislere anlam veremiyordu. Bir an önce kapağını aralayıp "Gecenin Gizemli Oyunu"nu öğrenme hissi duymaya başladı.

O an arkasından köpek havlaması işitti. Okul içerisinde hatta binanın koridorunda duyulması imkânsız olan bu sesin geldiği yöne bakmak için arkasını döndüğünde flaşlar patladı gözleri önünde. Koridorun uzak köşesinden kendisine doğru koşmakta olan mermerden yapılmış köpek heykelini görünce titremeye başladı. Yanı başında iki askerin durduğunu fark etti. Bunlar da kimdi? Elindeki kitaba baktı. Gizemini sunmakta geç kalmamış gibi durmaktaydı. Neler olduğuna anlam veremedi. Ayakları geri geri adım atsa da gözleri nemlenmiş ve dudakları da titremeye başlamıştı. Daha önce bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Yönünü yeniden konferans salonuna doğru çevirip kaçmak istediği sırada büyük ve süslü salon kapısı ile karşı karşıya geldi. Kapıyı araladı. İçeriden meraklı gözlerle bakanların hiçbiri konferans salonundaki öğrencilere benzemiyordu.

"Elif!.. Suna Hoca!.." diye bağırsa da sesini duyan yoktu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Acaba bütün bunlar bir rüya mıydı? Belki de annesi birazdan gelip dokunarak onu uyandıracaktı.

Tam bu esnada arkasından dokunan el ile olduğu yerde sıçradı. Flaşlar yeniden gözlerini kamaştırmıştı.

"Dediğin gibi, aşırı heyecanlanmış." dedi Suna Hoca.

Derin nefes alıp vermelerini kontrol altında tutmaya çalışan Cansu, gözlerini hocasına odaklayarak onaylarcasına başını salladı. Yutkunuşu, yaşadığı heyecanı gözler önüne serse de bir şey belli etmek istemedi.

"Haydi, kızım, programa dönelim. Misafirler gelmiş fakat ev sahipleri yok. Gülünç duruma düşmeyelim."

Hocasının bir adım gerisinden yürümeye başlayan Cansu yaşadığı şoku üzerinden atmaya çalışıyordu. Elindeki kitabı

sımsıkı tuttuğunu fark etti. "Bu ne böyle?" diye düşünerek aklındaki soruya anlam vermeye çalışırken istemsiz bir hareketle arkasına doğru baktı. Gözleri az önce o heyecanı yaşatanları arasa da her şey normal gözüküyordu. Bu yaşadıklarının ne anlama geldiğini elbet öğrenecekti.

2

Hızlı tren, Eskişehir garı için yavaşlamaya başladığında cama yaslanan başı ve uzaklara dalan gözleri ile anılar istasyonuna yaklaştığını anladı. Karşı koltukta oturan ve yeni tanıştığı yol arkadaşı gülümser bir çehre ile seslendi.

"Hayırdır İlker? Hüzünlendin birden."

Cama yasladığı başını kaldırıp acı gülümsemesiyle, "Bu istasyona geldiğimde hep böyle olurum Kadir abi. Dedem gelir aklıma. Burada kaybetmiştik onu." dedi İlker.

Kadir, gülümseyişinin yerini alan yüzündeki ciddi ifadeyle kendisinden otuz yaş küçük üniversite öğrencisinin gözlerine bakarak, "Başınız sağ olsun. Vefat etti demek." dedi.

"Hayır, vefat etmedi. Çekip gitti. Belki de yaşamıyordur şu anda, bilemiyorum."

"Nasıl yani, kayıp mı oldu? Özel değilse öğrenmek isterim sebebini."

İlker, önündeki masayı katlayıp, boynuna astığı kulaklığını da çıkartıp eliyle kablosunu dolarken anlatmaya başladı.

"Toprak, emanetin en sadık kucağı, der dururmuş dedem. Neden böyle dediğini hiçbir zaman anlayamadık. Samsun tren garında hareket memuruyken Eskişehir'e tayin olmuş. Daha sonraları da babamları aldırmış yanına. O zamanlar biriyle tanışıyorlarmış. O kişi hayatını etkilemiş dedemin ve ortadan kaybolmasına sebep olmuş."

"Bu kişi bir bayan mı?"

"Hayır. Kendisini doğa aşığı diye tanıtan bir hazine avcısı."

"Hazine avcısı mı?"

"Eskişehir'e gelmeden önce Karadeniz'de tanışmışlar. Adam Rizeliymiş. Elindeki haritayı dedeme vermiş. Kendisi yaşlı olduğu için gömüyü arayacak hali yokmuş. Belki de kandırmıştır dedemi, bilemiyorum ki."

"Hikâye enteresan. Peki, ne varmış haritanın üzerinde?"

"Kroki. Mübadele zamanında Karadeniz'deki insanlar yer değiştirmeden önce, neleri var neleri yok gömmüşler. Nasıl olsa daha sonra gelip alırız düşünceleri varmış. Eşyaların yerlerini belirten çizimleri de saklamışlar. O kâğıt parçası bunlardan biri olabilir belki."

Tren, perona yanaşırken Kadir'in yüzündeki ciddiyet yerini hafif gülümsemeye bırakmıştı. "Yani şimdi deden hayallerinin peşinden mi gitti?"

"Öyle de denilebilir Kadir abi. Babam çok ısrar etmiş gitmemesi için, hatta önüne engeller koymuş. Bunun doğru olmadığını söylemiş. Dedem ise her trenin arkasından uzaklara dalıp gidermiş. Bu gitmeler gün gelmiş gerçek olmuş."

"Hiç arayıp sormadınız mı?"

"Aramaz mıyız? Aylarca hem de... Babam yıkıldı gidişine. Ne zaman ki umudunu yitirdi, işte o zaman tam anlamıyla kaybettik dedemizi."

"Umudun arkasından gitmek gerekir öyle mi?"

"Her zaman abi."

"Haydi! Kalk o zaman."

"Nereye?"

"Tren durdu işte, inmeyecek miyiz?"

Gülüşmelerin ardından İlker, çantasını eline alıp Kadir ile birlikte trenden indikten sonra geldikleri yöne doğru raylara dikti gözlerini. Kadir ise genç delikanlının omzuna elini koyarak, "Hayattaki seçimler hep iyi ile kötü arasında olmamıştır. Belki de bu iyi ile daha iyi arasındadır. Biz bilemeyiz. Artık ayrılık vakti geldi. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bakarsın bir gün yine karşılaşırız, belli mi olur?"

"Teşekkürler Kadir abi. Ben de çok memnun oldum seni tanıdığıma. Finallerim öncesi bizimkilere yapacağım üç-dört günlük bu sürpriz ve bu muhabbet iyi geldi açıkçası. Sınavlarım varken pek sık gelip gitmiyorum ama bakarsın yine karşılaşırız."

❖❖❖

İlker, oturdukları mahalleye girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Zili çaldığında kapıya çıkacak annesinin veya babasının yüzündeki ifadeyi merak ediyordu. Güzel bir sürpriz olacağını düşündü. Okulunun ilk senesinde sıkıca çalışmayı planlıyor, ders bırakmak istemiyordu. Fakat sıkı çalışma programından

bunaldığı için birkaç günlük bu kaçamağın iyi geleceğini zannediyordu.

Son yıllardaki şehirleşmeye inat dedelerinden yadigâr eski bir evde oturuyorlardı. Çatı katını saymazlarsa evleri iki katlıydı. İlker, taş basamakları çıkıp ahşap kapılarına vardığında zile uzandı. Düğmeye bastığında dudaklarını ısırdı. Birazdan duyacağı "Kim o?" seslenişi karşısında gülüp sürprizi bozmak istemiyordu.

Beş on saniye kadar bekledi fakat içeriden ses gelmemişti. Zile yeniden bastı. Belli ki duymamışlardı. Saatine baktı. Bu saatte bir yere gitmiş olamazlar diye düşündü.

İkinci çalışının ardından da biraz bekledi fakat kapı bir türlü açılmıyordu. Çantasını açıp anahtarını aradı. Bulduğunda aklından "Nereye gitmiş olabilirler?" sorusu geçiyordu.

Kapıyı aralayıp içeriye adım attığında derin bir sessizlik "merhaba" dedi İlker'e. Uzun bir aradan sonra yeniden evi ile buluşması rahatlatmıştı onu bir anda. Ayakkabılarını çıkarırken sürprizi bozma uğruna sesini yükselterek seslendi.

"Anne!.. Baba!.."

Karşılık bulamadığı seslenişi ile evinde yalnız olduğuna kanaat getirdi. Saatine baktı, akşamüzerine yaklaşmıştı. Çantasını giriş holündeki masaların üzerine bıraktığında en azından anne ya da babasından birinin uyuyor olabilme ihtimaline karşın odalara yöneldi. Belki de sürprizi devam ettirebilirdi. Yoksa çocuklarının geldiğini gören aile, oğullarına mı sürpriz yapacaktı? Avcı iken av konumuna düşmek istemiyordu.

Yarı açık salon kapısını ardına kadar aralayarak içeriye baktı. Değişen birkaç eşyanın dışında her şey yerli yerinde duruyordu. Oturma odasına doğru ilerledi. Kapısını açarken içini

gıcırdatan o ses ile karşılaştı. "Babam da yağlamadı gitti şunun menteşelerini." dedi fısıldayarak. Oturma odası da salon gibi sessizlik içerisinde ev sahiplerini bekler gibiydi. İlker, mutfağa baktığında ocak üzerindeki tencereler dikkatini çekti. Sıcak olmasa da en azından iki-üç saat önce pişmiş hissi veren ılıklıktaki yemekleri görünce anne ve babasının evden kısa süreliğine ayrıldıklarını anladı. Akşam yemeğinde güzel bir kuru fasulye kendisini bekliyordu. Fakat o, akşam yemeğini bekleyemeyecek kadar aç hissetti kendisini. Öncesinde bir tabak yemek hiç de fena olmazdı. Ekmek dolabını açtı fakat hevesi kursağında kaldı. Yemeği de yavan yemek istemiyordu.

Mutfaktan gönülsüz ayrıldıktan sonra üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Önündeki tahta basamaklarda birçok anısı vardı. Üçüncü basamağa her gelişinde ayağının kayması, elleriyle tutunduğu korkuluğun çocukluk yıllarının kaydırağı olması, ödevlerini yetiştirmek için alelacele oturduğu basamağın bir üstündekini masa niyetine kullanması... Bunun gibi birçok anı canlandı zihninde. Adımlarını atıp üçüncü basamağa geldiğinde diğerlerine göre farklı çıkan ses, o anısını bir kez daha canlandırdı gözünde.

Yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıktığında durakladı. Önündeki uzun koridor hem yatak odasına hem de anne babasının odasına gitmekteydi. Başını sağ tarafına doğru çevirdiğinde çatı katına çıkan merdivenlerle karşı karşıya geldi. On beş basamak yukarısındaki kapı ve onun ardındaki sır, İlker'in içinde her zaman merak uyandırmıştı. Kiler olarak kullandıkları bu bölüme pek nadir girerlerdi. Bunun nedeni orada eski eşyaların ve dedesine ait küçük bir sandığın olmasıydı. Babası, bu sandığın içindekini özenle saklıyordu.

İlker, içindeki gelgitleri bir türlü dizginleyemiyordu. Acaba yukarıya çıkıp bu merakını gidermeli miydi? Ailesinin buna izin vermeyeceğini biliyordu. Hatta bir keresinde babası fena halde azarlamıştı. Kendi odasına geçip uzanmak istedi. Adımını attığı sırada yeniden durakladı. Kararsızlığını bir türlü üzerinden atamıyordu. Çatı katına çıkan merdivenlere doğru döndü. Bir yukarıdaki kapıya, bir de kendi oda kapısına baktı. Trenden indikten sonra yolda tanıştığı kişinin söylediği söz aklına geldi. "Hayattaki seçimler hep iyi ile kötü arasında olmamıştır. Belki de bu, iyi ile daha iyi arasındadır." Bu yüzden kimse yokken merakını giderebileceğini düşündü.

Yukarıya çıkıp çatı katına girerek sandığın içerisindeki gizemi öğrenmek için ilk basamağa adımını attı. İçindeki kararsızlık beynini kemirip duruyordu. İzinsiz yapacağı bu iş şimdiden ruhunu sıkmaya başlamıştı. Fakat merakı bir adım önden gidip İlker'i gizemli bir yolculuğa doğru çekiyordu.

İkinci basamağa çıkmak için ayağını kaldırdığında birden flaşlar patladı gözleri önünde. O an yakasından çekildiği gibi aşağıda buluverdi kendisini. Ceketinin yaka kısmı yırtılmıştı. Düşme esnasında başını da koridor duvarına çarpmıştı. Yüksek bir ses kulaklarında yankılandı.

"Neden oraya çıkmak istediğini biliyorum. O sandığa bakmayacağını söylememiş miydim sana?"

İlker afallamış bir şekilde kısık gözlerle ayakta duran babasına baktı. Adam, sinirinden yerinde duramıyordu. Oğlundan beklediği cevabı alamayınca daha da sinirlendi.

"Kime diyorum ben? Şimdi git odana ve sakın bir daha bunu yapmaya kalkma."

İlker, yaşadığı şaşkınlıkla ve biraz da mahcubiyetle düştüğü yerden doğruldu. Elini kaşının üst kısmına götürdü. Çarpmanın etkisiyle alnının şişip şişmediğini kontrol etti. Yeni aldığı ceketinin de yırtılmış olması moralini bozmuştu. Asıl üzüldüğü nokta, babasının kendisine gösterdiği tavırdı. Sesini çıkarmadan yerinden kalktı ve kendi odasına doğru döndüğü sırada yeniden flaşlar patladı gözleri önünde.

Kısa süreli bir hayal görmüştü anlaşılan. Merdivenlerin önünde ayakta durmaya devam ediyordu. Az önce yaşadıklarının anlamı neydi? Alnındaki ağrıyı hissedince her şeyi çok gerçekçi bir şekilde yaşadığını bir kez daha anladı. Elini kaşının üst kısmına götürdü. Alnının şişmiş olabileceğinden endişe ediyordu. O an omzundaki yırtığı görünce birden telaşlandı ve üzerindekini aniden çıkartıp ileriye doğru fırlattı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Kendine gelmek için düşünmeye başladı. Acaba basamakları çıkarken adımını attığında tansiyonu mu düşmüştü de dengesini kaybedip geriye yuvarlanmıştı? Öyle ise yakasından çekilme hissi ve bu yırtık da ne anlama geliyordu? Kalbi, atış hızını biraz daha arttırmaya başladı. Bu yaşadıklarının bir anlamı olmalıydı. Yoksa öğrenmeye çalıştığı gizem şimdiden etkisini göstermeye mi başlamıştı?

Bu sefer içindeki tereddütten de kurtularak merdivenleri koşar adım çıkmaya başladı. Ne olursa olsun çatı katındaki kilere girecek ve o sandığın içerisine bakacaktı. Boş bir sandık ile karşılaşsa bile her duruma hazırdı. Yoksa içindeki bu artan merak sürekli zihnini kemirip duracaktı.

Kapıyı araladığında evdeki sessizlikle uyum içerisinde duran bir ortam ile karşılaştı. Tek fark küçük çatı katının loş ışığı

ve tozlu görüntüsüydü. Aralanan kapının çıkardığı ses tüylerinin ürpermesine neden olsa da gözlerindeki kararlılık hedefine kilitlendiğini gösteriyordu. Yine de cesaretinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Geri dönmemek için kendi içinde büyük bir savaş veriyordu.

Kilerin içerisi eski eşyalarla doluydu. En son ne zaman bu küçük yere girdiğini hatırlamaya çalışsa da bir tarih belirleyemedi. İçerisindeki loş ışık, pencereyi kaplayan gazete sayfasından kaynaklanıyordu. Yavaşça adımını attığında geride bıraktığı kapı da kapanmak için hareketlenmeye başladı. Evde yalnızdı fakat bulunduğu ortamdaki sessizlik ona kendisini gizemli bir dünyadaymış gibi hissettirdi. Başını ne tarafa çevirse eski anılarla karşılaşıyordu. İlkokul sonlarına doğru kullandığı bisikleti, arkadaşlarıyla demir parayı kullanarak kıyasıya maç yaptıkları çivili tahtası, babasının tamir işlerinde kullandığı takımlar, dedesine ait şapka ve kıyafetler gözüne ilk çarpan eski eşyalar oldu. Bu kısa süreli anı yolculuğu kilere neden girdiğini unutturmaya yetmemişti. Gözü eski ve gizemli sandığı aramaktaydı.

Demirden yapılan rafların ve üzerindeki eşyaların bulunduğu duvara doğru döndü. Bir adım da o yöne doğru attı. Zaten hareket alanı kısıtlıydı. Bir metrekarelik alan dışında tüm kiler eski eşyalarla doluydu. Demir rafın ilk katındaki eşyaların arkasından aradığı sandığın ucunu görebiliyordu. Bu rafa ulaşabilmesi için önce önündeki eski çamaşır sepetini kenara çekmesi gerekiyordu.

Bu, göründüğü gibi kolay olmayacaktı. Beline kadar gelen sepet ağırdı. İçindekilerden birazını alıp kenara koydu ve bir kez daha sepete yöneldi. İçinden çıkanlara şaşırıyordu. Daha önce görmediği bu eşyalar acaba dedesine mi aitti? Kazı çalış-

malarında kullanılan ne varsa bir bir eline geliyordu. Yoksa sandık bahaneydi de öğrenilmemesi gereken gerçekler bunlar mıydı?

Sepet, yerinden oynatılabilecek ağırlığa düşünce onu dikkatli bir şekilde yan tarafa doğru sürükledi. Gözü, pencereden süzülen ışığa takılmıştı. Sanki yüzyıllardır uyuyan tozlar uyanmış, kiler içerisinde birbirinden ilginç ışık oyunları sergiliyorlardı. Bu durum içerisinin ne kadar havasız kaldığını da gözler önüne serdi. Bir an önce merakını giderip bu ortamdan uzaklaşmalıydı.

Şimdi karşısında eski giysiler duruyordu. Dikkatli bir şekilde onları da avuçlayıp sepetin üzerine öylesine istifledi. Yavaşça sandığa doğru uzandı. Ahşap işlemeli kutu İlker'in kalbini hızlandırmak için yeterli bir sebepti. İki karış alan kaplayan ufak sandığı kendine doğru çekerken hissettiklerine anlam veremiyordu. Birazdan ya büyük bir sırrı ortaya çıkartacak ya da büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Üçüncü bir ihtimal aklına gelmiyordu. Fakat yanıldığının farkında değildi.

Eli titrediği halde sandığı incelemeye başladı. Zamanında iyi verniklenmiş olsa da yıllara meydan okuyamadığı her halinden belliydi. İnce işlemeli kabartmaları, anlamını bilemediği işaretleri ve eline alır almaz hissettiği toprak kokusu daha açılmadan İlker'i etkilemeyi başarmıştı. İlker'in gözü, kapağı ana gövdesine tutturan paslı demir çengele takıldı. Serçe parmağının ilk boğumu büyüklüğünde olan bu ufak kilidimsi, İlker'i fazla zorlamayacağa benziyordu. Yanılmamıştı. Çengeli yuvasından ayırıp kapağını araladığı an kilerin içinde garip bir ses duydu. Sanki sandıktan çıkan bir esinti tüm odada yankılanmıştı.

İlker, ne olursa olsun bu kapağı aralamakta kararlıydı. Korktuğu her halinden belli olsa bile pes edip geri dönmek istemiyordu. Şimdiye kadar yaşadıklarının, hissettiklerinin ve merdivenden çıkarken kendinden geçmesinin bir açıklaması olmalıydı. Aklına takılan soruların cevabı bu gizemli sandığın içindeydi. Ya da o öyle inanmıştı.

El titremesi ile kalp atışlarının hızlanması arttığı an sandığın kapağı da aralanmıştı. İlker, meraklı gözleriyle sandığın içine odaklandı. İlk başta gördüğüne anlam veremedi. Elindekiyle pencereye, tozlu ışık hüzmesine doğru döndüğü sırada bir kez daha şaşırdı. Hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Bir eliyle sandığın altını ortalayıp dengede tutmaya çalışarak diğer eliyle içindekine uzandı. Eline aldığı bir kitaptı. Üzerindeki tozları üflediğinde ortaya çıkan ilk yazıyı okudu.

"Gecenin Gizemli Oyunu."

"Bunca yıldır saklanmaya çalışılan bu muydu?" diye sordu meraklı bakışlarıyla. Açıkçası dedesine ait tarihi bir eşya ya da çıkarılmış değerli bir gömü bulmayı hayal ediyordu. Elinde tuttuğu kitaba doğru alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Demek gecenin gizemli bir oyunu. Bunlarla mı uğraşıyordun dede?"

Sandığı sepetin üzerinde duran giysilerin üzerine bıraktı. Dengesi bozulup kaymaya başlayan kutuyu yeniden düzeltti. Ardından elindeki kitabın ilk sayfasını aralayıp okumaya başladı.

...

...

...

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Tüyleri diken diken oldu. Alaycı bir kahkaha attı ve birden ciddileşti. Sessizlik her yanını iyice sarmış gibiydi. Kısa bir hareketsizlikten sonra yeniden güldü. "Demek dedem bir oyun oynamış ha!" dedi. Çok geçmeden yeniden ciddileşti. Ne yaptığını kendi de bilmiyordu. Ciddiye almamış bir tavrı olsa da acaba korkmuş muydu? Yoksa elindeki bu kitap dedesinin kaybolma sebebi miydi? Şimdi merakı sandığı açmadan önceki merakından daha fazlaydı. Geçen her saniye İlker'i bilinmezliğe sürüklüyordu.

O an derinlerden gelen bir sesle yerinden sıçradı. Kısa sürede sesin nereden geldiğini anladı. Birden telaşlandı. Sandığın kapağını hızlıca kapattı ve yerine yerleştirdi. Giysileri de gelişigüzel tıkarak sepeti eski yerine çekti. Kitap hâlâ elindeydi. Kiler kapısına doğru yöneldi. Bir an önce bu odadan çıkmalıydı. Yoksa anne ve babasına yakalanabilirdi. Ailesi için bu kiler kaçamağı, habersiz gelmesindeki sürprizden daha büyük bir sürpriz olabilirdi ve bu durum hiç hoş karşılanmazdı.

Kapıyı yavaşça aralayıp ses çıkartmamaya çalıştı ve ardından hızlıca merdivenlerden aşağıya indi. Elindeki gizemli kitabı da bırakmamıştı. Çantasına ulaşır ulaşmaz kitabı içine bırakması bir oldu. En kısa zamanda kitapta yazılanları okuması gerekiyordu. Bunun için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı.

3

Sınıf içerisinde yükselen uğultuyla birlikte kalkan tüm parmakları görünce, "Peki, çocuklar. Madem hepiniz okumuşsunuz bu kitabı, söyleyin bakalım beğendiniz mi?" diye sordu.

Sınıf mevcudu fire vermeden hep bir ağızdan "Beğendik!" diye bağırdı. Neda, kalkan parmaklar arasında bir öğrencisinin tereddütte olduğunu hissedince ona doğru dönerek; "Senem sen çok kitap okuyorsun, kararsız gibi duruyorsun. Pek beğenmedin mi yoksa?" diye sordu.

"Hocam çok beğendim ama ne bileyim, tedirgin oldum biraz." diye gülümsedi Senem.

"Evet hocam, Senem haklı. Çok etkileyici bir kitap." diye araya girdi Selçuk. "İnsan bir an için kaptırıyor kendini."

"O derece etkilendiniz yani. Neydi sizin bu kadar ilginizi çeken?"

Sınıf içinde başlayan bu muhabbet öğrencilerin bir anda konuya odaklanmasını sağlamıştı. Nihal, parmağını kaldırır kaldırmaz söze başladı. "Hocam, şifreler var kitabın içerisinde. Oyuncuların akıbeti bu şifrelerin çözümüne bağlı. Yazar, bizim de çözmemizi istemiş."

Arka sıralarda oturan bir öğrenci söz istedi.

"Hocam, bunları çözerken kurgunun içerisinde buluyorsunuz kendinizi. Belki de kendi bilinçaltı dünyanızın kapılarını aralayan bir anahtardır bu şifreler."

"Aslına bakarsanız çocuklar, ben de az kitap okuyor sayılmam. Fakat bu tarz bir kitabı daha önce hiç okumadım. Tam olarak konusu nedir?"

Bu kez Senem araya girdi. "Birbirlerini tanımayan kişilerin ellerine gizemli bir kitap geçiyor hocam. Okudukları gece bir rüyaya giriyorlar ve kendi bilinçaltlarına uygun yerlerde oyunlarını oynuyorlar. Uyanabilmeleri için şifreleri çözmeleri ve tuzakları geçmeleri gerek."

Birleştirdiği ellerini çözüp, köşesine dayandığı masasından doğrulan Neda öğretmen ön sıraya doğru yürüdü. Sıranın üzerindeki kitabı eline alıp, "Adalet Yıldızı ve Kayıp Pusula." dedi fısıltılı bir şekilde. Daha sonra sesini yükselterek, "Peki, size de gizemli bir şekilde mi geçti bu kitap?" diye sordu.

Sınıf içerisinde gülüşmeler başlamıştı.

"Hocam, ben kitap fuarından almıştım. Hem de yazarından imzalı." dedi bir öğrenci.

Bir diğeri de, "Kapağı hoşumuza gitmişti. Arkasındaki yazıyı da okuyunca aldık iki arkadaş." dedi.

Selçuk söz isteyerek, "Hocam, benimki gizemli oldu." dedi.

Tüm sınıf birden dikkat kesilip Selçuk'a doğru döndü. Neda öğretmen de meraklı bakışlarıyla öğrencisine odaklandı.

"Bizim mahallede..." diye sözüne başlayan Selçuk, ilginin kendisinde olduğunu görünce durakladı ve zıpır bir öğrenci edasıyla söze yeniden başladı. "Bizim mahallede komşumuzun

kızı var. Adı Gizem. O verdi." deyince tüm sınıf kahkahalara boğuldu.

"Fazla gizemli olmuş seninki." diyen Neda öğretmen elindeki kitabı sıraya geri koyarak sınıfın sakinleşmesini bekledi. Kısa bir süre sonra, "Kendi bilinçaltlarına uygun yerlerde oyunlarını oynuyorlar dedin Senem, ne demek bu?" diye sordu.

"Hocam, kitapta diyor ki: Her insan geçmişte yaşadığı sevinçleri, hüzünleri kısacası her şeyi bilinçaltına atar ve orada saklar. Bu bilgiler rüyalar aracılığı ile bilinç üstüne çıkar. Yani herkesin oyunu kendine özel olur."

"Senin oyunun neydi peki?"

"Aman öğretmenim yapmayın. Zaten okurken acaba ben de mi gireceğim dedim kendi kendime."

"Neda hocam, ben okudum. O kadar çok girmek istedim ki bir türlü olmadı."

Öğretmen, sesin geldiği yöne baktığında Nihal ile göz göze geldi. Öğrencisinin gülümsemesine eşlik etti.

Orta sıralardan bir öğrenci, "Belki de her gece üçer üçer alıyorlardır. Daha sıra bize gelmemiştir." dedi. Yanında oturan arkadaşı ise, "Bir arkadaşım korsanını almış kitabın ve gece büyük sıkıntılar çekmiş." dedi.

"Evet, ben de duydum böyle bir şey. Hatta onlar hiç uyanamıyorlarmış. Oyunları herkesinkinden zor oluyormuş." dedi sınıfın en zeki öğrencisi.

Neda öğretmen, öğrencilerinin kitaba olan ilgisini görünce, "Tavsiye ediyorsunuz anlaşılan?" diye sordu meraklı gözlerle bakarak.

"Evet hocam, tavsiye ediyoruz. Hatta Facebook ve Twitter'den bile paylaşıyoruz. Keşke filmi çıksa da izlesek. Siz de bu kitabı mutlaka okumalısınız."

"Ya şifreleri çözemezsem?"

"Yapmayın hocam ya." diyerek güldü Selçuk. "Sizin gibi matematik öğretmenine hangi şifre zor gelir?"

"Selçuk hadi kaptın yine sözlü notunu." diye güldü yanındaki arkadaşı. Bu gülüşmelere Neda öğretmen de eşlik etti.

"Neyse çocuklar. Biz dersimize geri dönelim. Sizlere de şimdiden gecenin gizemli oyununda başarılar dilerim." diye gülen genç öğretmen tahtaya doğru adımını attığı an sınıf kapısından gelen sesle irkildi. Kapı üç defa vurulmuştu ve sınıfta yankılanan sesle tüm öğrenciler, öğretmenleri ile birlikte başlarını kapıya doğru çevirmişlerdi.

Daha önce böyle bir olayla karşılaşmamışlardı. İçlerini titreten ve tüylerini diken diken eden bu gizemli sesi acaba kim çıkarmıştı? Kapının ardında kim vardı?

Merakların kısa sürede son bulacağına işaret eden kapı aralanması herkesin daha da heyecanlanmasına sebep oldu. Neda öğretmen ve sınıftaki tüm öğrenciler kapıdan girecek kişiyi bekliyorlardı.

Sessizlik, ağır ve tok adımların çıkardığı sesle bozulmuştu. Kapıdan giren uzun boylu, iri yapılı, geniş omuzlu adam başını ve yüzünü örten tek parça koyu renk peleriniyle sınıfın ortasına doğru yavaş adımlarla yürüdü. Herkes nefes almadan onu izliyordu.

Adamın her hareketi olayı daha da gizemleştiriyordu. Ön sıradaki kitabı eline alıp inceledi ve kısa süre içerisinde yeniden

yerine bıraktı. Başını sınıfa doğru hafifçe kaldırarak, "Gecenin Gizemli Oyunu'na hoş geldiniz gençler." dedi tok sesiyle.

"Neler oluyor, siz de kimsiniz?" diye atıldı Neda öğretmen.

Öğrenciler şaşkın gözlerle fısıldamaya başladılar. Hafif uğultunun içerisinde tek bir isim duyuluyordu. "Paroks."

Neda öğretmen sınıftan duyduğu bu isimle sorusunu değiştirdi. "Paroks da kim? Neler oluyor burada?"

Gizemli adam hafifçe öğretmene doğru dönerek, "Sakin olun Neda Hanım. Ben Gecenin Gizemli Oyunu'ndan geliyorum." dedi. Yeniden öğrencilere doğru dönerek, "Kitabı kimler okudu görebilir miyim?" diye sordu.

Sınıf pür dikkat gizemli adamın sorusuna kilitlenmişti. Kimse elini kaldırmak istemiyordu. Bu bekleyiş pelerinli adamın sinirlenmesine neden oldu.

"Size kitabı kimler okudu diye sordum." dedi gür bir ses tonuyla.

Bir iki öğrencinin korkudan istemsizce kalkan parmağını geri kalan öğrencilerin parmakları takip etti. Çok geçmeden tüm öğrencilerin parmakları havadaydı. Gizemli adam başını öğretmene doğru çevirerek, "Ya siz öğretmen hanım?" diye sordu.

Neda da öğrencileri gibi korkmuştu. Derin nefes alıp vermelerinin ardından başını olumsuzca iki yana doğru sallaması kitabı okumadığının göstergesiydi.

"Lütfen dışarıya çıkın Neda Hanım. Bizim işimiz kitabı okuyanlarla."

Sınıf her saniye şok üstüne şok yaşıyordu. Her şey yolundayken birden gizemli olaylar etraflarını sarmıştı. Kimisinin

elleri ve ayakları titriyor, kimisinin kalbi deli gibi atıyor, kimisinin de heyecandan nefes alıp vermek aklına gelmiyordu sanki. Birkaç öğrencinin dolan gözleri yaşanılan korkuyu anlatmaya yetiyordu.

"Neda Hanım, lütfen bir kez daha tekrarlatmayın. Dışarıya çıkar mısınız?"

Öğretmenin gözlerindeki korku, tedirginlik ve endişe tüm öğrencilerinin hallerinden izler taşır gibiydi. Gizemli adama uzak kalarak sınıf tahtasının kenarından yavaşça adımlarını attı ve sınıf kapısından usulca dışarıya çıktı.

Öğrenciler, öğretmenlerinin bu hareketine anlam veremediler. Bir an önce kendileri de sınıftan çıkmak istiyorlardı.

Gizemli adam ellerini iki yana doğru açarak, "Gecenin Gizemli Oyunu'na hoş geldiniz." dedi ve ağır adımlarla sınıf içerisinde sıraların arasında yürümeye başladı. Geçtiği yerlerde attığı her adım, tedirgin bekleyişteki öğrencilerin kalbine saplanan bir ok gibi etkili oluyordu. Kimin yanından geçse sıra içerisinde oturanın içi titremeye başlıyor ve heyecanını gizleyemiyordu.

Sınıfın ortasına gelen pelerinli adam elini kaldırdı ve yanından geçtiği Selçuk'un omzuna koyarak, "Sen!" dedi kendinden emin bir şekilde. Duraksamadan yürümeye devam etti.

Selçuk, titreyen ağzına hükmedemiyordu. Dudaklarını ısırmaya başladı. Belki böylece titremesini azaltabilirdi. Çok geçmeden eli ve ayakları bu titremeye eşlik etmeye başladı.

Gizemli adamın eli yeniden kalkıp "Sen!" dediği anda tüm gözler işaret edilen kişiye doğru çevrildi. Nihal'in gözündeki bir damla yaş, başındaki elin kalkmasıyla yanaklarından süzülmeye başladı.

Sınıf heyecanlı bir şekilde son belirlenecek kişiyi beklemekteydi. Artık her şeyi anlamışlardı. Çünkü okudukları kitaptaki oyuncu sayıları hep üçtü ve şu an kimse üçüncü kişi olmak istemiyordu.

Adam, yavaş adımlarla ilerlerken akan burnunu çeken Senem'in sesi ile durakladı ve o yöne doğru dönerek dikkat kesildi. Senem, heyecandan dili tutulmadan önce "Hayır." diyebildi titrek sesiyle. Fakat bu isteği sınıftaki "Sen!" yankılanmasıyla reddedildi.

Gizemli adam adımlarını bir kez daha atmaya başladı ve sınıfın ortasına gelip tahtanın önünde durdu. Öğrenciler, karşılarında duran bu iri yapılı pelerinliden bir an önce kurtulmak ister gibi bakıyorlardı. Biri ağlamaya başlasa diğerleri de ondan güç alıp kendilerini bırakacaklardı.

Ortamın sessizliğini her zamanki gibi gizemli adam bozdu. Ellerini yeniden yanlara doğru kaldırarak, "Seçtiklerim bu gece hazır olsun. Onlara Gecenin Gizemli Oyunu'nda şimdiden başarılar dilerim." dedi ve kapıya doğru yönelerek yürümeye başladı.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatan pelerinli adam, başlığını geriye doğru atarak yüzünden süzülen terleri sildi. Gülümseyerek, "Bir an gülmemek için kendimi zor tuttum Neda Hocam." dedi.

Heyecanlı bir şekilde adamın sınıftan çıkmasını bekleyen Neda, "Çok teşekkür ederim Nuri Bey. Bu onlara güzel bir şaka olacak." dedi.

"Siz, gecenin gizemli oyununda başarılar dilerim sözünü söyledikten sonra anlaştığımız gibi kapıyı çaldım. Keşke okul dışından birini seçseydiniz. Beni tanıyacaklar diye ödüm kop-

tu. Ses tonumu olabildiğince kalınlaştırdım ve söylediğiniz öğrencileri seçtim."

Genç öğretmen gülerek, "Geçen hafta okulca geziye gitmiştik hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet hoca hanım. Benim İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne evrak götürmem gerekiyordu. O yüzden katılamamıştım."

"İşte bizim gittiğimiz o gezide seçtiğin o üç öğrenci kayboldu diye beni telaşlandırmışlardı. Sonra şaka yaptıklarını söylediler fakat yaşadığım heyecan bana yetti. Şimdi şaka nasıl olur görsünler bakalım. Gireyim, bakayım ne durumdalar."

Okul görevlisi Nuri Bey koridor boyunca ilerlemeye başladıktan sonra Neda, sınıfın kapısını araladı ve sessizliğin içerisine adımını attı.

Sınıfa girer girmez kopan uğultu ile birlikte seçilen üç kişiden biri olan Nihal ve sınıftaki öğrencilerden bir iki kişi daha ağlamaya başladı. Tüm sınıf kendinden geçmiş bir şekilde olayın şokundaydılar. Kimisi öylece boşluğa bakıyor, kimisi ellerindeki titremeye engel olamıyor, kimisi de dolan gözlerini bileklerine siliyordu.

Heyecanlı bir şekilde ayağa kalkan Nihal, "Hocam bizi seçti." diye endişeli gözlerle bağırdı.

"Sakin olun çocuklar, her şey geçti. Bakın ben buradayım."

"Nasıl her şey geçti hocam? Neden bizi bırakıp gittiniz? Neden karşı koymadınız? Gelen kişi üç arkadaşımızı seçti ve bu gece hazır olun dedi." diye atıldı duvar kenarında oturan bir öğrenci."

Yüzü sapsarı kesilen Selçuk ise titrek sesiyle, "Siz inanmıyordunuz hocam ama bakın başımıza geldi. Biz şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Ne mi yapacaksınız çocuklar?" diye söze başladı genç öğretmen. "Bundan sonra hiç bir zaman öğretmeninizin yaptığı şakayı unutmayacaksınız."

O an tüm titremeler, akan gözyaşları ve uğultu birden kesildi. Öğretmenlerinin ne demek istediğini anlamaya çalışan gözler sessizlik içerisindeki sınıfta birbirleriyle bakıştı. Kısa bir süre sonra şaşkın bir ifadeyle Senem, "Nasıl yani?" diye sordu.

Neda, daha fazla kendini tutamadı ve gülmeye başladı. "Siz bana şaka yaparsınız öyle mi? Bu da benim size bir şakam olsun. Hem ben sizi bırakıp gitmedim. Her an olayın içindeydim. Ama bundan haberiniz yoktu."

"Ama hocam!" diye bağırışlar sınıfta yankılanmaya başladı. Üzerlerinden koca bir yükün kalkmasıyla rahatlayan öğrencilerden kimisi gülüyor, kimisi de akan gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

"Bunu yapmak nereden aklınıza geldi hocam?"

"Baktım ki bu kitaba çok kaptırdınız kendinizi. Ben de böyle bir şaka yapmak istedim size Nihal. Ama bu kadar korkacağınıza ihtimal vermiyordum. Ben de bir an gerçek mi diye düşünmedim değil. Memur Nuri Bey'i tebrik etmek lazım. Sesini çok iyi değiştirdi."

Öğrenciler hep bir ağızdan, "Biz Nuri amcayla görüşürüz." diye alaycı bir şekilde bağırışken çalan zil ile yerlerinden kalkıp çantalarını hazırlamaya başladılar.

Sınıftan çıkan her bir öğrencinin ardından bakan Neda; Senem, Selçuk ve Nihal'in sınıfta kalmasını istedi. Yüzün-

deki gülümseme öğrencilerini ne kadar sevdiğini gösteren bir nişaneydi. Herkes çıktıktan sonra tahta önünde toplanan üç öğrencinin yanlarına gelen genç öğretmen, "Biliyorsunuz ki çocuklar bu benim ilk öğretmenlik yılım. Mesleğimin verdiği heyecanla sizlere yakın olmak istiyorum. Tıpkı bir annenin çocuğuna yakınlığı gibi. Gelecek yıl liseye başlayacaksınız. Buradan ayrıldıktan sonra bir Neda öğretmenimiz vardı dersiniz artık. Ama siz siz olun, geçen hafta bana yaptığınız gibi bir şakayı kimseye yapmayın. Yüreğime indirecektiniz yahu." dedi gülerek.

Heyecanları yatışmış ve hocalarını gülümseyerek dinleyen öğrencilerden Senem, "Hocam, siz de böyle bir şaka yapmayın. Az kalsın bizim de yüreğimize inecekti." dedi.

"Haydi bakalım çocuklar. Şimdi evlerinize gidebilirisiniz. Bu size güzel bir anı kalacak."

Öğrenciler sınıftan çıkarken genç öğretmen yeniden seslendi. "Bu arada gece başarılar diliyorum size!"

"Biz de size başarılar diliyoruz hocam." dedi Selçuk gülerek. "Biz sizsiz oynayamayız oyunu."

Sınıftaki sessizlikle baş başa kalan Neda, masasının üzerindeki çantasını aldığı sırada boş sıralara gözü takıldı. Az önce yaşanılan heyecanı düşünerek bir kez daha gülümsedi. Çantasını koluna takarak sınıftan ayrıldı.

Sınıf kapısını yavaşça kapatıp koridora döndüğünde yanında, başını ve yüzünü örten, tek parça koyu pelerin giymiş kişiyi görünce irkildi. Bu kişi elindeki kitabı Neda'ya uzattı.

"Şimdi de sıra sizde hoca hanım. Geçmişte yaşadıklarınızı geride bırakmanın zamanı geldi. Bir kısır döngü içerisine girmek üzeresiniz. Sizi bilinçaltınızdaki gizemli dünyaya davet

etmek için buradayım. Lütfen bu kitabı alın ve bizi fazla beklemeyin."

Neda, yaşadığı kısa süreli şaşkınlığı üzerinden atıp gülmeye başladı. Kitabı alarak, "Peki bakalım Nuri Bey, sıra bizde olsun. Şunu bilin ki rolünüzü çok iyi oynuyorsunuz. Öğrenciler gibi beni de etkilemeyi başardınız. Yeniden teşekkür ediyorum." dedi. Kitabı çantasına koyduktan sonra adımlarını atıp koridor boyunca ilerlemeye başladı. Aşağıya inen merdivenlerin başında geriye dönüp gizemli Nuri Bey'e bir kez daha gülümsedi.

Merdivenlerden bir alt kata inerken ara katta görevlilerin odasından çıkan Nuri Bey ile çarpışması birden telaşlanmasına neden oldu.

"Hocam! Çocuklar fazla etkilenmemişlerdir umarım?"

Şaşkına dönen Neda, Nuri Bey'le göz göze geldikten sonra merdivenlerin yukarısına baktı. Eli birden çantasına doğru gitti. Kendisine verilen kitap tüm gizemiyle duruyordu.

Birden telaşlanmasına anlam veremedi. Az önce sınıf kapısında karşılaştığı pelerinli adam, Nuri Bey değil miydi? Peki ya şu an karşısında durana ne demeliydi? Kısa süreli bir hayal görmüş olabilir miydi? Peki ya kitap? Gördüğü hayalse bu kitabın çantasında işi neydi?

Birden kalp atışları hızlandı fakat bunu belli etmek istemeyip heyecanını gizlemeye çalıştı. "Her şey yolunda Nuri Bey. Bu onlara unutamayacakları bir şaka oldu."

Neda'nın ağzından bu kelimeler dökülse de aklı az önce yaşadığı şoktaydı. Acaba öğrencileri karşılık mı vermişti? Bu olamazdı. Çünkü kısa sürede böyle birinin ayarlanması ve giydirilmesi imkânsızdı. Nuri Bey'den ayrılan Neda, merdivenlere dikkatli bir şekilde tutunarak indi. Okulun çıkış kapısına gel-

diğinde merakına yenik düşüp, olanlara anlam verebilmek açısından gizemli kitabı çıkardı ve ilk sayfasını okumaya başladı.

...

...

...

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Son cümle üzerine önce gülümsedi sonra ciddileşti. Kısa bir süre sonra yeniden gülmeye başladı. Fakat bu da uzun sürmedi. Ciddileştiği an korkmaya başladığını düşündü. Öğrencilerinin anlattığı gibi bu kadar etkileyici bir kitap mıydı? Peki ya yaşadıkları? Tüm bunların birer anlamı olmalıydı.

Birden yürümeye başladı ve okuldan çıktı. Elindeki kitabı yeniden çantasına koyarken, "Eve gittiğimde okusam iyi olacak. Yoksa bilmediğim bir kitabın etkisi altına giriyorum." düşüncesi vardı zihninde. Adımlarında heyecan, endişe, tedirginlik ve merak saklıydı. Karışık düşüncelerle evinin yolunu tuttu.

4

Evlerinin bulunduğu apartman girişine vardığında uzun bir konferansı sunmanın yorgunluğunu üzerinde taşıyordu. Elif'in yaşattığı tedirginlik ve salondan kısa süreli ayrılışı dışında her şeyin yolunda gittiğini düşünse de birden durakladı. İçinde yaşadığı tarifsiz duygular bu düşüncesinin doğru olmadığını iliklerine kadar fısıldıyordu sanki. Neydi Cansu'yu gün sonunda bu kadar tedirgin yapan ve ruhunu sıkan? Apartman kapısını açıp giriş holüne adımını atsa da yalnız olmadığını biliyordu. Beynini kemirip duran acabalar yol boyunca ona eşlik etmişti.

Acaba Elif'in duraklamasının sebebi neydi? Arkadaşı kürsüde konuşma esnasında kilitlendiğinde ne yaşamıştı? Elindeki kâğıtlarda mıydı gizem, yoksa onu kendisine çağıran kitapta mıydı? Sahi ya! Elif'in anlam veremediği kitabı onun elinden çekip almamış mıydı? Peki, ardından başlayan enteresanlıklar... Onlara ne demeliydi? İlk defa gözleri önünde flaşlar patlamış ve ilk defa bir hayali tüm gerçekliğiyle yaşamıştı. Suna hocası kendisine getirmese korkudan oracıkta yığılıp kalacaktı. Belki de öncesinde üzerine doğru hışımla gelen köpeğe yakalanacaktı.

Evlerinin bulunduğu ikinci kata çıkmak için merdivenlere geldiğinde çantasının fermuarını açarak gizemli kitabı eline aldı. Elif'teki aşırı heyecanın kendisine geçtiğini düşünüyordu. Bu kitabı arkadaşının elinden kapmasaydı acaba başına gelen ve gizemli olduğunu düşündüğü hayali Elif mi yaşayacaktı? Tedirgin yüzündeki hafif gülümseme değişken ruh halinin dışa yansımasını temsil ediyordu.

"Görmüyor musun Elif, yine kurtardım bak seni."

Kendisinin bile zor duyabileceği bir fısıltıyla söylediği bu söz adeta apartman boşluğunda yankılandı. Kitaba odaklanmış gözlerini yeniden merdivenlere çevirdiği sırada ışıklar söndü. Genelde yanma süresi içinde dairelerinin kapısına ulaşırdı fakat içine düştüğü acabalar havuzundaki çırpınışları zaman kaybına neden olmuş, merdivenlerde onu ışıksız bırakmıştı.

Bir iki adım daha çıkıp yarı kata ulaştı ve karanlık içerisinde düğmeyi aradı. Eli, duvar kenarında gezinirken sert köşeli bir nesneye takıldı. Apartman boşluğundan sızan hafif ışığa gözleri alışıncaya kadar bu nesnenin ne olduğunu bilemeyecekti. Ya biraz bekleyip göz merceğini ortama göre ayarlayacak ya da ışıkların yanması için düğmeyi bulacaktı.

Yarı karanlık loş ortamda duvara asılanların birer tablo olduğu yavaş yavaş Cansu'nun gözlerinde belirmeye başladı. Tam olarak seçemese de bunların sayısının birden fazla olduğunu hissediyordu. Gözlerini kısıp dikkatlice tabloların içerisindekileri görmek istese de önünde birden kayan karartı ile irkildi. Heyecanlanmıştı. Yoksa tablonun içindekiler hareket mi etmişti? Neler oluyordu? Sabah çıkarken her zamanki sıradanlığıyla bıraktığı apartman merdivenlerinde bu yaşadığı olayların anlamı neydi? Kalbi deli gibi atmaya başladığı sırada fosforlu düğmeyi görüp birden uzandı.

Apartmanın ışıkları yandığı anda peşinden gelen acabalarla birlikte tek başına olduğunu anladı. Duvarlar her zamanki gibi duruyordu ve üzerinde de asılan bir tablo yoktu. Şakaklarından akan terleri silerek heyecanını yatıştırmaya çalıştı.

Elindeki kitap yeniden Cansu'ya heyecanlı dakikalar yaşatmıştı. Birden kitabı ileriye doğru fırlattı. Olduğu yerde durakalmıştı. Işıkların yeniden söneceğini bildiği için elini düğmeye götürüp beklemeye başladı. Gözleri yerde duran kitaba kilitliydi ve göğsü kısa nefes alıp vermeleriyle inip kalkıyordu.

Daha okumadan bir kitaptan bu kadar etkilendiyse acaba sayfaları arasında dolaşırken nelerle karşılaşacaktı? İleriye doğru atmakla hata etmiş olabilir miydi? Geçen her saniye tereddütlerine ve sorularına bir yenisini daha ekliyordu. Merakı korkusuna ağır bastı ve elini düğmeden çektiği gibi ileriye hamle yapıp yerdeki kitabı alır almaz çantasının içine attı. O an ışıklar yeniden sönse de buna aldırış etmedi. Karanlığın içerisinde demirliklere tutunarak basamakları hızlıca çıkmaya başladı. Bir an önce evine girip rahatlamak ve gizemli kitabın sırlarını ortaya çıkarmak istiyordu.

❖❖❖

"Alnına ne oldu oğlum?"

Yemek masasında, ekmeğini tabağındaki kuru fasulyeye banarken babasının sorduğu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Önce annesi ardından da babası ile göz göze geldi. Umursamaz tavırlarıyla yemeğine devam etti.

"Üst katta dengemi kaybettim birden. Başımı da duvara çarptım."

Elini, oğlunun alnına götürüp kontrol eden annesi gülümseyerek, "Ben de merdivenleri çıkarken düşmüşündür diye geçirdim içimden." dedi.

"O eskidendi." diye araya girdi babası. "Oğlumuz büyüdü artık, baksana düz yolda duvarlara vuruyor."

Yaşadığı ilginçliklerden habersiz olan anne ve babasının bu takılmalarını keyifle dinleyen İlker, alnındaki hafif şişkinlikten ziyade evine girip ikinci kata çıktığı andan itibaren karşılaştığı gizemler zincirinin halkalarını düşünüyordu. Aklını kurcalayan sorular o kadar çoktu ki... Neden her defasında çatı katına çıkan merdivenlerin yanından geçerken merak duygusuna kapılıyordu? Saklanılan her neyse neden bu kadar önemliydi? Bu sırrın bilinmemesinin altında yatan gerçekler neydi? Neden tozlu raflar içerisinde çektiği sandıktan sadece bir kitap çıkmıştı? Her şey bu kadar eski ve yıpranmışken neden kitap ilk basıldığı günkü gibi temiz ve sağlamdı? Yoksa bu durum kendisi için bir sürpriz miydi?

"Evet, güzel bir sürprizdi."

Daldığı düşüncelerinden sıyrılmasına sebep olan annesinin sözüyle kendine geldi.

"İçime doğmuştu geleceğin. Onun için babandan sevdiğin ekmeği almasını söyledim."

"Baktım annen listeyi sıralamaya başladı, haydi beraber çıkalım dedim ve alışverişe gittik. O sırada sen gelmişsin."

"Kapıda karşılaşıp sürpriz yapayım dedim ama baktım kimse yok. Odaları da dolaştım, belki uyumuşsunuzdur diye düşündüm."

"İyi ki mutfaktaki tencereye bakmamışsın." dedi annesi gülerek.

İlker, boşalan tabağını, üzerine biraz daha yemek ilave etmesi için annesine uzatırken, "Nereden biliyorsun bakmadığımı? Ekmeksiz de yemek istemedim. Çaresizlik içerisinde duvardan duvara vurdum kendimi, bak alnıma. Haydi anneciğim koy bir tabak daha da açlığım geçsin. Yoldan geldim o kadar; nazlanayım biraz, değil mi?

❖❖❖

...

...

...

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Sessizlik her yanını sarmıştı. Ne kadardır masasının başında oturduğunu bilemiyordu. Önündeki kitabın ilk sayfasında yazılanları yeniden okumasıyla okul çıkışında hissettiği tedirginliğin aynısını bir kez daha yaşamıştı.

Öğrencilerini etkileyen şakanın keyfini çıkarması gerekirken tarifsiz duygularla kitaba odaklanmış bir şekilde sebebini bilmediği bir bekleme halindeydi. Evine hızla gelmiş, çantasını bir kenara bırakmış ve yemeğini hazırlayıp karnını doyurmuş olsa da aklını kurcalayan sorularla sürekli çelişki içerisindeydi.

Sınıf içerisinde gündeme gelen ve tüm öğrencilerinin merakla okuduğu gizemli kitap için düşündüğü sürpriz, bir anda başına gelen ilginçliğin başlangıç düğmesi olmuştu. Sınıf kapısından çıkarken eline tutuşturulan kitaba ve merdivenlerden inerken Nuri Bey ile karşılaşmalarına anlam veremiyordu. Şu an önünde duran kitabı veren kişi acaba kimdi?

Tedirginliğinin artacağını bilse de aklına gelen ilk cevabı söylemek istemiyordu. Düşüncelerini dağıtıp heyecanını azaltmaya çalıştı. Bu sefer de şaka öncesi öğrencileriyle aralarında geçen muhabbetler bir bir zihninde yankılanmaya başladı.

"Hocam, şifreler var kitabın içinde." diyordu Nihal. "Oyunculara verilen görev bu şifrelerin çözümüne bağlı."

"Acaba ne şifresi ve ne görevi?" diye fısıldadı sessiz odanın ortasında. Ardından bir diğer öğrencisinin sözü geldi aklına.

"Hocam, bunları çözerken kurgunun içerisinde buluyorsunuz kendinizi. Belki de bilinçaltı dünyanızın kapılarını aralayan bir anahtardır şifreler."

"Gerçekten anlatıldığı kadar heyecan verici olmalı." diye düşündü Neda. Fakat bu tarz bir kitabı daha önce okumadığını biliyordu ve bunu öğrencilerine de söylemişti. "Kendimi fazla kaptırdım anlaşılan." diyerek oturduğu sandalyesinden kalktı ve kitabı eline alarak masasının üzerinde duran çantasına yeniden koydu. Bir ara okuyabileceğini düşünüyordu fakat şu anda doğru bir zaman olduğunu sanmıyordu. Gün içerisinde yaşadığı tedirginlik kitabı okuması için biraz zaman geçmesinin gerektiğini kanıtlıyordu.

Masasından ayrılıp arkasını döndüğü an derinlerden gelen sesle olduğu yerde kaskatı kesildi ve tüyleri diken diken oldu. Birkaç öğrencisinin "Hocam!" diye bağırışını hissetmişti. Ses yüksek olmasa da yüreğine inecek kadar etkileyiciydi.

Yeniden masasına doğru döndüğünde çantası ile karşı karşıya geldi ve öğrencisi Senem'in sözleri zihninde yankılanmaya başladı.

"Her insan geçmişte yaşadığı sevinçleri, hüzünleri, kısacası her şeyi bilinçaltına atar ve orada saklar. Bu bilgiler rüyalar

aracılığı ile bilinç üstüne çıkar. Yani herkesin oyunu kendine özel."

Sonra kısa bir sessizliğin ardından sınıf kapısı gözlerinin önüne geldi. O an kapı üç kere vuruldu. Her vuruş yüreğinde yankılandı sanki. Oysa kendi evinde, oturma odasında, masasının başında ve çantasının karşısında öylece ayakta duruyordu.

Birden başını iki yana salladı ve kendine gelmeye çalıştı. Kitaptan uzaklaşmak istese de bir şekilde yörüngesi içerisine çekildiğini hissetti. Okusa bir dert okumasa ayrı bir dert olarak düşünmeye başladı. Korkuyordu fakat korktuğunu kendisine bile itiraf edemeyecek kadar çekingen bir haldeydi. Madem korkuyordu, peki neden okumak istiyordu? Yaşadığı bu ikilemin anlamı neydi?

Yavaşça sandalyesine oturdu. Zaten sessiz odada en ufak bir ses çıkmaması için sebebini bilmediği bir özen içerisindeydi. Kararsız eli istemeden de olsa çantasına uzandı ve kitabı aldı. Tüm yaşadıklarının cevabı önüne çektiği bu gizemler dünyasında olabilirdi. Merakı her saniye katlanarak artmaya başladı. Cesaretini toplayıp kitabın kapağını açtı. İlk sayfasında yazılanları biliyordu. Titrek parmaklarıyla vakit kaybetmeden bir sonraki sayfayı araladı.

❖❖❖

Cansu, ailesinin tüm ısrarlarına rağmen yemek yemedi. Mutfaktaki masalarında belli etmese de boş gözlerle uzaklara dalıp gitmiş bir hali vardı. Çok yorulduğunu düşünüyor ve başına gelen bu ilginçlikleri de yorulmuşluğuna bağlıyordu. "Galiba hayaller görmeye başladım. Bu konferansa hazırlanmak yordu beni iyice." diye fısıldadı.

"Efendim!" Sorgulu gözlerle kızına bakan kadın merakla Cansu'ya seslendi.

Annesi ile göz göze gelince az önceki fısıldamasının duyulduğunu anlayan Cansu, masasının üzerinde duran, yarısına kadar içilmiş su bardağını eline aldı ve yorgunluk ifadesini de yüzüne asarak konuşmaya başladı.

"Bugün çok yorucuydu anne. O kadar kişiye sunum yapmak hem heyecanlandırdı hem de halsiz bıraktı."

"Atlattınız sonunda. Peki ya Elif? Konuşması nasıldı?"

Suyun tamamını içip bardağı masaya bırakan Cansu, annesinin gözlerine bakarak, "O da çok çabalamış bugüne kadar. Biraz heyecanlandı haliyle. Gerçi ben de bir ara kötü oldum ama atlattık işte." diyerek konuyu kapatmak istedi. Anne babasının daha fazla soru sormasını beklemeden yerinden kalktı. "Odamda biraz dinlenip kitap okuyayım. Acıkırsam bir ara yerim." diyerek odasına doğru yürümeye başladı. Anne babası bir gariplik sezse de yorgunluğuna verip seslerini çıkarmadan yavaş adımlarla odasına doğru yürüyen kızlarının ardından sessizce baktılar.

Odasına girip kapısını örten Cansu, yatağının üzerine bıraktığı çantasını açıp dikkatli bir şekilde kitabı çıkardı. Çantasını da halının üzerine bırakarak yatağına uzandı. İlk sayfasında yazılanları Elif'in okuması sayesinde duyup etkilenmiş ve arkadaşının elinden çekip almıştı. Neden böyle yaptığının sebebini bilemiyordu. Acaba Elif'in yaşadıklarıyla bu kitabın bir bağlantısı var mıydı? Kitabı kilitli dolabın içerisine Elif koymadıysa eğer nasıl girmiş olabilirdi? Peki ya patlayan flaşlar? Kısa süreli baş dönmesi ve tansiyon yükselmesinin sonucu olabilir miydi? Gördüğü hayale ne demeliydi? Sorular, sorular,

sorular... Genç kız aklına takılan çelişkili soruların içerisinde boğulmak üzereydi.

Yine de aklına takılanları bir kenara itip kitabın kapağını araladı. Sorularına cevap bulmak için elindeki bu gizemli kitabı okuması gerektiğini düşünüyordu. Tüm bu yaşananların bir anlamı olmalıydı. Bu düşüncelerle kitabın ikinci sayfasını açıp okumaya başladı.

❖❖❖

Kitap, kısa sürede Cansu'nun, İlker'in ve Neda'nın ilgisini çekti. Gizemli oyunun ana simgelerinden biri olan köstekli saatin akrep ve yelkovanları ise yaşayacakları gizem dolu maceralardan habersiz olanlar için yavaş yavaş bilinmez bir yerde dönmeye başladı.

5

Gece boyunca onlara tedirginlik, korku, heyecan ve macerayı bir arada yaşatan kitap, temel olarak gizemli bir oyundan bahsediyordu.

Bu oyun, rüya âleminin ötesinde oynanmasına müsaade edilen bir oyundu. O âlem, insanın tıpkı gerçek hayattaki gibi rüyalarına yön verebildiği; mevcut anı ve bilinçaltını eşzamanlı yaşayabildiği bir paradokslar dünyasıydı.

İçinde birbirinden farklı görevlerin, olayların, zaman zaman tuzakların, heyecan verici sahnelerin ve gizemlerin bulunduğu bir sistemdi.

Gecenin Gizemli Oyunu'na giren bir okurun, eski hayatına geri dönebilmesi için oyun içinde verilen görevleri yerine getirmesi ve birbirinden zor tuzakları geçmesi gerekiyordu.

Rüyalar âleminin ötesinde oynanan bu oyun, oyuncularını, uykuyla uyanıklık arasında girdikleri başka bir gerçekliğin içine çekiyordu ve uyanabilmek, bu oyunun en büyük hediyesiydi.

Gecenin Gizemli Oyunu onlar için başlamak üzereydi.

6

Kitabı bitirmek üzere olan Cansu, son yaprağını çevirmeden önce durakladı. Kitaptaki kahramanların korku ve heyecan dolu serüvenlerini okumuştu. "Oktay için ağır olmadı mı bu son?" diye mırıldandı. Tedirgindi ve bu tedirginliğinin giderek arttığını hissetti.

Parmağını, sondan bir önceki sayfada tutup yatağında doğruldu. Yanında duran sehpanın üzerindeki cep telefonuna baktı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Zamanın bu kadar hızla akmasına anlam veremedi. Gerçi ilk defa bir kitaba bu kadar kilitlenmiş ve soluksuz okumuştu. Yüzündeki tedirginlik, kitabın sıradan bir kitap olmadığının işaretiydi.

Gün içerisinde yaşadıkları ve okuduğu bu kitap bir şeylerin ters gittiğinin habercisiydi. İlk kez bir kitaptan etkilenmiş ve arkadaşının rızası olmadan elinden çekip almış, ilk kez gözleri önünde flaşlar patlamış ve anlam veremediği hayaller görmüş, ilk kez dairelerinin bulunduğu kata çıkarken karanlıklar içerisinde göz yanılgısı yaşamıştı. Elinde tuttuğu kitabın içeriği de yaşadığı bu ilginçliklerin üzerine gizemler dünyasının kapılarını açan bir haberci gibiydi.

Saatin geç oluşunu önemsemedi. Yatağına yeniden uzandı. Düşüncelerini zorlayan sorulara cevap bulmaya çalışsa da her geçen saniye zihninin karıştığını hissetti. İçinden çıkılamaz bir girdaba girmek üzereydi. Ayraç olarak kullandığı parmağına odaklanınca yeniden kitap ile karşı karşıya geldi. Ne kadar da tedirgin olsa son sayfasını okuması gerektiğini biliyordu. Kitabı açtı ve kaldığı yerden okumaya devam etti.

❖❖❖

Yerdeki halının üzerinde, sırtını yatağa dayamış bir şekilde kendine geldi. Kitabı okumaya yatağının başucunda oturarak başlayan İlker, ne zaman yere indiğini hatırlayamadı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki ne bulunduğu konumda yaptığı hareketleri anımsayabildi ne de zamanın nasıl geçtiğini anlayabildi. Tedirginliğinden ziyade tarifsiz bir heyecan her yanını sarmış gibiydi.

"Ben olsam aynısını yapardım. Hatta geride bıraktıklarımın da içine bakardım."

Oda içerisinde yankılanan sözü kitap içindeki karakterleri ne kadar benimsediğini gösteriyordu. Her ne kadar kurgu içerisinde kendinden bir pay bulsa da fazla heyecanlanmaması gerektiğini hissediyordu. Düşüncesi doğru ise kitabın sonu istemediği bir şekilde bitecek gibiydi.

Tüm bu yaşadıklarının bir anlamı olmalıydı. Sürpriz yapma isteğiyle başladığı gününün kötü bir sürprizle bitmesini istemiyordu. Tren içindeki konuşmalar, ev içinde yaşadığı sessizlik, çatı katına çıkmadan önce dengesini kaybedip düştükten sonra geçmişe dair gördüğü hayaller, esrarengiz sandık ve bu sandığın içindeki kitap... Bir de üstüne kitabın içeriği de eklenince gizemler bilmecesinde boğulduğunu hissetti bir an.

Heyecanı yerini yavaş yavaş tedirginliğe bıraktığında aklına takılan bir soruya cevap bulmaya çalıştı. Kitap içinde okudukları ile babasının saklamaya çalıştığı ne olabilirdi ki? Elindeki bu kitabın o sandığın içinde mi durması gerekiyordu yoksa daha farklı ve gizemli bir yolun başında mıydı şu an? Her bir soru, bir diğer soruyu tetikliyordu zihninde.

Hayal ya da gerçek, yaşadığı her ne ise bu okuduğu kitapla bir bağlantısı vardı. İçinden çıkamadığı düşüncelerle yerden kalkıp yeniden yatağın başına oturdu. Kitabın son sayfasını açıp bu esrarengiz güne son vermek istiyordu. Yanılacağı aklının ucuna dahi gelmiyordu.

❖❖❖

Cansu'nun tedirginlik, İlker'in ise heyecan yaşadığı dakikalarda Neda'da tarifsiz duygular hâkimdi. Tüm duygularını bir kefede tartsa pişmanlık duygusunun daha ağır basacağını düşünüyordu. Kitabın sonuna geldiğinin farkında değildi. Masasında, başını ellerine dayamış bir şekilde düşüncelerin içerisinde öylece kalmıştı. Kitabın finalinde böyle bir durum olacağını biliyordu. Uyanamama ağır bir ceza gibi görünse de oyunun kuralı böyleydi ve verilen mesaj bakımından da bu son gerçekten anlamlıydı.

Geçmişlerinde yaşadıkları sevinçler ve hüzünlü pişmanlıklar bir bir karşılarına çıkmıştı. Böyle bir oyunu kendisi oynasa az çok ne ile karşılaşacağını biliyor gibiydi. Pişmanlık duygusu, işte bugünkü şakadan dolayı ağır basıyordu.

Sınıf içinde konuşulanlar, yapılan şaka ve ardından zil sonrası yaşadığı ilginçlik... Her birini iliklerine kadar hissedercesine bir kez daha yaşadı. Gün sonunda eline geçen kitabın içe-

riği öğrencilerinin ne kadar da haklı olduklarını gösteriyordu. Fakat aklını kurcalayan soru ise bu kitabın eline geçiş şekliydi.

Başını ellerinin arasından kaldırdı. Dayadığı dirseklerini de masasının üzerinden aşağıya indirdi. Kollarının uyuşukluğunu hissediyordu. Fakat hissettiği bir başka şey ise oda içerisinde hâkim olan havaydı. Yerinden kalktı, cansız bedenini kendine getirdi. Tedirgin olsa da birazdan kitabın son sayfasını okuyacaktı. Yaşadığı kısır döngüde gidip geldiğini hissetti.

Saplandığı her ne ise bir şekilde cevap bulacaktı. Sandalyesine oturmadan masasının üzerinde duran gizemli kitabın son sayfasını açtığında bitti sandığı heyecanın asıl şimdi başladığından habersizdi.

❖❖❖

Gecenin Gizemli Oyunu'nun üç yeni oyuncusu için süreç tamamlanmıştı. Önceki oyunu oynayan oyunculara ilişkin esrarengiz olayları, birbirinden ilginç mekânları, tuzakları ve karşılaştıkları sonları anlatmayı bitiren kitap, son sayfasına gelindiğinde asıl işlevini yerine getirmeye başlıyordu.

Kitap; Cansu, İlker ve Neda'ya geri dönüşü olmayan bir yolculuğun başlangıcında olduklarını, an be an Paradokya'ya yaklaştıklarını haber veriyordu.

Bu gizemli yolculuk, uyudukları zaman başlayacaktı. Oyuna katılmamaları için uyumamaları gerekiyordu. Fakat bir insan en fazla kaç gün uykusuzluğa dayanabilirdi ki?

7

Tedirgindi. Üşümediği halde bir ürperti girdi içine. Kitabın son sayfasında okudukları korkmasına sebep olmuştu. Fakat içten içe de bu korkusunun varlığını kabullenmek istemiyordu. Kitabı, yatağının yanında duran sehpanın üzerine usulca bıraktı. Elif'i düşündü bir an. Konferans salonundaki kilitlenmesinin bu kitapla bir bağlantısı olup olmadığını sorgulamaya başladı. Eğer düşüncesi doğruysa kendi de bu oyunun bir parçası olabilirdi.

Kitaba odaklanan gözlerini açıp kapatarak kendine gelmeye çalıştı. Sanki nefes almadan öylece yatağında uzanıyordu. Doğrulup oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Okuduğu kitaptaki kahramanların başından geçenleri bir kez daha düşündü. Ya geçmişte yaşanılan sıkıntılar karşılarına çıkmış ya da sevinçlerin güzelliğini yaşamışlardı. Peki ya kendi oyunu? Eğer kitapta yazılanlar doğruysa Cansu'yu nasıl bir macera bekliyordu?

"Bana ait olmayan kitabı Elif'in elinden çekip aldım." derken düşüncesini sessiz odasının içerisinde dile getirdi. Huzurlu muydu yoksa huzursuz mu bilemiyordu. Elif'in okula giderken söylediği söz birden kulaklarında çınladı. "Bana yardım edeceksin değil mi? Beni bu sıkıntıdan kurtarmanı istiyorum."

Konuştukları konu her ne kadar konferans ile ilgiliyse de yatağında otururken içini kemiren bu tedirginlikte arkadaşının o sözünün kulaklarında çınlaması şimdi daha anlamlı geliyordu. "İşte sana yardım ettim Elif. Belki de bu heyecanı sen yaşayacaktın." dedi titrek sesiyle.

İçerisine düştüğü çelişkilerden sıyrılıp yerinden kalktı ve odasının kapısını açıp koridora baktı. Anne ve babası çoktan uyumuştu. Koridoru aydınlatan floresan sönmüş ve her yere loş bir ışık veren gece lambası prize takılmıştı. Fakat bu gece kapısı açık uyumak istemiyordu. Yeniden odasına girdi, kapıyı kapattı. Odanın ışığını söndürüp yatağına uzandı. Bu esnada gözüne çarpan gizemli kitaba odaklanmak istemedi. Sırt üstü yatarken ellerini başının arkasında birleştirip tavana odaklandı.

Acabaların yaşanacağı uyku öncesi düşünce denizinin kıyısında duruyordu. Tüm tedirginliğine rağmen uyuyup bu gizemli günün son bulacağını düşündü. Uykusu olmamasına rağmen gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Kısır döngü Cansu'yu girdabı içerisine çekmeye başlamıştı.

❖❖❖

İlker'in yüzünde acı bir gülümseme hâkimdi. Defalarca son sayfasını okudu. İnanmak istemiyordu. Bir kitap bu kadar mı etkileyebilirdi insanı? Dedesine ait merakı sayesinde hiç ummadığı bir şekilde tedirginlik dünyasının kapılarını aralamıştı. Evlerinin ikinci katına çıktığında gördüğü o hayal olmasaydı bütün bu ilginçlikleri yaşamayacak mıydı? Belki de yıllardır süre gelen merakın cevabı ileri bir zamana kalacaktı. Gerçi şimdiye kadar hangi sırrın cevabını bulabilmişti ki? Yine de bu tedirginliği yaşamayacaktı. Bir anda karar verip çatı katına

çıkması ve sandığı aralaması farklı bir gün ve gece yaşamasına sebep olmuştu.

Fazla korkmuyordu ama yine de içinde az da olsa bir ürperti vardı. Kitabın son sayfasını bir kez daha açtı fakat okumadı. Ne yazdığını ezberlemişti çünkü. Amacı kitapla iç içe olup sandıkla ve de geçmişle ilgili bir bağlantı kurmaya çalışmaktı. O an alnının sızladığını hissetti. Kitaba odaklandığı zamanlarda her şeyi unutmuştu. Oluşan sızı bir kez daha gerçekle buluşturdu İlker'i. Biraz olsun sevinmişti buna, yoksa düşüncelerde boğulup kalacağını hissetti.

Oturduğu yatağın başucundan doğrulup ayağa kalktı. Bedeni uyuşmuştu. Işığı kapatıp bir an önce uyumak istiyordu. Adımlarını atarken farklı bir gün yaşamanın verdiği duyguyla yeniden acı bir gülümseme belirdi yüzünde. Bunları ailesine ya da arkadaşlarına anlatsa gülerlerdi. Tam ışığı kapatacakken durakladı. "Aileme anlatmak mı? Ne gülmesi, kesin kızarlar." diye fısıldadı. İşin içinde çatı katında yaşananlar olduğu sürece bu konudan anne ve babasına bahsetmemeliydi.

Karışık düşüncelerle oda ışığını kapatıp yatağına doğru adım attığı an ayaklarının altında halının olmadığını fark etti. Karanlık içerisinde gözleri açılmıştı fakat bir şey göremiyordu. Diğer ayağını da yarım adım atacak şekilde ileriye doğru uzattı. Hissettiği her ne ise bir gariplik olduğu kesindi. Yavaşça yere eğildi ve eliyle zemini yokladı. Avuçlarına gelen toprak ile birlikte kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Birden doğruldu ve o hızla odanın ışığını yeniden yaktı. Yeni bir hayal ile karşı karşıya kaldığını kısa sürede anladı. Odasındaki eşyalar ve yerdeki halı her zamanki gibi duruyorlardı. Avucuna baktı ve toprak kiri ile karşılaştı. Avuçlarını ovalasa da kalbi hızla atmaya devam ediyordu.

Yatağının üzerindeki kitaba bakıp yanına koşar adım yürüdü. Eline alarak sayfalarını kontrol etti. Neden bu kadar heyecanlanmıştı bilemiyordu. Biraz olsun yatışınca kitabı çantasının içine bıraktı. Yaşadığı ilginçliklere bir türlü son veremiyordu. Saatin geç olduğunun farkındaydı fakat yine de anne ve babasını uyandırıp bütün olanları anlatmak istedi. Sonra yine bu düşüncesinden vazgeçti. "Haydi, toparla kendini İlker, büyüdün artık. Çocukluk korkuları yaşayıp durma." diye teselli etmeye başladı kendini. Yeniden oda ışığını kapattı ve yatağına yöneldi. İster istemez ayağıyla halıyı kontrol ediyordu. Her şeyin yoluna girdiğini anlayıp yatağına uzandı. Sağ tarafına doğru yatarak karanlıklar içinde yerde duran çantasını aradı gözleri. Yorgunluğu yavaş yavaş etkisini gözkapaklarına hissettirmeye başlamıştı. Birazdan uykunun rahat kollarına kendini bırakacaktı.

❖❖❖

Uzun süre boyunca masasının başında ayakta duran Neda, okuduğu gizemli kitabın son sayfasında yazılanlar karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Yaşadığı tarifsiz duygular onu bilinmez bir âleme götürmüş gibi tüm gerçeklerden sıyırmıştı bir anda. Odasının içindeki derin sessizliğin ortasında kendi nefes alıp vermelerini bile duyamıyordu. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri atacak gücü kendinde bulamadı.

"Çocuklara şaka yapayım derken kitabı ciddiye almadım. Şimdi bu yaşadığım çelişkili durumun sebebi ne?" diye sorgulamaya başladı. Her şeye rağmen güçlü olması gerektiğini biliyordu. Kitabı eline alıp çantasının içine yerleştirdi. "Yarın Nuri Bey'e geri versem iyi olacak. Yoksa git gide kaptırıyorum kendimi." diye söylendi.

Saatin gece yarısını geçtiğini fark edince telaşı bir kez daha arttı. Erkenden kalkıp okuluna gitmesi gerekiyordu. Bir an önce yatmak ve yaşadığı ilginçliklere bir son vermek istedi. Kitabı okuyup bitirmişti artık ve bu yüzden öğrencileriyle konusu ve kurgusu hakkında konuşabilirdi. Belki yaptığı şakadan dolayı yaşadığı pişmanlık duygusundan da bahsedebilirdi. Şaka öncesi kitabı okumuş olsaydı öğrencilerini zor durumda bırakmazdı.

Çantasını masasının üzerine bıraktı, elbise dolabını açıp yarın giyeceği elbisenin kararını verdi ve ışığı kapatıp yatağına uzandı. Her şeye rağmen yine de dikkatli davranıyordu. Oktay gibi balkona çıkıp uykuya dalmak ya da evinin başka bir bölümünde kendinden geçmek istemiyordu. Her ne kadar okuduğunun bir kitap olduğunu bilse de tedirginliğin, pişmanlığın ve heyecanın karıştığı tarifsiz duygulara yenik düştüğünü hissetti.

Gözlerinde uykudan eser olmamasına rağmen başı yavaş yavaş ağırlaşıyordu. Odası, pencereden içeriye süzülen sokak lambasının ışığı ile az da olsa aydınlanmasına rağmen her geçen dakika biraz daha karanlığa gömülmeye başladı. Neda, yattığı yerden gün içinde yaşadıklarını ve okuduğu kitabın bölümlerini düşünüyordu. Aklına sınıf içerisinde öğrencilerine söylediği söz geldi. "Aslında ben sizi bırakıp gitmedim. Her an olayın içindeydim."

Gerçekten de öyle miydi acaba? Şakayla başlayan bir gizemin her an içinde miydi? Öğrencilerinin heyecanı ve akşam odasında kitabı okumadan önce duyduğu sesler ile kısır döngüye saplanıp kalıyor muydu? Neydi kendisini bu kadar heyecanlandıran? Yatağının içinde işte bu çelişkileri yorumlamaya çalışıyordu. Uykusu olmamasına rağmen göz kapakları ağırlaşmaya devam etti. Odası da her geçen dakika karanlığa gömülüyordu. Farkında olmasa bile heyecanlı dakikalar hızla yaklaşıyordu.

8

Acaba kitabın son sayfasında yazılanlar doğru muydu? Cansu, ağırlaşan gözlerinin odaklandığı tavana doğru bakarken çoktan düşüncelere dalmış, yaşadığı heyecana endişeyi de eklemişti. Bu yüzden yatak içerisinde hafifçe terlediğini hissetti. Her bir anı aklına getirerek içine düştüğü bu çıkmazdan kurtulmanın yolunu arıyordu. Uyumak belki de iyi gelecekti. Fakat yine aynı ve ürpertici soru zihninde yankılandı. Acaba kitabın son sayfasında yazılanlar doğru muydu?

Oyun içinde seçim yapması beklenen Oktay'ın durumu ne olacaktı? Yoksa kurtulamamış mıydı? Elinde tutması gereken adaleti koruyamadığından oyunun acımasız kuralıyla yüz yüze mi gelecekti? Peki ya kendisi de bu heyecanı yaşayacaksa geçmişe dair ne tür bir sıkıntının ya da sevincin karşılığını bulacaktı?

Yattığı yerde daha da terlemesine sebep olan düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordu. "Elif'in elinden çekip almakla hata mı ettim?" diye düşündüğü sırada gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Uykusunun olmadığını biliyordu fakat bir gariplik söz konusuydu. Gözlerine hâkim olmaya çalışsa da gücü her geçen dakika azalıyordu.

Gözlerini açıp kapatarak üzerindeki sıkıntıyı atmak istedi. Ne kadar uğraştıysa gözkapaklarının kapanmasına engel ola-

madı. Karma karışık görüntüler etrafını sarmıştı. Konferans salonu, mutfağındaki kahvaltı masası, kitaptaki kelimelerin yer yer değişmeye başlaması gibi birbirinden farklı kareleri izlerken birden gözlerini açtı. Nefes alıp vermesi hızlanmıştı. Bir belirsizliğe doğru sürüklenmenin verdiği heyecanı iliklerine kadar hissetmeye başladı. Kendine hâkim olamadan gözleri yeniden kapandı.

Konferans salonunun önünde buldu kendini. Koridorun uzak köşesinden kendine doğru koşmakta olan mermerden yapılmış köpek heykelini görünce titremeye başladı. Birden yanı başında duran iki askeri fark etti. Bunlar da kimdi? Daha önce böyle bir an yaşadığını biliyordu. Düşüncesi doğru ise birazdan omzunda bir el hissedecek ve kendine gelecekti. Zaman hızla azalmaya başladı. Köpek, Cansu'ya yaklaşıyordu. Heyecanı arttığı sırada yeniden gözlerini açtı. Odasındaki yatağında kan ter içerisinde kalmış, soluk alıp vermekteydi.

Yatağından doğrulmak istese de buna gücü yetmedi. Sadece gözkapaklarını açıp kapatabiliyordu. Uykunun derin ağırlığı üzerine çökmüştü. Bir an önce uykuya dalmaktan başka çaresinin olmadığını biliyordu. Gecenin hangi saat dilimindeydi acaba? Belki de zaman hızla geçmişti ve birazdan annesinin sesini duyacaktı. Ne olursa olsun uyumalı ve sabaha dinç bir şekilde kalkmalıydı.

Gözleri, yaşayacağı macera öncesi son kez kapandığı sırada annesinin sesinin duymaya başladı.

"Cansu, Haydi kızım! Artık kalkman gerekiyor."

❖❖❖

Odasından çıktı. Sendeleyerek lavaboya yürüdü. Uzun bir esneme seansının ardından musluğu açtı. O esnada varı açık

gözleri aynadaki görüntüsüne takıldı. Yüzü solgun, gözaltları şiş ve saçları dağınıktı. Kendi görüntüsünden ürperdi bir anda. Umursamadan başını eğip avuçlarına doldurduğu suyu bir çırpıda yüzüne çarptı. Kendine gelebilmek için daha kaç kere bunu yapması gerekiyordu kim bilir! Başı çatlayacakmış gibi ağrıyor, sanki duvarlar üzerine yıkılacakmış gibi hissediyordu. Düşmeden mutfağa gidip kahvaltı masasına oturmaktan başka bir şey istemiyordu. Annesi bir kez daha seslendi:

"Haydi kızım! Gelmiyor musun?"

Yatağından kalkıncaya kadar kim bilir kaç kere seslenmişti annesi...

Avuçlarına doldurduğu suyu son bir kez daha yüzüne çarptı. Elini aynanın yanında asılı duran havluya uzattı. Buram buram yumuşatıcı kokan havluyu o kadar sert bir şekilde yüzüne bastırdı ki bir an soluğu kesildi.

Banyodan çıkarken elektrik anahtarına dokunmasıyla yanan lamba, duraksamasına sebep oldu. Sahi ya girerken lambayı yakmamıştı ki çıkarken kapatsın!

Sendeledi. Az daha düşecekti. Dünkü etkinlik mi onu bu kadar yormuştu yoksa gece yatmadan önce okuduğu kitaptan mı etkilemişti de bu hâldeydi, emin olamadı. Koridor duvarına tutunarak ilerledi.

Mutfak masasına oturdu. Önündeki kahvaltı tabağının ve özellikle sıcacık simidin dayanılmaz kokusuyla aralanan göz kapakları, babasının konuşmaya başlamasıyla tekrar düştü.

"Günaydın prensesim! Çok yorgun görünüyorsun. Uykunu alamadın mı? Bak bu gevreği fırından çıkar çıkmaz aldım. Tam sevdiğin gibi, bol susamlı ve çıtır çıtır..."

Sebebini bilmiyordu; ama kendisini bildi bileli babası simide gevrek derdi.

"Önce çorbasını içecek." diyerek araya girdi annesi. Önündeki tabağı çekip yerine çorba kâsesini koydu.

"Kızı neden rahat bırakmıyorsun? İstediğini yesin." diyerek sert çıktı babası.

Her gün olduğu gibi bugün de bir tartışma konusu bulmaları gecikmemişti. Bari bir gün gürültüsüz patırtısız kahvaltı yapsak, diye aklından geçiren Cansu, "Size de günaydın." dedi hırıltı bir ses tonuyla. Karşısında oturan anne babası öyle yüksek sesle tartışıyorlardı ki kendisini işitecek hâlleri yoktu.

İsteksizce önündeki tabağa baktı. Canı bir şey yemek istemiyordu. Sanki onun için daha sabah olmamıştı. Beş dakika önce yatmış da hemen uyandırılmış gibiydi.

Dirseğini masanın üzerine koyup sol elini yüzüne dayadı. Diğer eliyle şekerliğe uzanıp üç küp şeker aldı. Çayını karıştırırken boş gözlerle anne ve babasını uzun uzun süzdü. Neden bahsedildiğini anlamadığı konuşmaları, derin bir kuyunun dibinden yükselen uğultular gibi geliyordu kulağına.

Üzerindeki mahmurluğu atıp kendine gelene kadar bu uğultulara katlanmaktan başka seçeneğinin olmadığını biliyordu.

O anda masanın üzerindeki kumandayı fark etti. Rengârenk tuşlu bu teknolojik zımbırtı şimdiye kadar gözüne hiç bu kadar sempatik görünmemişti. Anne ve babasının baş hizalarının üstünden görebildiği, duvara monteli televizyona doğru kumandayı uzattı. Açma tuşuna basmadan önce, sessiz tuşuyla anne babasının gereksiz tartışmasına son verebilmeyi hayal etti. "Keşke böyle bir imkânım olsaydı." diye geçirdi aklından. Alaycı bir şekilde gülümsedi.

TV'de sabah haberleri çoktan başlamıştı. "Sayın izleyiciler, İstanbul güne genç bir avukatın ölüm haberi ile uyandı!" di-

yordu haber spikeri. Cansu, elindeki kumandayı masaya bıraktı ve ekrana kilitlendi.

"Yirmi dokuz yaşındaki Oktay Kutlusoy'un cansız bedeni, ikamet ettiği apartmanın önünde bulundu. Beşinci kattan yere çakılan Kutlusoy'u ilk fark eden kişi, alışveriş için apartmandan çıkan bina görevlisi oldu. Kutlusoy'un bedeninde herhangi bir yara izi tespit edilmediği ve dairede yapılan incelemede de içi tamamen boş sayfalardan oluşan bir kitap dışında dikkat çekici bir bulguya rastlanmadığı öğrenildi. Başarılı bir avukat olduğu belirtilen Kutlusoy'un ölümü, komşuları tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Polisin konuya ilişkin soruşturması sürüyor."

Cansu bir anda neye uğradığına şaşırdı. TV'deki haber onu ürkütmüştü. Duydukları doğru muydu? Bir avukatın ölümünden bahsediliyordu. İsmi, yaşı, mesleği hatta yaşadığı şehir ve oturduğu apartman bile gece yatmadan önce okuduğu kitapta anlatılanlarla aynıydı. Peki, bu haber de neyin neysiydi? Peki ya boş sayfalı kitap!

Eli ayağı titremeye başladı. Soğuk terler döküyordu... Az önceki bitkin hâlinden eser kalmamıştı. Gözlerindeki tedirginlik, ürpertisini yansıtıyordu. Elleriyle masanın kenarına tutundu ve yerinden fırladı. Koşar adımlarla odasına doğru ilerledi. Yere düşen sandalyeyle irkilen anne babası, kızlarının arkasından bakakaldı.

Odaya girip kapıyı örttü. Yatağının yanında duran sehpanın üzerinde gece okuyup bitirdiği o kitap duruyordu. Gözlerini kitaba odaklayıp tedirgin bakışlarla sehpanın yanına gitti. Kitabı eline alıp gözlerini yumdu ve bütün bunların bir rüya olması için dua etti. Kitabın kapağıyla birlikte gözlerini de açtığında bir şok daha yaşadı.

Evet, yanlış görmüyordu! Dün gece okuyup bitirdiği kitabın sayfaları şimdi bomboştu. Tıpkı haberde bahsedilen avukatın

dairesinde bulunan kitabın sayfaları gibi! Bir an önce anne ve babasının yanına gitmeli, onlarla bu konuyu konuşmalıydı. Kapıya doğru hızla döndü.

O da ne? Ahşap kapının yerini demir bir kapı almıştı.

"Anne!.. Baba!.." diye bağırdı.

"..."

Beklediği karşılığı alamadı. Kapıyı ne kadar zorladıysa da açmayı başaramadı. Bir yolunu bulup buradan kurtulmalıydı. Elbise dolabının çekmecelerini zorladı; ama hiçbirini açamadı. Pencereyi yokladı ama hayır, yerinden bile oynamıyordu. Son çare olarak sandalyeyi eline aldı ve var gücüyle pencereye fırlattı. Kırılan, sadece sandalyenin bacağı oldu.

Çaresizlikle olduğu yere yığıldı. Korkusundan ağlıyor, bir yandan da giderek kısılan bir ses tonuyla "İmdat!" diye bağırıyordu. Sesini neden duymuyorlardı?

"Yardım edin, imdat!" diye var gücüyle son bir kez daha bağırdı. Başına gelen her neyse bunun bir açıklaması olmalıydı.

O anda kapıdan bir tıkırtı geldi. Cansu, bunu zihninin bir oyunu sandı. Kapının açılacağına dair ümidini kaybetmişti çünkü. Hem açılsa bile neyle karşılaşacaktı, kim bilir?

Az sonra gıcırdayarak açılan kapı değil, kapının üzerindeki küçük pencere oldu. Diğer taraftaki kişi, tok ve güven veren bir ses tonuyla Cansu'ya seslendi:

"Korkmayın hanımefendi. Sabırlı olursanız sizi kurtarmaya gelecekler."

Kapının pencere bölmesi yeniden kapandı ve genç kız öylece kalakaldı. Bir şekilde heyecanını kontrol etmeliydi. Dün gece okuduğu kitaptaki o satırlar aklına geldi.

"Gecenin Gizemli Oyunu..." diye mırıldandı.

9

Yatmasından itibaren yarım saatlik bir süre içerisinde yatağının içinde bir sağa bir sola dönerek beynini kemiren düşüncelerden sıyrılıp uyumaya çalıştı. Gün boyu yaşadıkları ve gece sonunda okuyup bitirdiği kitap İlker'i bilinmez bir âleme götürmüş, aklındaki sorularla karşı karşıya bırakıp belirsizlik yaşamasına sebep olmuştu. Bir an önce uyuma isteği uykusunun kaçmasını kolaylaştırıyordu. Her şeye rağmen tedirginliği yüzünden okunuyordu. Ya son sayfadaki yazılanlar doğruysa? Uyumak istiyordu. Yeni bir güne, dinlenmiş bir şekilde ve yaşadıklarını geride bırakmanın verdiği mutluluk içinde uyanmak için...

İstemese de olaylar yeniden canlanmaya başladı gözleri önünde. Yatış yönünü değiştirse de kareler birbiri ardına sıralanmaktaydı. Tedirginliği ile birlikte siniri de artmaya başladı. Ara ara cesaretini toplayıp; "Haydi İlker, hepsi üst üste geldi işte. Toparla kendini artık." diyerek rahatlamaya çalışıyordu.

Gözlerini kapatıp açsa da aklını kurcalayan karmaşık düşüncelerinden bir türlü sıyrılamıyordu. Gözlerini sıkıca kapatarak uzun bir süre öylece kalmak istedi. Derinlerden gelen bir uğultuya odaklandı. Odasındaki sessizliğin ortasında, yatağı-

nın içinde anlam veremediği bu sesin daha da artmasını beklemeden gözlerini açtı.

Sanki dışarıdan bir tıkırtı gelmiş de ona odaklanmış gibi hafifçe doğruldu ve öylece beklemeye başladı. Terlediğini hissediyordu. Gözleri karanlığın ortasında yerde duran çantasını aradı. Yaşadığı tüm bu ilginçliklerin kaynağı olduğunu düşündüğü kitaptaydı aklı. Bir anda aklına ışığı kapatıp yatağına ilerlerken hissettiği toprak geldi. Kalbi hızla atmaya başladı. Yavaşça yatağından aşağıya doğru sarkılarak elleriyle oda zeminini yokladı. Kendinden emin olmak ve biraz olsun rahatlamak için yaptığı bu hareketiyle ne kadar tedirginlik yaşadığını bir kez daha iliklerine kadar hissetmiş oldu.

Yerde duran halı, İlker'in biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı. Tekrar doğruldu ve kendini bırakarak yastığına gömüldü. Gözleri bu sefer tavana kilitlenmişti. Yavaşça hızlanan kalp atışlarını yeniden eski ritmine kavuşturmak için derin derin nefes alıp vermeye başladı.

Uzun zamandır yatağında bekleyen İlker'in gözleri nihayet ağırlaşmaya başlamıştı. Gerginliği, yerini ferahlığa bırakıyordu sanki. Fakat bir yandan da tedirginliği devam ediyordu. Yeniden gözlerini kapatarak rahatlamaya çalıştı. O an oda penceresinin yanından hızla geçen trenin sesi ile irkildi ve birden gözlerini açıp penceresine doğru baktı. Bunun olması imkânsızdı. Çünkü tren rayları evlerine kilometrelerce uzaklıktaydı. Az önceki uğultunun kaynağını anlamıştı. Vücudunun ter içinde kaldığını hissetti. Eliyle alnından akan teri silmek için kolunu kaldırmak istese de başarılı olamadı. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Vücuduna hâkim olamamanın verdiği korku giderek artmaya devam ediyordu. Ne ayaklarını ne kollarını ne de ba-

şını oynatabiliyordu. Sadece göz kapaklarını hızla açıp kapatabiliyor ve derin derin nefes alabiliyordu.

Yatağından kalkmayı başarabilse anne ve babasının yanına gitmek ve tüm olanları anlatıp içinde bulunduğu bu çıkmaza bir son vermek istiyordu. Fakat bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu.

Yatağı birden ileri geri gidip geldi. İlker, korkusuna ek olarak bir de bu sallanmanın şokunu yaşadı bir anda. Çok geçmeden sarsıntılar birbiri ardınca gelmeye başladı. Yatağı, beşik gibi sallanıyordu. Vücuduna hâkim olamayan İlker, son gücünü de göz kapaklarına harcadı. Fakat ne kadar dirense de kısa sürede sallanan yatağın içinde gözlerini bir daha açmamak üzere kapatmak zorunda kaldı.

❖❖❖

Kondüktör, vagon kapısını açtığında yerinden fırladı İlker.

"Uyan artık genç! Yaklaştık. Birazdan istediğin yere gelmiş olacaksın."

Yatağından doğruldu. Afallamıştı. Oda kapısının açılmasıyla içeriye seslenen kişinin kim olduğuna anlam veremedi ilk önce. Gözlerini ovuşturup yeniden baktı. Arkasını dönüp giden şapkalı, lacivert takım elbiseli kişi trende vagonların seyir öncesi ve sonrası denetimini yapan kişiydi. Elindeki fener ile gece yolcularını uyandırıp yaklaşmakta olan istasyonu haber veriyordu.

Sallanan yatağından doğrulup ayağa kalkan İlker, bir vagonun içerisinden olduğunu kısa sürede anladı. Penceresinden dışarıya baktı fakat karanlıktan başka bir şey göremedi. Yeniden vagon içerisine döndü. Odasının ortasında duruyordu.

Kendi yatağı, kendi elbise dolabı ve kendi çalışma masası... Yerde duran çantasını fark edince bir çırpıda eline aldı ve içine koyduğu kitabı aradı. Fakat kitap ortada yoktu.

"Neler oluyor?" diye titrek sesiyle sordu. Heyecanı her dakika artıyordu. Az önce yatıp uykuya dalmamış mıydı? Yatağının sallanması, kondüktörün gelip kendisini kaldırması, odasının bir benzeri olan vagonun içinde olması ve birazdan istediği yere varacak olması... "Çıldırmak üzereyim. Biri bana bütün bu olanları anlatmalı."

İlker, sorgulu ifadelerle vagonun aralanmış kapısına doğru yürüdü. Başını dışarıya çıkartarak diğer kompartımanlara doğru baktı. Ortada ne kondüktör vardı ne de bir başka kişi. Odasından çıktı. Geriye dönüp baktığında kendi eşyaları ile karşılaştı.

"Bu nasıl bir kâbus? Resmen odam bir tren içerisinde." diyerek korkusunu dile getirdi. Yavaşça koridorda yürümeye başladı. Trenin hızı da her geçen dakika azalıyordu. Pencerelerden dışarıya baksa da zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Yan vagonun kapısına vardı. Kendi odasından çıktıysa eğer şu an önünde duran vagon anne babasının yatak odaları olmalıydı. Kapıyı açmadan önce önünde ve arkasında uzayan koridora baktı. "Hani alt kata inen merdivenler, hani çatı katına çıkan basamaklar? Neler oluyor? Neredeyim ben?"

Titreyen elleriyle önündeki vagonun kapısını araladığında sıradan bir yatak ile karşılaştı. İçerisinde kimse yoktu. Hızla bir diğerine baktı, daha sonra bir diğerine... Araladığı her kapı boş bir vagona açılıyordu. Çok geçmeden trende tek başına olduğunu hissetti. Yaşadığı her ne ise kâbustan da öte bir korkunun içine hapsolmuş gibiydi.

Trenin eskiliği ve kapıda gördüğü kondüktörün kıyafetleri yıllar öncesine döndürmüştü İlker'i. Gerçekten yıllar öncesine mi dönmüştü yoksa birazdan yatağından fırlayıp uyanacak mıydı? Aklında o kadar soru birikmişti ki birine bile cevap bulamadan soruların sayısı sürekli arttırıyordu. İçinden çıkılmaz bir girdaba girdiğini düşündü. Fazla sorgulamadan olayları akışına bırakmalıydı. Bütün bunların bir sebebi varsa çok geçmeden öğreneceğini biliyordu. Önemli olan korkusunu ve heyecanını kontrol altında tutabilmekti.

Tren, son bir frenle iyice yavaşladı ve kısa süre içerisinde durdu. İlker, hafif sarsıntı ile birlikte duran trenin çıkış kapısına yöneldi. "Neresiymiş bakalım gelmek istediğim yer?" diyerek kapıyı açtı. Dışarıdaki karanlığı trenden yükselen dumanlar bozuyordu. İlker, üç basamaklı trenden inerken dikkatli davranıyordu. Gözüne başka inen birisi de çarpmadı. Durdukları istasyonda yolcu da beklemiyordu. Yani gecenin karanlığında istasyonda tek başınaydı. Yolculuğu gizemli bir şekilde başlamış ve esrarengiz tren onu boş bir istasyonda bırakmıştı.

İstasyon boştu fakat bulunduğu yer hiç de yabancı gelmiyordu. Biraz daha etrafını incelediğinde; "Tabi ya!" dedi fısıldayarak. "Burası Eskişehir tren garı."

Öğlen hızlı trenle Ankara'dan gelmişti. Gece ise eski bir trenle yeniden bu istasyondaydı. Fakat bu kez Ankara'dan değil, kendi odasından geliyordu. "Sahi ya! Ben şimdi uyuyor muyum? Yoksa uyanık mıyım?" diye sorgulamaya başladı. Her bir anı tüm gerçekliği ile yaşadığı için hangi âlemde olduğunu anlayamıyordu.

Tren, gecenin sessizliğinde ortalığı inleten düdüğü ile birden hareket etti. Tüm hücrelerine kadar işittiği ses ile gürültüden korunmak için kulaklarını kapatan İlker, yavaşça iler-

leyen treni izlemeye başladı. Hızı sürekli artan tren kısa süre içerisinde istasyondan ayrıldı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Zaten tek başınaydı, şimdi daha bir yalnız hissediyordu kendini. Her ne kadar birazdan uyanacak olduğunu sansa da yavaş yavaş umudunu kaybediyordu. Hava serindi. Üşüdüğünü hissetmeye başladı. Ne yapmalı ya da nereye gitmeliydi? Neden bir trende ayılmış ve yeniden bu istasyona gelmişti? Aklındaki sorulara cevap ararken düşünceleri de olgunluğunu kaybediyordu.

"Acaba gerçekten şimdi mi geldim memleketime? Bütün bu yaşadıklarım şimdiye kadar gördüğüm rüyanın etkisi miydi? Öyle olsa hani eşyalarım, hani başka insanlar? Of, neler oluyor, ne yapacağım?"

Zihni her geçen dakika bulanıklaşmaya başladı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. 'En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir' sözü aklına geldi. Peki, nereye gitmesi gerekiyordu? "Yapacak bir şey yok. Yine evime gideceğim." diyerek adımlarını atmaya başladı. Sessiz ve karanlık istasyon, İlker'in gizemli oyunundaki ilk durağıydı.

❖❖❖

"Gecenin kaçı acaba?" diye düşündü. Ne tramvay, ne otobüs ne de bir taksi bulabilmişti. Eskişehir'in cadde ve sokaklarında tek başına yürüdü. Karşısına kimsenin çıkmaması tedirginliğini her geçen saniye daha da arttırıyordu.

Oturdukları mahalleye girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Öğlen yaşadığı duyguları yeniden yaşıyor gibiydi. Her bir kare bir öncekinin aynısıydı. Tek fark havanın kararmış olmasıydı.

Birazdan evine vardığında anne ve babasıyla karşılaşacak mıydı? Öğlen gerçekleştiremediği sürprizi birazdan mı yapacaktı? Yoksa yeni bir sürprizle mi karşılaşacaktı?

Evlerinin önüne geldi. Taş basamakları çıkıp kapıya vardı. Zile uzanıp düğmesine bastı. Birazdan duyacağı "Kim o?" seslenişine vereceği karşılık için hazırlanıyordu. Nasıl bir açıklaması olacaktı, kendi de bilemiyordu.

Beş on saniye kadar bekledi. Fakat içeriden ses gelmemişti. Zile yeniden bastı. Belli ki duymamışlardı. Yoksa evde mi yoklardı? Gecenin bir yarısı nereye gitmiş olabilirlerdi ki? "Belki de beni aramak için çıkmış olabilirler." diye düşündü.

Kısa bir bekleyişin ardından zile üçüncü kez bastı fakat kapı bir türlü açılmıyordu. Bu kez yanında anahtarı da yoktu. Çaresizlik içerisinde kapıya dayandığı an sendeledi. Dengesini kaybetmesine aralanan kapı sebep olmuştu. Kilitli değildi. Korkusu giderek artan İlker, sessizce karanlığın hâkim olduğu evlerinin içerisine adımını attı. En ufak bir ses dahi işitmiyordu. Seslenmekte kararsızdı fakat bir şekilde geldiğini duyurmaya çalışmalıydı.

"Anne!.. Baba!.."

Karşılık bulamadığı seslenişi ile evinde yalnız olduğunu düşündü bir an. Belki ikisi de derin uykudaydı ve oğullarının geldiğini duymamışlardı. Eğer böyleyse kapı neden açıktı? Giriş holünün ışığını yakıp odalara yöneldi. Yarı açık salon kapısını ardına kadar aralayarak ışığı yaktı ve içeriye baktı. Salon boştu. Aynı şekilde oturma odasına da bakıp boş olduğunu gördü. Mutfağa bakmadan merdivenlere doğru yöneldi. Gecenin bir yarısında anne ve babası olsa olsa kendi odalarında olurlardı.

Yatak odalarının bulunduğu kata çıktığında durakladı. Hem kendi odasının kapısına hem de anne babasının yatak odalarına giden koridor başında gözü sağ tarafında çatı katına yükselen merdivene takıldı. On beş basamak yukarısındaki kapı ve ardındaki sır tüm bu yaşadıklarından sonra hâlâ gizemini korumaktaydı. Daha önce bu duyguları yaşadığını fark etti. Yoksa birazdan flaşlar mı patlayacaktı gözlerinin önünde?

Eğer şu an yaşadıkları gerçekse neden her yanını tuhaflıklar sarmıştı? Yoksa bu bir rüya mıydı? Öyle ise neden her şeyi tüm gerçekliğiyle yaşıyordu? İstese de uyanamaz mıydı şu an?

İlker, içindeki gelgitleri bir türlü dizginleyemiyordu. Acaba yukarıya çıkıp aklındaki acabalara bir yenisini mi eklemeliydi? Bu kez kararsız kalmayacaktı. Birden yönünü koridora doğru çevirip anne ve babasının odasına doğru yürüdü. Vardığında kapıya vurmasıyla seslenmesi bir oldu. Biraz bekledi fakat içeriden ses gelmedi. Kapıya bir kez daha sertçe vurarak sesini yükseltti.

"Anne! Baba!"

Karşılık alamamıştı. Yavaşça kapı kolunu indirdi ve kapıyı araladı. Her zamanki gibi karanlık karşılamıştı İlker'i. Yatak odasının ışığını yaktığı an anne babasının bozulmamış yatağını görünce iyice tedirgin oldu.

"Nerede olabilirler ki?"

Birden kendi odasına doğru yöneldi. En son hatırladığı uyumak üzere olduğu ve yatağının sallanmaya başladığıydı. Şu an gerçekten uyuyor olabilir miydi? Kapıyı açtığında kendisini yatağın içerisinde mi görecekti? Tüyleri diken diken oldu. Kendi odasının kapı kolunu tuttu ve açıp açmamakta tereddüt etti. Yaşadığı bu çelişkilerin sebebini öğrenme kararlılığı aklına gel-

di. Ne olursa olsun korkularını arka plana atmalıydı. Kısa bir bekleyişin ardından kolu indirdi ve kapıya yüklendi. Kapı açılmamıştı. Bir kez daha denedi fakat kapı kilitliydi. Kolu aşağı yukarı sürekli oynatarak zorlamaya çalıştı ama kapı bir türlü açılmıyordu.

Umutsuzca kolu bırakıp koridor boyunca ilerledi. Önünde tek bir seçenek kalmıştı. Belki de aradığı, ya da kondüktörün de dediği gibi, gelmek istediği yer orasıydı.

Çatı katına çıkan merdivenlerin başına geldiği zaman yukarıya baktı. Acaba bu sefer zamanı kısıtlı mıydı? İlk basamaktan sonra ikincisine adım atacakken durakladı. İşte tam bu anda flaşlar patlamıştı gözlerinin önünde ve kendini yerde bulmuştu. O anı hatırladı birden. Eliyle alnını kontrol etti. Sızıdan eser kalmamıştı.

İçindeki his bu sefer daha da farklı bir heyecan yaşayacağını söylüyordu. Bu yüzden basamakları koşar adım çıkmaya başladı. Merakı her şeyden önce geliyordu. Her ne kadar korksa bile...

Çatı katının kapısını araladığında evdeki sessizlikle uyum içerisinde olan bir ortamla karşılaştı. Aralanan kapının çıkardığı ses yine tüylerinin ürpermesine sebep olmuştu. Pencereyi kaplayan gazete sayfası dışarıdan gelen sokak lambasının ışığına engel oluyordu. Yine de ortamda loş bir ışık hâkimdi. Yavaşça adımını attığında geride bıraktığı kapı bu kez kapanmak için hareket etmemişti. Evde yalnız olduğunu biliyordu. Fakat bulunduğu ortamdaki yalnızlığı kendisini gizemli bir dünyadaymış gibi hissettiriyordu. İlker, çatı katındaki eski eşyaların arasında, loş ışığın ortasında korkularıyla beraber baş başaydı. Aklındaki sorulara en ufak bir cevap bulamamanın huzursuzluğu vardı içinde. Bu belirsizliğin sonu nereye varacaktı kim

bilir? Aklında tek bir seçenek vardı. Yine sandığı bulduğu yerden çıkaracak ve içine bakacaktı. Boş bir sandıkla karşılaşırsa eğer okuduğu kitabı yeniden yerine koyup yaşadığı bu esrarengiz olaylara son vereceğini düşündü. Peki, kendi oda kapısını nasıl açacaktı? İşte bunu bilmiyordu.

Demirden yapılan rafların ve üzerindeki eşyaların bulunduğu duvara doğru döndü. İlk rafın ardındaki sandığın ucunu görebiliyordu. Önündeki çamaşır sepetini kenara çekmek için öğlen yaptığı gibi içerisindekileri boşaltıp hafifletmeye çalıştı. Dışarıya çıkardığı her bir eşya ile yeniden dedesini hatırladı. Sepet yerinden oynatılabilecek ağırlığa düşünce dikkatli bir şekilde yan tarafa doğru sürükledi. Rafta bulunan eski elbiseleri de sepetin üzerine yığarak yavaşça sandığa uzandı. Ahşap işlemeli kutu yine kalbinin hızlanmasına neden olmuştu. Buram buram toprak kokusu içerisinde sandığın demir çengellerini kaldırdı. Kapağını araladığı an içinden çıkan rüzgârla çatı katında garip bir uğultu yankılandı. İlker, korku dolu bakışlarıyla sandığın içindekine kilitlendi. Eskimiş bir kâğıt parçası kurdeleyle bağlanmış rulo şeklinde duruyordu. Eline alır almaz küçük odacıkta rüzgâr şiddetini daha da arttırdı ve çatı katının kapısını sertçe kapattı.

Gizemler giderek artmaya devam ediyordu. Yaşadığı korku ve heyecan üst düzeydeydi. Titreyen elleriyle kurdeleyi çıkartarak ruloyu açtı. Boş bir kâğıt parçasıyla karşılaştı. Belirsizlik deryasındaki çırpınışları daha da derinlere çekiyordu İlker'i. Elinde boş bir kâğıt ve aklında onlarca soruyla yeni bir çıkmazın eşiğindeydi.

Kapının altından içeriye sızmaya başlayan dumanları fark ettiğinde; "İşte şimdi macera başlıyor." dedi titrek sesiyle.

10

Oda içerisine hâkim olan karanlık Neda'yı her geçen dakika tedirgin etmeye devam ediyordu. Bunun sebebini ancak yatağının içinde sorgulayabilirdi. Çünkü doğrulup kalkacak gücü kendisinde bulamıyordu. Karanlık üstüne karanlık... Gözleri buna alışamadığı için sürekli göz kapaklarını açıp kapatarak yaşadığı heyecanı anlamlandırmaya çalışıyordu.

Okuduğu kitap, bir çeşit iç hesaplaşmanın bilinçaltına denk düşen yansımasıydı. Acaba kendi de aynı maceranın bir üyesi mi olacaktı? Buna ihtimal vermiyordu. Çünkü her kişi kendi bilinçaltına gizledikleriyle karşılaşıyordu. Tabii ki böyle bir oyun varsa eğer...

"Korkmuyorum, korkmuyorum..." diye tekrarlamaya başladı. "Bu yaşananlar benim hayatım değil. Bu yüzden korkmamalıyım." diye de arada bir teselli cümleleri kurup yatak içinde rahatlamaya çalışıyordu. Her ne kadar gözkapakları ağırlaşsa da kendini zorlayarak karanlığa teslim olmak istemiyordu.

İster istemez gizemli bir gecenin etkisi altına girme düşüncesi her aklına geldiğinde önce ürperiyor ardından da bunun çocukça bir korku olduğuna kendisini inandırıp sakinleşme çabası içerisine giriyordu. Yatağından kalkıp elini yüzünü yıka-

mak istedi. Doğrulmaya çalıştı fakat buna gücü yetmedi. Zifiri karanlığın içinde gözlerini iyice açtı. Korku dolu bakışlarını karanlık oda içerisinde belirsizce gezdiriyordu. Bir kez daha kalkmayı denedi fakat yine başarılı olamadı.

"Gün boyu çok yoruldum, bu kitap da psikolojimi iyice bozdu." diyerek doğrulttuğu başını isteksizce yastığına gömdü. Acaba neden böyle bir heyecan yaşıyordu ve neyin bu kadar etkisi altında kalmıştı? Tüm bu ilginçlikleri yaşatan alt tarafı bir kitap mıydı? Şimdiye kadar bir sürü kitap okumuştu ve bazılarından da etkilenmişti. Fakat son okuduğu kitabın ayrı bir özelliği vardı. İşte bunun sebebini bulmakta zorluk çekiyordu.

Karanlığın ortasında yerinden kalkıp yürüdüğünü hayal etmeye başladı. Belki biraz olsun rahatlayacağını umuyordu. Hayalindeki yürüyüşünde tutunacak yer aradı elleriyle. Belirsizliğe attığı adımlarını hızlandırsa da nereye gittiğini bilmiyordu. Karanlık, odasına hâkim olmakla kalmıyor, düşüncelerini de ele geçirmeye başlıyordu sanki. Kendisini zorlasa da bir mekân hayal edemedi. Tek hissettiği her adımda yeni bir karanlık ve yeni bir belirsizlik...

Çok geçmeden her iki yanında duvarlar görmeye başladı. Duvarların yol boyunca daraldığını fark etti. Başını sağ tarafındaki duvara doğru çevirdiğinde taşların üzerinde birbirinden farklı figürlerin oyulmuş olduğunu gördü. Diğer taraftaki taş duvar da aynı şekildeydi. Adımlarını kesip olduğu yerde durakladı. Arkasına baktı, karanlık. Yeniden önüne döndü, yine karanlık. Kendine gelmeye çalıştı. Bir hayal kuruyordu fakat kurduğu hayalin içine hapsolduğunu düşündü. Kalbi hızlanmaya başladı. Neredeydi ve neler yaşıyordu? Tam bir belirsizlikti hissettiği. Bir anda derinlerden gelen bir bağırışla irkildi.

"Neda Hocam!"

Gözlerini açtı. Yine karanlığın içindeydi fakat kendine gelmiş bir şekilde yatağının içerisinde olduğunu anladı. Ter içinde kalmıştı. Ne uyuyabiliyor ne de yerinden kalkabiliyordu. Farklı bir gece yaşayacağını biliyordu fakat bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmemişti. "Yarın okula gittiğimde ilk işim öğrencilerimden özür dilemek olacak. Belki de şu anda sıkıntı yaşıyorlar ve ben de onların korkularını hissediyorum." dedi pişmanlık duyarak.

Kısa bir süre sonra rahatladığını düşünüp gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz taş duvarların arasında buldu kendini. Gözlerini açtı, odasındaydı. Yeniden kapattı ve yine duvarlarla karşılaştı. Hayal ile gerçek arasında gidip gelmeye başladı. Geçiş hali olmaksızın gözlerini kapattığında hayalinde, açtığında ise odasında, yatağın içinde görüyordu kendisini.

Nefes alıp vermeleri sıklaşmaya, kalbi hızla atmaya başladı. Gözlerini açık tutarak gerçekte bulunmanın daha güvenilir olacağın düşündü. Bu duruma ne kadar dayanabilirdi bilemiyordu. Her geçen saniye zaten zihnen yorgun olan bedenini daha da güçsüzleştiriyordu. Birazdan dayanamayıp gözlerinin ağırlığına yenik düşeceğini biliyordu fakat zaman kazanabilmek için tedirginliğinden destek alıyordu.

Heyecanla, korku dolu bir halde yavaşça gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz odasındaki karanlığa benzer bir karanlıkla karşılaştı. Kurduğu hayalden uzaklaşmıştı. Gözlerini açıp yeniden kapattı ve emin olmaya çalıştı. Artık gönül rahatlığıyla uykunun derinliklerine kendisini bırakabilirdi. Kısa bir süre uyanıkken kâbus görmüş gibi hissetmişti kendisini o kadar...

Son kez gözlerini kapatıp kendisini uykunun kollarına bıraktığı sırada oda kapısının üç kere vurulmasıyla yatağından

sıçradı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Ayaklarını yere doğru sarkıtıp doğruldu ve yatağının kenarına oturdu.

Oda içerisindeki karanlıktan eser kalmamıştı. Penceresinden süzülen ışık süzmesi oda içerisini loş bir şekilde aydınlatıyordu. Ayağa kalkıp kalkmamakta tereddüt etti. Evinde yalnız kalıyordu ve oda kapısının çalınması az daha yüreğine indirecekti.

Sessizce beklemeye başladı. Oda içerisinde sadece kalp atışlarını duyabiliyordu. Gözleri kapıya kilitlendi. Eğer hissettiğini rüyasında yaşamışsa şu anda sadece bir korku duyacaktı o kadar. Ya gerçekten çalındıysa? Yoksa birazdan kapı açılacak mıydı? Kim olabilirdi ki ardında? Hırsız olsa çalar mıydı kapıyı? Biraz titrek biraz korkulu ve biraz da heyecanlı bir ses tonuyla sessiz bekleyişini bozup kapıya doğru seslendi.

"Kim var orada?"

Karşılık gelmedi. Zaten karşılık da beklemiyordu. Eğer bir ses duysa ne yapabilirdi ki? Kendisini nasıl koruyabilirdi? Ses, evinin giriş kapısından gelse daha rahat olabilirdi fakat yattığı odanın kapısı gece yarısı üç kere vurulmuşsa işte o zaman durum sandığından da tehlikeli demekti.

Kapıya doğru bir kez daha seslenip bekledi. Az önce yatakta yaşadığı heyecanı aklına getirdi. Kâbusun içine hapsolduğunu düşünerek bu ilginçliklerle karşılaştığını tahmin etti. Bu sebeple heyecanını kontrol altına almaya çalıştı. Her zamankinden daha dinç olması da ayrı bir soruydu Neda için. Az önce gözkapaklarının ağırlığından başını kaldıramıyordu şimdi de sanki saatlerce uyumuş da uykusunu almış gibi bir hali vardı.

Oturduğu yatağından yeniden yastığına doğru uzandı. Gözleri hâlâ kapıya doğru kilitliydi. Gücünü toplayıp gidip açma-

lı mıydı yoksa hazır her şey yoluna girmişken uyumalı mıydı? Yine de bir gariplik seziyordu. Tüm bu yaşadıklarının bir sebebi olmalıydı.

Gözlerini kapattı. Uykusu kaçmıştı artık. Kendisini zorlasa da uyuyamazdı. Uyanık olsa bile gecesi tam bir kâbus gibi geçiyordu. Yeniden gün içinde yaşadıklarını düşündü. Öğrencilerine hazırladığı şaka bilinçaltına o kadar işlemişti ki bir türlü etkisinden kurtulamamıştı. Nuri Bey geldi aklına. Gerçekten o kitabı Nuri Bey vermemiş miydi? Peki, o değilse kimdi bu kadar heyecanlanmasına sebep olan?

Tam bu düşüncelerin ortasında oda kapısı yeniden üç defa vurulunca gözlerini açtı ve yatağından fırlayarak ayağa kalktı. Bu kez uyumadığını biliyordu ve gerçekten de oda kapısı çalınmıştı. Kalp atışları yeniden arttı. Elleri ve ayakları titrese de kapıya doğru adımlarını attı. Yaşadığı heyecanı iliklerine kadar hissediyordu. Bu yüzden her an bayılabilirdi.

Kapıya vardığında kolu tuttu. Açtıktan sonra ne ile karşılaşacağını bilemiyordu. Çığlık atsa sesini komşularına duyurabilir miydi? Ya da eline sert bir cisim alsa kapının ardındaki şey ile başa çıkabilir miydi? Ne olursa olsun şu anda tek başınaydı ve bir yardım gelse dahi o zamana kadar dikkatli davranması gerekirdi. Titrek ses tonuyla kapı koluna tutunmuş bir şekilde yeniden seslendi.

"Orada kim var dedim?"

Yine ses yoktu. Kulağını kapıya dayadı. Uğultudan başka bir ses duymadı. Yavaşça kolu aşağıya indirdi fakat yine de korkusu üst düzeydeydi. Açıp açmamakta kararsızdı. Evinin giriş holü ile karşılaşacak olmasına rağmen ani bir saldırı ihtimalini de düşünmeden edemedi. Her şeye rağmen cesur olması gerektiğini bilerek oda kapısını kendisine doğru çektiği sırada

gördükleri karşısında kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Bayılmamak için zor tuttu kendisini. Gördüklerine anlam veremiyordu. Evinin giriş holü ile karşılaşması gerekirken şu anda önünde duran yer de ne anlama geliyordu? Okul koridoruna açılan kapı ile Neda, belirsizlik âleminin eşiğinde duruyordu.

Geriye, yatağına doğru baktı. Az önce uykuya daldıktan sonra acaba hiç uyanmamış mıydı? Çalınan kapı bir kâbusun başlangıcı mıydı? Kapının bir tarafının kendi yatak odasına bir tarafının da sınıflara giden koridor olmasının anlamı neydi? Gecenin bir yarısı karanlık sınıfların koridora bakan üst pencereleri ve koridorun gizemli atmosferi tüylerinin diken diken olmasına yetip artmıştı bile.

Bir kâbusun ortasında olduğunu biliyordu artık. Uykusunda uyandığını görmüş ve tüm yaşanılanları gerçekmiş gibi hissetmişti. Şimdi önünde duran sınıf koridoru acaba hangi sorunun yanıtı olacaktı? İçine, sebebini bilmediği bir cesaret duygusu doldu. Adımını odasından koridora doğru attığı sırada uzun yolun sonuna doğru, sınıf içerisinden sesler yankılandı.

"Neda Hocam!"

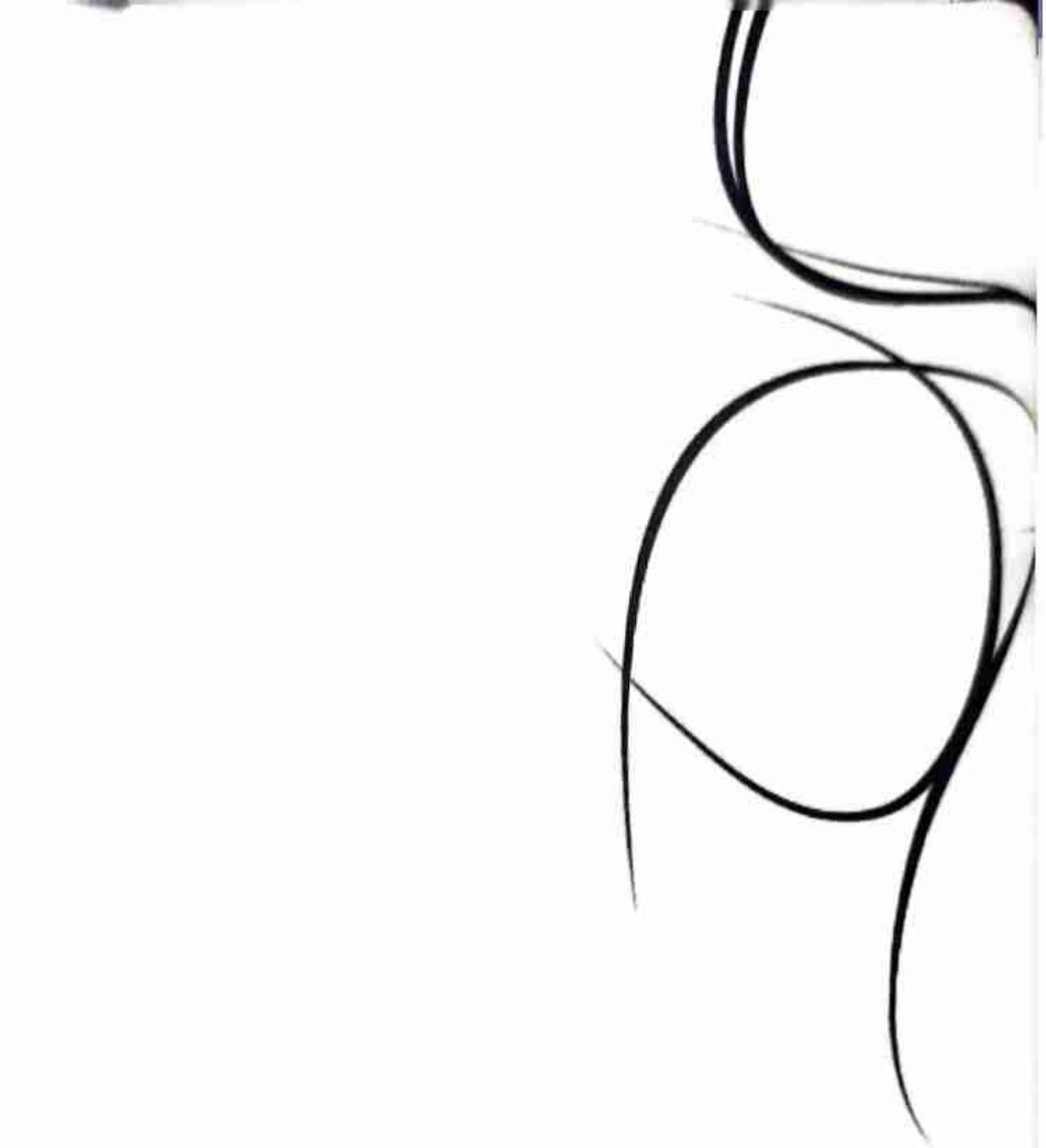
Bu bağırışlar öğrencilerinden geliyordu. Gecenin bir yarısı karanlık sınıf ve koridoru inleten bu seslerin kendi bilinçaltından yansıyanlar olduğunu bilse de korkunun doruk noktalarında geziniyordu. Belki de birazdan ayağı kayacak ve bu heyecan uçurumuna yuvarlanırken yatağının içinde gözlerini açacaktı. Bunun böyle olmasını çok istiyordu.

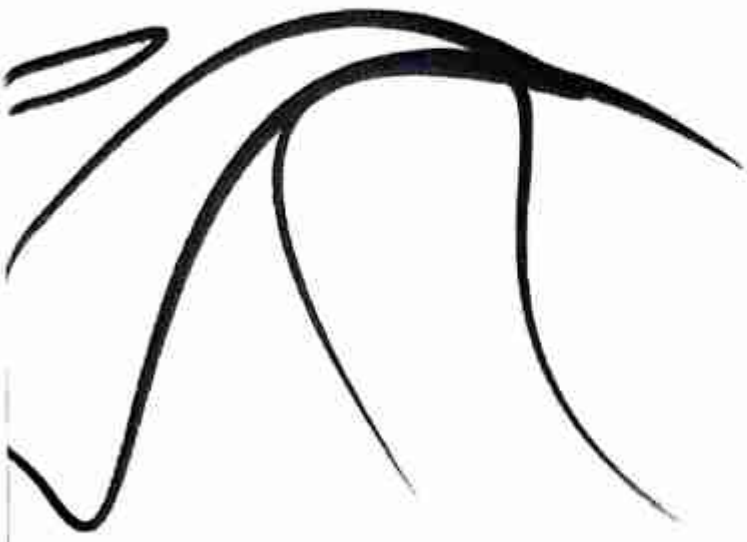
Seslerin geldiği yöne doğru bir adım daha attığı sırada ardında kalan kapı sertçe kapandı. Geriye doğru dönüp oda kapısını zorlasa da açmayı başaramadı. Şimdi geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini daha iyi anlamıştı. Aklında biriken soruların

bir cevabı varsa eğer o da koridor sonunda bulunan ve şaka yaptığı yer olan sınıfın içerisi olmalıydı.

Az önce duyduğu ses yine yankılandı kulaklarında. Şaka olsun diye seçtiği üç öğrencisinin çağrısına karşılık vermeliydi. Rüyada olduğunu biliyordu fakat tüm bu heyecanı gerçek gibi yaşıyordu. "Uyanmak istiyorum." diye fısıldadı heyecanlı bir şekilde. Okuduğu kitabın etkisinin bu derece hızlı olacağını düşünemiyordu. Her ne kadar uyanmak istese de kitaptan öğrendiği üzere bunun imkânsız olacağını biliyordu. Odasından çıkmadan önce çantasına yerleştirdiği kitaba baksa mıydı? Bir yol gösterici yazı ya da işaret ile karşılaşabilir miydi acaba? Yoksa sayfalarının boş olduğunu mu görürdü?

Aklını kurcalayan sorular şu anda kendisine yardım edemezdi. Karanlık koridorun başında yol sonundaki sınıfa doğru adımlarını atmaya başladı. Yine aynı sesleniş kulaklarını inletti. Adımları yavaşlasa da korkusunun önüne geçip sınıfa ulaşmayı ve kapısını açıp içinde bulunduğu bu belirsizliğe bir son vermeyi istiyordu.

Sonsuz Kapı Koridoru

11

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Li, şifrenin sonunu yeniden tekrarladı: "Birleşirse dört çeyrek dilim, kurtuluşa götürür ay." O an Elif, Li ile karşılaştıkları salona bakarak, "Pusula!" diye bağırdı.

Üçü de aynı anda salona doğru koştu.

Elif'in elindeki anahtarlar, Li'nin pusulası ve Enes'in kristalleri taze bir heyecan duymalarına sebep olmuştu.

Sütunun yanına vardıklarında Enes pusulayı görünce âdeta etkilendi.

Mavi oklar hızlarından hiçbir şey kaybetmeden son sürat dönmeye devam ediyordu.

"Mavi oklar bize çıkış kapısını gösterecek Enes." diyen Li, kırmızı oklara dikkat kesildi. Oldukları yerde titremeye devam eden kırmızı oklar henüz tehlikenin geçmediğini işaret ediyordu.

Elif, Enes'e, "Elindeki kristalleri, pusulanın üst bölümündeki yuvarlak oyuğa yerleştir." dedi. "Lütfen çabuk ol!"

Enes, yeniden pusulaya baktı ve dört çeyrek dilimi mavi oklara değmeden dikkatlice yerleştirdi. Birleşen dört çeyrek dilim, parıltısını birden kaybederek söndü.

Onlar birbirlerine merakla bakarken mavi oklar yavaşlamaya başladı.

Enes, "Her birimize ayrı bir kapı mı gösterecek acaba?" diye sordu.

"Bilmiyorum." diye cevap verdi Li.

Suların seviyesi üç oyuncunun ayak bileklerini geçmişti. Derken büyük bir gürültüyle daha fazla su salona akmaya başladı.

İlk mavi ok durduğunda üçünün de başı, okun gösterdiği kapıya döndü.

Elif, "Bu hangimiz için?" diye sordu.

Li, az önceki cevabını tekrar etti: "Bilmiyorum."

O an Terracotta askerlerinin ardında durduğu kapıyı ortasından delen bir mızrağın ucu, üçünü de yerinden sıçrattı.

İkinci mavi oka odaklanan Elif, Enes ve Li, heyecanla sonucu bekliyorlardı. O ok da yavaşlayıp ilk duran okun üzerinde durdu. Her ikisi de aynı yönü gösteriyordu. Onlar durumu anlamak için birbirlerine bakarken üçüncü mavi ok da ilk ikisinin üzerinde duruverdi.

"Hepimiz aynı kapıdan çıkacağız anlaşılan." diyen Li, mavi okların gösterdiği yöne baktı.

Elif, "O hâlde neden duruyoruz? Haydi, bu kâbustan kurtulalım." diyerek koşmaya başladı.

❖❖❖

Elinde üç tane anahtar kalan Elif, çıkış kapısındaki kilidi açmaya çalışırken Enes ve Li sabırsızlıkla bekliyorlardı. Anahtarlardan biri kilidi açtığında kapıyı aralayan Elif, "Haydi çabuk girin." diyerek bağırdı.

Enes ve Li, aralanan kapıdan girdikleri anda yankılanan çığlıkla birden neye uğradıklarını şaşırdılar. Elif de kapıdan içeriye adımını attığında donup kaldı.

❖❖❖

Elif, "Cansu!" diye bağırdı.

Gecenin Gizemli Oyunu'nun üç oyuncusu elbise dolabını andıran bir yerden genç bir kızın odasına girmişlerdi.

Gözleri ağlamaktan şişmiş olan Cansu, yerinden kalktı ve Elif'e sarılıp yeniden ağlamaya başladı.

"Neler oluyor Elif? Kendimi kaybetmek üzereyim."

"Sakin ol Cansu, her şeyi anlatacağım, toparlan haydi."

"Hani üç kişi başlamıştık bu oyuna?" diyen Li, şaşırmışçasına Enes'e baktı.

Elif, erkeklere dönüp, "Cansu benim okuldan arkadaşım. Cansu, bu beyler de Enes ve Li." dedi.

"Hiçbir şey anlamadım Elif, neler oluyor anlatır mısın?"

Elif, Cansu'ya, sonunu getiremediği sunumunun olduğu gün koridorda birbirlerinden ayrıldıktan sonra olan biten her şeyi hızla anlattı. Dinledikçe hayretten hayrete düşen Cansu, iyice açılmış gözleriyle onu dinliyordu.

"...İşte böyle Cansu. Üçümüz birbirinden tehlikeli oyunlardan geçip buraya kadar geldik."

"Bana, sabırlı olursam beni kurtarmaya geleceğiniz söylendi."

"Kim söyledi?"

"Bilmiyorum."

"Sen nasıl bir oyuna girdin peki?"

Cansu, Elif'in bu sorusuna cevap vereceği an, elbise dolabının ardından gelen suların odaya akmaya başladığını görünce, "Bu da ne?" diye bağırdı.

"Bunlar benim oyunumdan gelen tazyikli su." diyen Enes, tedirgin gözlerle Cansu'ya baktı. Odanın zemini kısa sürede suyla dolmuştu ve suyun seviyesi giderek yükseliyordu.

Li, elbise dolabının içinden buluşma odasına doğru bakınca, "Diğer tehlikelerin de gelmesi an meselesi. Cansu, lütfen anlat belki senin sayende şifrenin son bölümünü çözeriz." dedi.

"Ne şifresi?"

Elif araya girerek sordu: "Sen nasıl geldin buraya, görevin neydi anlatır mısın?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Gece senden aldığım o tuhaf kitabı okuyup yatmıştım. Sonra annemin seslenişiyle uyandım. Sanki yatalı beş dakika olmuş da uyandırılmış gibi sersem bir hâldeydim. Zorla lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Ardından kahvaltı masasına düşmeden gitmeyi zor başardım. Başım dönüyordu. İçimden bir şey yemek gelmedi. Televizyonu açtığımda haberler vardı. Genç bir avukatın ölüm haberini izleyince şok oldum. 'Bu, okuduğum kitaptaki kahramanlardan biri değil mi?' diye heyecanlanarak odama koştum ve kitaba baktım. Kitabın sayfaları bomboştu. Odamdan çıkmak istediğimde bu demir kapı ile karşılaştım. Ama ne yaptıysam kapıyı

açamadım. Sonra kapının küçük penceresi yana doğru açıldı ve içinden biri konuştu. Bana, 'Korkmayın hanımefendi. Sabırlı olursanız sizi kurtarmaya gelecekler.' dedi. Yani ben oyun filan oynamadım. Bu odada hapsoldum."

Üç kişi merakla Cansu'nun anlattıklarını dinlerken salonun ortasındaki pusula büyük bir gürültüyle parçalandı. Pusulanın parçalanmasıyla eşzamanlı olarak Elif'in ve Li'nin peşindeki askerlerin zorladığı kapılar da kırıldı. Terracotta askerleri bir yandan, Osmanlı askerleri öbür yandan sular altındaki salona doluştular.

Yaklaşan tehlikeyi fark eden Li, "Anahtarlar!" diye bağırarak demir kapıyı gösterdi. "Elif, hemen bu kapıyı açmalısın."

Elinde kalan son iki anahtarla demir kapıya koşan Elif, dizlerine kadar yükselen suların içinde ilerlemeye başladı. Tünelin içinden sular tazyikli bir şekilde buluşma odasına akmaya devam ediyordu. Elif'in denediği ikinci anahtar kapının kilidini açtığında hepsinin tek düşüncesi bir an evvel bu kâbustan kurtulmaktı.

❖❖❖

Yüzlerine vuran güçlü ışıktan dolayı hepsinin gözleri kamaşmıştı.

Bulundukları her yer bembeyazdı. Koridor boyunca sağlı sollu sıralanan kapılar sanki sonsuza kadar uzuyordu.

Cansu, "Vay! Burası neresi?" diye sordu.

Li, "Burası Sonsuz Kapı Koridoru." diye yanıtladı.

"Sonsuz Kapı Koridoru mu? Bana bundan bahsetmemiştin." diyen Elif girdikleri kapıyı yeniden kilitleyip meraklı gözlerle Li'ye baktı.

Li, bu koridorda yaşadığı deneyimi arkadaşlarıyla paylaştı.

Enes, kapılardan birine yaklaşarak, "Bu sayılar ne anlama geliyor?" diye sordu. Koridor boyunca her bir kapı, numaralandırılmıştı.

Li, önce Enes'e sonra da kapılara baktı.

"Paroks'la geldiğimizde bunlar yoktu."

"Sadece bir anahtarımız kaldı." Elif umutsuz konuşmuştu. Kayıp Pusula'yı kullandıkları salondaki kapıları düşünerek, "Bu sefer tek bir seçeneğimiz kaldı ve önümüzde sonsuza uzanan kapılar var." diye ilave etti.

Cansu araya girerek, "Şifreden bahsetmiştiniz. Ne yazıyordu orada?" diye sordu.

"Pusulana yön verecekse bilim,
Kaç, tehlikelidir saray.
Birleşirse dört çeyrek dilim,
Kurtuluşa götürür ay."

Elif, "Şifrenin çözülmeyen kısmı sadece son dizesi." diye Cansu'yu bilgilendirdi.

! SON SATIRDAKİ "KURTULUŞA GÖTÜRÜR AY" CÜMLESİNİN HANGİ KAPIYA KARŞILIK GELDİĞİNE KADARKİ MACERAYI MERAK EDİYORSAN "PARADOKYA - ADALET YILDIZI VE KAYIP PUSULA" ADLI KİTABA BAKABİLİRSİN.

❖❖❖

Cansu, meraklı gözlerle konuşulanları dinliyordu. Elinden bir yardım gelmemesi canını sıksa da bu kâbustan bir an önce uyanmak istiyordu.

Sonsuz Kapı Koridoru'na girdikleri kapının kenarlarından sızmaya başlayan sular karşısında tedirgin olan Enes, "Burada da rahat bırakmayacaklar anlaşılan." diyerek koridor boyunca uzanan kapılardan birine doğru koştu.

Kapıyı tam açacakken Li'nin sesiyle irkildi: "Hayır! Sakın yapma."

"Böyle durup bekleyecek miyiz? Çıkış yolunu aramaya başlasak iyi olur."

"Açtığın her kapı ile farklı bir dünyaya giriyorsun. Yeni bir tehlike ile karşı karşıya gelebiliriz. O yüzden mutlaka şifreyi çözmemiz lazım." dedi Li.

"Buldum!"

Konuşan Elif'ti.

"Şifrede ne diyor? Kurtuluşa götürür ay. Peki, burada ay var mı? Görüyorsunuz ki her yer aydınlık. Bence ay kelimesinin kendisi de bir şifre olmalı. Ben nasıl kendi oyunumda rakamları harflere çevirdiysem bu sefer de tam tersini yapıp ay kelimesini rakamlara çevireceğim. Böylece gireceğimiz kapının numarası ortaya çıkabilir."

Cansu, "Hangi sayıya denk geliyor peki?" diye sordu.

"Özel bir alfabetik tekniğe göre hazırlanan şifrede ay kelimesi 1207 sayısına karşılık geliyor. Hemen bu sayının bulunduğu kapıya gitmeliyiz. Sanırım elimdeki son anahtar bizi bu kâbustan kurtaracak."

"Ama beş yüzlerdeyiz. Yolumuz çok uzun." diyen Enes'e cevap Li'den geldi:

"Tek tek kapıları denemekten daha kısa süreceğine eminim."

❖❖❖

700'lü rakamlara ulaştıklarında ikişer sıra halinde koşmaya devam ediyorlardı. Enes, bir ara arkasına baktığında Sonsuz Kapı Koridoru'na girdikleri kapıdan sızan suların arttığını gördü.

Derken büyük bir gürültüyle hepsi arkasına baktı. Kırılan kapının ardından taşan sularla birlikte koridora doluşan askerler, yeni bir kovalamanın başlayacağının habercisiydi.

"Acele edin, yakalanırsak kurtulamayız." diye bağıran Elif, daha hızlı koşmaya başladı. Li, Enes ve Cansu da Elif'in peşinden en az onun kadar hızlı koşuyorlardı.

Enes, "Neden peşimizi bırakmadılar ki?" diye sordu.

Ona, "Galiba pusulanın hâlâ bende olduğunu sanıyorlar." diyerek Li cevap verdi.

Nefes nefese kalan Cansu, "Bunlardan nasıl kaçabildiniz? İnanamıyorum." diye bağırdı.

"Merak etme anlatırım Cansu." diyen Elif, anahtarları havaya kaldırıp sallayarak, "Kurtulmamıza az kaldı." dedi.

Dört basamaklı sayıların bulunduğu kapılara geldiklerinde peşlerinden yaklaşan askerlerle aralarında elli metreden az bir mesafe kalmıştı.

Ayakları birbirine dolanırcasına koştukları sırada ayak diplerine sağlı sollu oklar saplanmaya başladı. Hepsi yere kapak-

landı. Onları öldürmekten çok durdurmayı amaçlayan bu ok atışları hepsini korkutmuştu.

"Çok az kaldı, haydi!" diye bağıran Li, toparlandı ve yeniden koşmaya başladı. Enes, Elif ve Cansu'ya yerden kalkmaları için yardım ettiğinde peşlerindeki Yeniçeri Ağası ile aralarında otuz metre mesafe ya vardı ya yoktu.

1207 numaralı kapıya ilk olarak Li ulaştı. Elif, askerlerle arasında on beş metre mesafe kalmışken ona yetişti ve elindeki anahtarı 1207 numaralı kapının kilidine sokarak çevirdi.

❖❖❖

Kapının açılmasıyla Sonsuz Kapı Koridoru'na sisler doldu. Kapının ötesindeki karanlık Li, Enes, Cansu ve Elif'i yeni bir belirsizliğe davet etse de peşlerindeki tehlikeyi düşününce bunun pek bir önemi yoktu.

İlk olarak Li, Enes ve ardından Cansu karanlığın içine girdikten sonra Elif de kendisini içeri atarak kapıyı hızla çekti.

Kusursuz bir karanlık ve kusursuz bir sessizlik... Dört gencin derin soluk alıp vermelerinin dışında kapının ardında olan sadece bunlardı.

❖❖❖

"Herkes burada mı?" diye sordu Enes.

"Evet!", "Evet!", "Evet!"

"Başka anahtar kalmadı değil mi Elif?"

"Hayır, kalmadı."

"Uyandık mı şimdi peki?"

"..."

Ötesini düşünmeden peşlerindeki tehlikelerden kurtulmak için buraya girmişlerdi fakat şu an nerede olduklarını bilmiyorlardı.

"Şşşştt. Bir saniye!"

Uyarı, Cansu'dan gelmişti.

"Benim duyduğumu siz de duyuyor musunuz?"

Derin sessizliğin içinde tiz mekanik bir ses duyuluyordu. Sıcak bir esinti dört gencin yüzünü yaladı. Karanlığın içinde beliren kızıl bir ışık, sislerin arasından büyümeye başladı. Ne ile karşılaşacaklarını bilemeden bu kızıllığa odaklandılar. Esinti şiddetini artırdı. Az sonra, yaklaşan kızıllığın kaynağının meşale alevleri olduğunu anladılar.

Ortam biraz daha aydınlanınca önlerinde beliren sisin içindeki yolda Paroks'un durduğunu gördüler.

Burası, Paradokya'ya girdikleri ve Gecenin Gizemli Oyunu'na başladıkları yerdi.

Paroks, oval alanın sembollerle çevrili olmayan boş kısmının ucunda, üç basamakla çıkılan bir platformun üzerinde bulunuyordu.

"Sizleri tebrik ederim. Buraya tekrar ulaşmayı başararak Gecenin Gizemli Oyunu'nu tamamladınız."

"Bu kadar mı? Oyun bitti mi gerçekten? Artık uyanabilecek miyiz?" diye sordu Li.

"Evet."

Cansu, "Burası neresi? Bütün bunların anlamı ne? Siz kimsiniz?" diye arka arkaya sorular sordu.

Paroks, "Burası Paradokya. Gerçek hayatınızdaki hayallerinizle, sevinç ve hüzünlerinizle, başarı ve hatalarınızla kısaca geçmişinizle yüzleşerek Gecenin Gizemli Oyunu'nu oynadığınız bir paradokslar âlemi. Benim adımsa Paroks. Görevim oyunculara oyunun başlangıcında yardımcı olmak."

"Ben uyanıktım. Buraya nasıl geldim?"

"Siz uyuduktan sonra hiç uyanmadınız Cansu Hanım. Paradokya'nın bir yansımasıydı o sabah yaşadıklarınız. Uyandınız, lavaboya gittiniz, kahvaltı masasına oturdunuz... Bunların hepsi Paradokya'nın hayatınızdaki yansımasıydı. Ne kahvaltı masası ne anne babanız ne de televizyonda izlediğiniz o haber gerçekti. Paradokslar gözünüzü açtığınız ilk andan itibaren sizinleydi; fakat farkında değildiniz."

"Uyandığımda bütün bunları unutacaksam sorun değil."

"Gecenin Gizemli Oyunu'nda başarılı olursanız elbette ki arkadaşlarınız gibi siz de uyanabilmeyi hak edeceksiniz."

"Ne!"

"Nasıl yani, Cansu şimdi uyanamayacak mı?" diye atıldı Elif.

"Henüz oyununu oynamadı ki..."

"Fakat bizimle buraya kadar geldi!"

"Sizler, onun buraya gelebilmesine yardım etmiş oldunuz, o kadar."

Herkes donup kalmıştı.

Cansu korkuyla Elif'in elini tutuyor, Elif'se bir yandan oyunun kendisi için bitmiş olmasına seviniyor bir yandan da arkadaşı için elinden bir şey gelememesinden ötürü üzülüyordu.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Buyurun Elif Hanım."

"Merak ettiğim bir şey var. Li'nin oyununda sandığın üzerinde şifreler varmış. Bu şifreler benim oyunumun parçasıyken, yani tıpkı benim çözdüğüm diğer şifreler gibi sayılardan oluşan bir şifre olduğuna göre böyle olması gerektiğini düşünüyorum, neden onlara ulaşamadım?"

"Yeniçeriler sizi sultanın huzuruna çıkarmak için Divan'a götürürken kaçmasaydınız eğer, padişah sizden Topkapı Sarayı'nın altındaki tünellerden bu şifrelere ulaşmanızı ve onları çözmenizi isteyecekti."

"Sandığın arkasında gördüğüm tünel bununla mı ilgiliydi yoksa?"

"Haklısınız Bay Li. Sandığın arkasında dikdörtgen biçiminde düzgünce ilerleyen tünel, Elif Hanım'ı oraya getirebilirdi."

Paroks gençlerin gözlerine bakarak, "Başka bir sorunuz var mı?" diye sordu.

"Benim var." dedi Li. "Bay Yang Jun ve güvenlik görevlilerine ne oldu?"

"Müzenin çıkış kapısına geldiğinizde kapının kilitli olduğunu fark ettiniz değil mi? Sonra da yandaki odaya girdiniz. Aslında o kapı, sizin bilinçaltınızdan sıyrılmanızı sağlayan yerdi."

"Nasıl yani?"

"Bu kapıyı kilitleyen güvenlik görevlileri değil, sizdiniz aslında."

"Anlamıyorum..."

"Size yardım etmek isteyen insanlara hep kapıları kapattınız. Eski ev arkadaşınız Serhan'ın size söylediklerini hatırlayın!"

"Önüne çıkan fırsat kapılarını elinin tersiyle ittin..." diye mırıldandı Li.

"Evet Bay Li. Kapıları itmekle kalmadınız hatta kilitlediniz. Umarım Paradokya'da yaşadıklarınız size kendinizle yüzleşme fırsatı vermiştir." Paroks, sözünün burasında bakışlarını diğerlerinin gözlerine çevirdi, "Aynı şey umarım sizler için de geçerlidir."

"Peki Bay Yang ve güvenlik görevlileri? Onlara ne oldu?"

"Endişelenmeyin. Onlar Gecenin Gizemli Oyunu'nun parçası yani bilinçaltınızın yansımasıydı. Oyundaki gerçek etkiyi hisseden yalnız sizdiniz."

"Buna çok sevindim biliyor musunuz?" diye araya girdi Enes.

Herkes Enes'e döndü.

"Gerçek etkiyi hisseden yalnız bizsek, Nail adına sevindim doğrusu. Babasına duyduğu güveni kaybetmesini istemezdim. Çünkü insan en sevdiği kişiye duyduğu güveni kaybedince yıkılır."

Li, ister istemez Enes'in bu sözünden etkilenmişti. Annesi büyük umutlarla İstanbul'da okutmuştu oğlunu fakat o mezun olduktan sonra Çin'e geri dönme kararı almıştı. Uyandıktan sonra bu fikrini yeniden gözden geçirse iyi olacaktı. Annesi gibi tüm ailesi de Li'ye güveniyordu çünkü.

Gecenin Gizemli Oyunu'nun oyuncuları, bu âleme adımlarını attıkları ilk andan itibaren beyinlerinden yüzlerce soru geçmesine karşı başka bir soru sormadı. Paradokya'da iyice

yorulmuşlardı. Biri hariç hepsinin tek istediği bir an önce uyanmaktı. Cansu, içinde doğan ve kendisini bile şaşırtan bir cesaretle Gecenin Gizemli Oyunu'na başlamak için sabırsızlanıyordu.

"Artık uyanabilirsiniz. Sizler özgürsünüz. Paradokya bu gece farklı oyun ve oyuncularıyla kaldığı yerden devam edecek."

Cansu, "Nasıl?" diye sordu. "Benim dışımda kim olacak?"

"Tabii ki Paradokya'nın diğer okurları... Sizler, sizden öncekilerin oyunlarını okudunuz. Şimdi de sıra, sizleri okuyanlarda. Buyurun, Gecenin Gizemli Oyunu sizin için sona erdi."

❖❖❖

Paroks'un işaretiyle Elif, Enes ve Li arkalarını döndüler. Yarı karanlık oval alana girdikleri kapıların başlarına yürüdüler. Her biri, zorlu bir oyunu bitirmenin sevincini yaşıyordu. Elif'in aklı Cansu'da kalsa da onun bu gizemli oyunun üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Gecenin Gizemli Oyunu'nun üç kahramanı önlerindeki kapıları açarak gerçek hayatlarına doğru adımlarını attılar.

Kapılar yeniden kapandıktan sonra arkadaşlarının gidişini izleyen Cansu, Paroks'a doğru dönerek; "Şimdi sıra bende mi?" diye sordu.

"Evet, ama istersen diğer oyuncuları çağıralım. Bilinçaltın için hazır mısın?"

"Her ne kadar istemesem de hazırım. Başaracağıma inanıyorum."

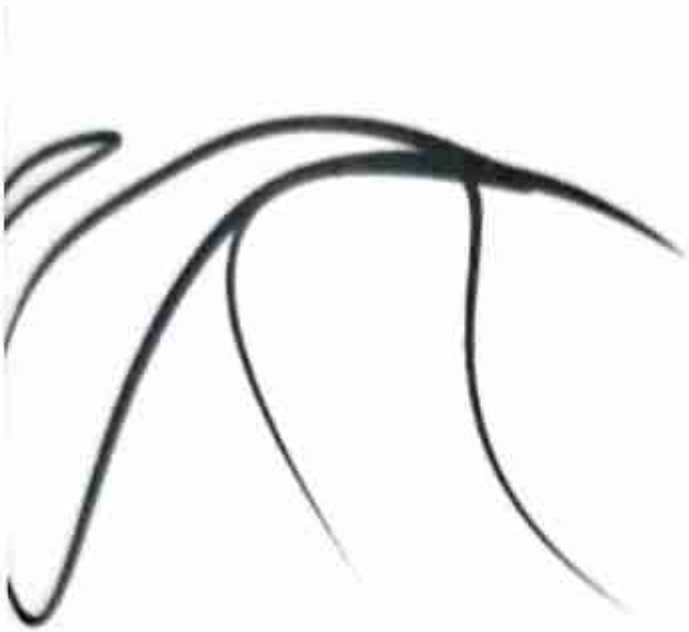
Cansu'nun kararlılık gösteren bu son sözünden sonra Paroks, ellerini geriden öne doğru iterek arkasında bulunan meşaleli yolun ateşini söndürdü.

"Gecenin Gizemli Oyunu başlasın."

Kısa süreli karanlığın ardından meşaleler yeniden alev aldı ve ortam eski gizemine kavuştu. Cansu'nun arkasında bulunan üç kapıdan ikisi hafifçe aralandı. Cansu oyunda olduğu için kendi kapısı açılmamıştı.

Cansu ve Paroks, gizemli macera için gelecek olanları beklemeye başladı.

Sırlar Geçidi

12

Bulundukları ortama sızan dumanların ardından çatı katının ve sınıf koridorunun kapısı İlker ve Neda için hafifçe aralanmıştı.

❖❖❖

Elindeki boş kâğıt parçası ile ayakta duran İlker, "İşte şimdi macera başlıyor." sözünden kısa bir süre sonra açılan çatı katının kapısı ile bir adım geriye doğru sendeledi. Korkusunu yenmeye çalışsa da bir türlü buna engel olamıyordu. Sızan dumanlar ve şimdiye kadar yaşadıkları sayesinde aralayacağı kapının ardında ne ile karşılaşacağını az çok tahmin ediyordu. Çünkü artık evinde olmadığını biliyordu.

Kendisine güven konusunda herhangi bir tereddüdü bulunmuyordu. Yaşayacakları ya da üstesinden geleceği her konuda sağlam bir irade göstereceğini düşündü. Acaba alacağı görev ne olacaktı? Bilinçli bir şekilde birazdan Gecenin Gizemli Oyunu'na mı adım atacaktı yoksa gördüğü bu kısa süreli kâbustan uyanacak mıydı? Elindeki ruloyu yeniden açarak boş kâğıda baktı. Beklediği bir krokiydi ve bu belirsizliğin bir anla-

mı mutlaka olmalıydı. Yoksa aradığı cevap önünde aralanmış kapının ardında mıydı?

Kâğıdı yeniden sarıp sıkıca tutarak öne doğru bir adım attı. Karmaşık düşünceler her yanını sarmıştı. Sağlıklı düşünemese de ilerlemekten başka bir çaresinin olmadığını biliyordu. Bir adım daha atıp kapıya dokundu. Araladığında sisler çatı katına hızla dolmaya başladı.

❖❖❖

Sınıf kapısına yaklaşan Neda, aralanan kapı ve koridora dolmaya başlayan dumanların karşısında daha da heyecanlandı. Olduğu yerde çakılıp kaldı. Kulakları en ufak bir sesi duyabilmek için kapıya doğru kilitlenmişti. Karanlığın ortasında bu yaşadıklarının cevabını aralanan kapının ardında bulacağını biliyordu. Hatta içeriye adım attığında sınıfı ile karşılaşmayacağının da farkındaydı. Şu anda tek duymak istediği üç öğrencisinin yeniden seslenmesiydi. Fakat beklediğini bir türlü duyamıyordu.

Okuduğu kitaptaki kahramanlar gibi bilinçsiz değildi. İstemese de önündeki kapıdan adımını atması gerekiyordu. Geriye dönemezdi. Çünkü yatak odasının kapısı bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. Kurtuluşu diğer sınıf kapılarında da arayamazdı. Böyle yapsa boşluğun içerisinde boşa zaman harcayacağını biliyordu.

"Acaba oyunum ne olacak?" derken korku dolu bakışlarını kapıya odakladı. Çakılı kaldığı yerden bir adım ileriye gittikten sonra yeniden durdu. Oyuna girmek istemiyordu. Bir an önce uyanmak ve kâbus dolu bu geceye bir son vermekti tek dileği. Gözlerini kapattı. Açtığında yatağının içerisinde bu-

lacaktı kendisini. Göz kapaklarını sıkarak bu düşüncesine ne kadar inandığını göstermeye çalıştı.

Birden gözlerini açtı. Koridorda sınıf kapısının önünde duruyordu. "Anlaşılan bilinçaltımla yüzleşmem gerekiyor." dedi titrek sesiyle. Öğrencilerinden Selçuk'un sözü aklına geldi birden. "Biz de size başarılar diliyoruz hocam. Biz, sizsiz oynamayız oyunu."

Gerçekten birazdan oyun mu oynayacaktı? Okuduğu kitaptaki kahramanların başından geçen zorlu maceraların bir benzerini kendi mi oynayacaktı? Peki, bu oyunda tek başına mı olacaktı yoksa sınıftan çıkarken öğrencisinin söylediği gibi onlarla birlikte mi bir çıkış yolu arayacaktı? Kafası karmakarışık oldu. Zaten şimdiye kadar onlarca soru sormuş ve bir tanesini bile yanıtlayamadan bir diğerine geçmişti. Ne kadar zorlasa da kendine mantıklı bir cevap veremeyecek kadar bilgisizdi. Yapması gereken tek bir şey vardı. O da önünde duran aralanmış kapının ardına geçmek ve kendi ile yüzleşerek aklındaki sorulara cevap aramaktı.

Bir adım daha atarak kapıya vardı. İçinde hangi duyguyu yaşarsa yaşasın yine de önünde tek bir yol bulunuyordu. Titreyen ellerini karanlık koridorda sınıf kapısına doğru uzattı ve aralanan kapıyı ileriye doğru itti.

13

Yan yana duran üç kapıdan ikisi genişçe bir mekâna doğru aynı anda aralanmıştı.

Yarı karanlık ve sisli, oval, genişçe bir alandı burası. Bu alanın üç tarafını büyük sütunlar çevreliyordu. Sütunların üzerinde bulunan, on santimetrekare boyutlarında farklı şekillerde binlerce sembol, yavaşça sağa, sola, yukarıya ve aşağıya doğru yer değiştirerek mekâna gizemli bir hava katıyor ve uygun sembollerin birleşmesi, sütunlar üzerinde hafif ışık oyunları oluşturuyordu.

Alanın sembollerle çevrili olmayan boş kısmında, üç basamakla çıkılan bir platform ve ardında karanlığa doğru uzanan bir yol vardı. Yolun kenarında birer metre arayla yanan meşaleler, uzayan karanlığa teslim olup ufukta kayboluyordu. Aralanan kapılar bu yolu karşısına alacak şekilde yan yana duruyor, oval alana doğru bakıyordu. Gizemli mekânın üst kısmında da alabildiğine belirsiz bir siyahlık vardı.

Aralana kapılardan içeriye aynı anda iki kişi girdi. Cansu, tanımadığı bu kişilerle göz göze geldi. Hiç birinden çıt çıkmıyordu. İçinde bulundukları durumu okudukları kitaptan dolayı

bildikleri halde yine de herhangi birisi konuşacak olsa sanki diğer ikisi birden çığlık atacak gibi tetikteydi.

Sembollerin yer değiştirmesinden kaynaklanan hafif uğultu ve birleştikleri zaman çıkarttıkları ince mekanik ses dışında ortamda derin bir sessizlik hâkimdi. Bu sessizliği Paroks bozdu.

"Gecenin Gizemli Oyunu Paradokya'ya hoş geldiniz gençler."

Cansu ile aynı hizada duran İlker'in ve Neda'nın dudaklarından aynı anda "Paroks" ismi duyuldu.

Paroks, ortamın gizemine uyumlu giysisinin içinde, karşısına dizilmiş üç kişiye yirmi metre mesafede üç basamaklı platformun üzerinde, meşaleli yolun önünde duruyordu. Misafirperver bir eda ile kollarını iki yana doğru açtı. Kalın ve etkileyici ses tonu ile konuşmaya başladı.

"Cansu Hanım, İlker Bey ve Neda Hanım. Sizi size bir kez daha tanıtmak isteyen bilinçaltınızdan merhaba. Bildiğiniz üzere adım Paroks. Ben, bilinçaltınızın ilk durağında sizlere paradokslar sunan, oyunu başlatan ve yol gösteren kılavuzum.

Uyanıkken kullanabileceğiniz tüm yeteneklerinize zekânızla yön vereceğiniz Paradokya oyunundasınız şu an. Yani, paradokslarla çevrilmiş rüyalar âleminde.

Hiç aynaya baktığınızda gerçek kimliğinizle yüzleştiniz mi? İşte Paradokya, hayallerinizi, sevinçlerinizi, hüzünlerinizi, başarılarınızı hatta korkularınızı size sunmak için hazırlandı. Kısacası birazdan geçmişinizle yüzleşeceğiniz bir oyun oynayacaksınız."

Neda, Paroks'un sözlerinden sonra araya girerek; "Bunun sadece bir kitap kurgusu olduğunu sanıyordum." dedi korkusunu hafifçe belli edip. "Demek ki anlatılanlar doğruymuş."

"Evet, Neda Hanım. Siz kitabı okurken birbirinden farklı duygulara kapıldınız. Bir kısır döngüye saplanıp kaldınız aslında. Yaşadığınız çelişkiler sizi buraya getirdi. Sadece bir kurgu sandınız. Sizin gibi düşünen çok kişi var. Herkes zamanı geldiğinde bu heyecanı mutlaka yaşayacak."

"Peki, ben nasıl bir kısır döngüye saplandım? Herhangi bir çelişki yaşadığımı sanmıyorum." Ses Cansu'dan gelmişti. Paroks, yönünü Neda'dan Cansu'ya doğru çevirdi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz Cansu Hanım. Paradokslar aslında çelişkiler âlemidir. Zevklidir, heyecanlıdır, zihin açıcıdır fakat bazıları da var ki bir o kadar ürperticidir.

Fazla geriye gitmeyelim isterseniz. Gece, uyumadan önceki halinize dönelim. Elinizde bir kitap var ve bu kitabı okuyorsunuz. Korkuyorsunuz fakat yine de okuyorsunuz. Peki, bunun bir kurmaca olduğunu düşünüyordunuz da neden korkuyordunuz? Madem korkuyordunuz peki neden okuyordunuz? İşte size sıcağı sıcağına yaşadığınız bir çelişki."

İlker; Neda ve Cansu'nun sorularına Paroks'un verdiği cevapların ardından yarım adım öne çıkarak; "Şimdi, gerçekten de bir oyun mu oynayacağız? İstediğimiz zaman uyanamayacak mıyız? Neden ama? Bir sebebi olmalı tüm bunların." diye sordu.

"Daha önce buraya gelip de oyun oynamadan dönenler oldu mu İlker Bey?"

"Hayır."

"Demek ki burada olmanız sizin de aynı heyecanı tadacağınız anlamına geliyor. Bilinçaltınızın derinliklerine inecek olmanız, daha derin, daha saf halinizle karşılaşacak olmanız sizleri korkutmamalı. Aksine merak içinde bırakmalı ve yaşantınızı sorgulatmalı.

Sebebine gelince. Okuduğunuz kitaptan da biliyorsunuz fakat yine de hatırlatmamda fayda var. Hiçbir şeyin boşuna yaratılmadığının farkındasınız. Hayatınız boyunca aslında bir imtihan içindesiniz. Tüm bunları sevinç, hüzün, korku, heyecan, stres ve sayısını arttırabileceğiniz birbirinden farklı duygularla yaşıyorsunuz. Başınızdan geçen her 'an' bilinçaltınıza kaydedilir. Daha sonra bu 'an'larla baş başa kaldığınızda huzur ya da sıkıntı duyabilirsiniz. Bunun sebebi ise varoluş gerçeğine zaman zaman uzak ya da yakın yaşadığınızdan kaynaklanmaktadır.

İşte birazdan başlayacak olan oyunla bilinçaltınızın derinliklerine girip kendi öz kişiliğinizle karşılaşacaksınız. Bu illa ki sıkıntılı hallerinizle yüzleşeceğiniz anlamına gelmiyor. Küçüklükte başınıza gelen bir olay da olabilir, şu anda uğraşmakta olduğunuz iş ile de ilgili olabilir. Yani geçmişteki en ufak bir 'an' Paradokya'nın konusu olabilir sizin için."

"Peki, bizden ne istiyorsun, görevimiz ne olacak?" diye sordu Neda.

"Biz burada sadece oyunu başlatıp şifreleri tasarlıyoruz Neda Hanım. Bilinçaltınızın sizin için hazırladığı oyunlara birazdan arkanızda bulunan kapılardan ulaşacaksınız."

"Kitabı okumaya başlamadan önce ve uykuya dalarken öğrencilerimin seslenişi yankılandı kulaklarımda. Bu benim bilinçaltımsa onların da burada olması gerekmiyor muydu?"

"Yaptığınız şaka sonucu etkilenen öğrencilerinizin halleri içinize o kadar işlemiş ki bunun sıkıntısını yaşamışsınız. Bilinçaltınızda yer etmiş. Belki sorduğunuz sorunun karşılığını oyununuzda bulabilirsiniz."

İlker, araya girerek oyun öncesi kendi başından geçenler için bir yanıt almak istedi. "Peki, ben yatak odamın kapısını neden açamadım?"

Paroks, sakin fakat etkileyici duruşuyla İlker'e doğru bakarak; "Kondüktör odanıza gelip sizi Paradokya için uyandırdı. Demek ki geçmişinizde bu sektörle ilgili bir hikâyeniz var. Siz Paradokya yolculuğunuz sırasında evinize vardığınızı hissettiniz. Kendi yatak odanızı açmanız sizin için daha derin girdapların içine girmenize neden olacaktı. Rüya içinde rüya yaşamanız Paradokya'daki oyununuzu baştan kaybetmeniz anlamına gelirdi. Çünkü odanızda yatıyordunuz. Yeniden oraya girmeniz aklınızı kaybettirebilirdi." dedi.

"Peki, bu elimdeki kâğıt neden boş?"

"Boş mu? Oyuna girdikten sonra yeniden bakın isterseniz."

Cansu, diğerlerinden güç alarak kendi de bir soru sormak istedi.

"Ben neden oyunumu Elif ile aynı anda oynamadım?"

"Hep ben mi birilerini kurtaracağım, bir kere de sen beni kurtarsan olmaz mı diye bir serzenişiniz vardı Elif Hanım'a. İşte bu sözünüzden dolayı, bir sonraki oyuna kaldınız. İstediğiniz gibi Elif Hanım gelip sizi kurtardı ve buraya kadar getirdi."

Paroks, yeniden ellerini iki yana doğru açtı ve etkileyici ses tonuyla; "İsterseniz oyunlarınıza geçelim. Aklınıza takılan sorular varsa cevaplarını orada ararsınız." dedi ve Cansu'ya odaklandı.

"Sizinle başlıyoruz Cansu Hanım. Arkanızdaki kapıyı açıp kendi derinliklerinize doğru yolculuğunuzu başlatın. Paradokya oyununda Elif Hanım'la bilgi paylaşımında bulunduğunuz için isterseniz kendisine söylediğimiz başlangıç cümlesini sizin için de tekrar edelim.

Bazen görmek istediklerinizi yakınınızdadır fakat siz onu fark edemeyebilirsiniz. Buyurun, Gecenin Gizemli Oyunu sizin için başlıyor."

14

Cansu, arkasındaki kapıdan girip oyunu başlatmaktan başka çaresinin kalmadığını anladı. Zorlu bir mücadeleye hazır olması gerektiğini biliyordu. Çünkü Elif ve diğer oyuncuların ardındakı tehlikelere bizzat şahit olmuştu. Bu yüzden kendi oyunu için belirsizliğin zirvelerinde dolaşıyordu sanki. Acaba nasıl bir maceranın içerisinde bulacaktı kendisini? Kısa bir süre önce arkadaşlarıyla birlikteydi fakat bundan böyle uyanabilme yolunda tek başına ilerlemesi gerekiyordu.

Paroks'un sözlerinden ve okuduğu kitaptaki kahramanların yaşadıkları ile Elif, Enes ve Li'nin maceralarından, önündeki bu zorlu süreçte yararlanabilir miydi? Yoksa bütün bunlar birer kâbustu da birazdan yatağından sıçrar mıydı? Bunun böyle olmasını şu anda o kadar isterdi ki. Fakat şimdiye kadar hissettiği tüm gerçeklik hayallerinin yıkılmasına yeterdi.

Çaresizce arkasını döndü ve ardındaki kapıya doğru ilerledi. İlker ve Neda sessizlik içerisinde Cansu'yu izliyorlardı. Birazdan sıranın kendilerine geleceğini bildikleri halde ellerinden bir şey gelmemesinin sıkıntısını ve içerisinde bulundukları çaresizliği yaşıyorlardı.

Kapı kolunu kavrayan Cansu, son kez ardına baktı. Kimi zaman kararlı bir duruş sergilemiş kimi zaman da tedirginliğini açıkça ilan etmişti. Umut dolu son bakışlarının ardından kapıyı araladı. Asıl umuda yolculuğu şimdi başlıyordu.

❖❖❖

Kapı aralandı ve Cansu'nun oyunu başladı. Adımını attığı yer, yaklaşık on metre uzunluğunda bir koridordu. Genişliği üç metre olan bu koridorun zemini granit döşeliydi. Duvarların, yerden Cansu'nun bel hizasına kadar açık yeşil desenli kısmı mermer, üst kısımlarsa traverten kaplıydı. On metre uzunluğundaki koridorun her iki duvarını da birer metre arayla tablolar süslüyordu. Tavandaki özel süslemelerin arasındaki spot lambalar, beşi bir duvarda beşi de diğer duvarda olan tabloları otantik bir şekilde aydınlatıyordu.

Cansu, birden heyecanlandı. Buranın neresi olduğunu tahmin edebiliyordu. Uyuduktan sonra Paradokya için uyanıp odasında kilitli kaldığında arkadaşı gelip onu kurtarmıştı ve gizemli oyunda başından geçenleri anlatmıştı. Müze oyununa girmeden önce şifreli tablo oyunundan bahsetmişti. "Galiba ben de şifreli tablonun bulunduğu salondayım." dedi heyecanlı bir şekilde.

Tüm yaşadıkları, orada olduğunun bir kanıtı gibiydi. Paroks'un son sözleri aklına geldi. "Elif Hanım ile bilgi paylaşımında bulunduğunuz için isterseniz kendisine söylediğimiz başlangıç cümlesini sizin için de tekrar edelim." dememiş miydi? Hele ki son sözü! "Bazen görmek istedikleriniz yakınınızdadır fakat siz onu fark edemeyebilirsiniz."

"Galiba ne yapacağımı biliyorum." dedi hafifçe gülümseyerek. "Şimdi yolumu gösterecek tabloyu bulmam lazım." diyerek adımını attı.

İçinde bulunduğu koridor "T" biçimindeydi ve sonu bir hole çıkıyordu. Cansu, az çok izleyeceği yolu Elif'ten dolayı bildiği için biraz rahatlamıştı. Yapması gereken şey, sırayla tabloları incelemekti.

İlk tablonun önüne gelip durdu. Göz ucuyla diğer tabloları süzse de önünde duran resim etkilenmesine sebep olmuştu. Duvarın içine oyulan ve üstü kemerli sade bir niş içine yerleştirilen varaklı çerçevede bir baba ve bir oğul, yeşillikler içindeki yayla evlerinin önünde oturur vaziyetteydi. Resimde kullanılan renklerin canlı tonları bir önceki oyuncuyu etkilediği gibi Cansu'nun da gözlerinin kamaşmasına sebep olmuştu.

"Sanki aile saadetini andıran bir rahatlığı var. Keşke bizim evde de böyle bir huzur olsa." diye iç geçirdi.

Cansu'nun resim hakkındaki düşünceleri doğruydu. Yayladaki yeşilin her bir tonu, çocuğun yüzüne mutluluk olarak yansımış ve sınırsız bir özgürlük hissi vermişti. Çocuğun boyunun iki katı olan babası, elini oğlunun omzuna koymuş mutlu bir aile babası izlenimi veriyordu.

Resim, her ne kadar rahatlatıcı olsa da diğer tablolara bakması gerekiyordu. Arkasını dönüp ilk tablonun karşı hizasında bulunana doğru odaklandı.

O esnada Cansu fark edemedi ama tablodaki çocuk babasına doğru başını çevirdi. Babası ise yavaşça çocuğun omzunu sıvazladı. Eğilerek kulağına; "Bu da değil, sabırlı ol." diye fısıldadı.

Cansu'nun önünde savaştan çıkmış gibi görünen yıkık dökük bir ev vardı. Evin kapısında, üzerindeki mavi burkasıyla Afganistanlı bir kadın oturuyordu. Kadının çaresiz bekleyişi Cansu'nun içini sızlattı. Bir gün sınıflarında, ders öncesi Elif'le resimler hakkında konuşurken arkadaşının söylediği söz aklına geldi. "Bakmasını bildikten sonra, insan her resimden kendisine ait bir parça bulabilir."

Spot lambaların altında adımlarını bir sonraki tabloya doğru attıktan sonra Afganlı kadın başını çevirip Cansu'nun ardından baktı. Gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Cansu, üçüncü baktığı tabloda kilitlenip kaldı. Gördükleri karşısında heyecanlanmıştı. Resmin ortasında, başında beyaz kurdele ve üzerinde beyaz elbiselerle görme engelli bir genç kız bulunuyordu. Şehrin karmaşasına aldırmadan bir köşeye çökmüş önündeki beyaz kurdeleleri satıyordu.

"Bu, Elif'in bahsettiği 'Umuda Yolculuk' adlı tablo değil mi?" diye sordu kendi kendine. Tablonun hikâyesini dinlemişti arkadaşından ve etkisi altında kalmıştı.

Gördüğü beyazlar içerisinde bir genç kız bile olsa umudunu kaybeden bir ressamın yeniden hayata tutunuşunu simgeliyordu resim.*

O anda koridor sonundan bir ses yankılandı.

"Elif de o tablodan çok etkilenmişti."

Cansu, birden geriye doğru sendeledi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Etrafına bakındı. Tablolardan başka bir şey göremiyordu.

"Buradayım genç hanım. Son tabloya doğru yaklaş."

* "Umuda Yolculuk" adlı hikâyeyi okumak ister misin? www.paradokya.com

Ses, koridorun sonundaki tablodan geliyordu. Korku ve merak karışımı duygularla adımını istemese de koridorun sonuna doğru yavaşça atan Cansu, sesin geldiği tablo ile karşı karşıya kaldı.

Görünüşüyle geçmiş yüzyılları andıran bir Fransız askeriydi kendisine bakan. Aklındaki alışagelmiş saraylarında değil de yıkık dökük bir odanın içerisinde, eski eşyaların ortasında ayakta duruyordu. İçinde bulunduğu durumu anlatan bir hikâyesi vardı belki de fakat Cansu bunu bilmiyordu.

"Hoş geldin Cansu. Geleceğini biliyorduk. Fakat biraz geciktin sanırım."

"Sen de kimsin?" diye sordu Cansu titrek sesiyle.

"Atacağın ilk adım öncesi sana yardım edecek olan kişiyim." dedi asker.

"Okul koridorunda flaşlar patladıktan sonra yanımda duran asker sen miydin?"

"Hayır Cansu. O sahne belki de oyununun bir parçasıdır. Ben, apartman duvarlarında gördüğün karartıdaki kişiyim. O zamandan beri senin gelmeni bekliyorum."

"Ne için?"

"Oynayacağın müze oyunu öncesi seni bilgilendirebilmek için."

"Müze oyunu mu? Sanırım yardımınıza ihtiyacım olmayacak. Çünkü arkadaşım benden önce bu oyunu oynadı ve macerasını anlatarak yapmam gerekenler hakkında bana ipucu verdi."

"Peki, Paroks sana en son ne söyledi?"

"Bazen görmek istediklerinizyakınınızdadır fakat siz onu fark edemeyebilirsiniz."

"Doğru söylemiş Cansu. Paradokya'nın kolay bir oyun olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

"Hayır, ama tüm yaşadıklarımız birbirine bağlıysa bu işimizi kolaylaştırmaz mı?"

"Haklısın. Zaten oyunun amacı ile aynı düşünce yapısına sahipsin. Şimdi arkanı dön ve bütün tablolara bir daha bak."

Cansu, askerin bu son sözüyle içinde bulunduğu heyecanın farkına vararak kendine geldi ve arkasına sönüp tedirgin bakışlarıyla askerin karşısındaki tabloya baktı. Mekânlar birbirine benziyordu. Yıkık dökük bir oda, odanın ortasında bir tabure ve üzerinde oturan bir kadın vardı. Kadın heyecanlı bir şekilde Cansu'ya bakarak; "Elif başardı. Sen de başarabilirsin." dedi.

Cansu, diğer tablolara da göz gezdirdi. Bütün insan figürleri çerçevelerine yaklaşmış kendisine doğru bakıyordu. Birden Fransız askerine doğru dönerek; "Bana hangi tablo yardım edecek?" diye sordu.

"Birazdan öğreneceksin." dedi asker. "Şimdi sol tarafına bak. Koridor sonundaki holün tam ortasında asılı tabloyu görüyor musun?"

Başını çeviren Cansu, ilerisindeki tabloya odaklandı. "Evet, işte bana yardım edecek tablo."

"O tablo seni müze oyunun öncesi küçük bir testten geçirecek olan şifreli tablodur."

"Elif gibi rakamları harfe mi çevireceğim?"

"Hayır. Şifreli tablo her oyuncu için farklı bir oyun sunar. Dikkatli bakacak olursan üzerlerindeki harflerin sürekli değiş-

tiğini göreceksin. Senin için belirlenmiş süre içerisinde o harfleri kullanarak ilk ipucuna ulaşacaksın. Ardından holün her iki ucunda bulunan kapılardan biri seni müzeye ulaştıracak. Sonrası senin becerine kalmış."

"Hangi kapıdan gireceğim?"

"Merak etme. İkisinden birine gireceksin."

"Peki, ipucu için harfleri nasıl kullanacağım? Bana öyle geliyor ki harflerin çözümüne gerek kalmayacak."

"Bu kadar emin olma Cansu. Dediğim gibi Paradokya sandığın gibi basit bir oyun değil. Şimdi sana şifreli harfleri nasıl çözeceğinden bahsedeyim.

Tablo üzerinde on satır ve dokuz sütundan oluşmak üzere toplam doksan tane kare ve her birinin içinde sürekli değişen harfler var.

Ayaklarının yakınında, hole açılan girişteki çizgiyi görüyor musun?"

"Evet."

"İşte oraya adımını attığın andan itibaren yirmi dakikalık bir süre başlayacak. Bu süre zarfında odaya sızan zehirli gaz seni etkisiz hale getirmeye çalışacak ve oyunu kaybetmene yol açacak. O yüzden hızlı davranıp ipucuna ulaşmalı ve kapılardan birini seçerek müzeye adımını atmalısın.

Süren dolmadan müzeye girebilirsin. Fakat görevini öğrenemediğinden dolayı büyük bir çıkmazın içinde bulursun kendini. Bu da oyunu kaybedeceğinin bir işareti olur.

Gelelim tabloya. Altında duran cam sehpanın üzerindeki kalemi al ve şifreye odaklan. Tablonun kenarlarındaki harflerden çözmeye başlayacaksın. 'A' harfinden başlayıp alfabetik

sırayı takip ederek karala ve bir başka kenara ulaş. Ardında kalan harfler senin yol göstericin olacak."

"Tam olarak anlamadım. Biraz açar mısın?"

"Tabii ki. A harfinden başlayıp karaladın diyelim. Sırasıyla B, C, Ç, D... diye gideceksin. Fakat bazı harfler olmayabilir, bu sana zaman kaybı yaşatabilir. Pratik olup hızlı davranman lazım. Tek bir seferde alfabenin başından sonuna gideceksin ve sonuca ulaşacaksın. Yeniden başa dönmek ya da harflerden geriye dönmek yok, unutma. Her bir harf yolculuğunu düşünerek yap. Örneğin, A'dan başlayıp sağına, soluna, yukarıya ve aşağıya baktın. A'dan sonra D'ye geçtin diyelim. Sonra C geliyorsa demek ki o yol yanlış bir yol. Eğer karalarsan ipucunu karartmış olursun. Dikkatli olman lazım."

"Kolaymış. Her harfi ve bir sonrakini hesap edip ilerlemek gerekecek. Peki ya başaramadım diyelim. Oyunu oynayamayacak mıyım?

"Dediğim gibi, baktın ki başaramıyorsun, kapılardan birini seçip kendini kurtarabilirsin. Fakat ipucunu bilmediğinden dolayı oyunu oynamanın da bir anlamı yok."

"Ben de Paradokya salonuna dönüp başka bir oyun alırım."

"Geri dönüşü olmayan bir oyunda olduğunu unutuyorsun sanırım. Ya başaracaksın ya da kaybedecek ve bir daha asla uyanamayacaksın."

Cansu, boşluğa düşüyormuşçasına ani bir heyecan yaşadı. Karşısındaki asker ile kısa süreliğine göz göze geldikten sonra "Başlıyorum o halde." dedi. Nefes alıp vermeleri sıklaşsa da kararlı duruşunu kendi motivasyonu açısından sergilemeliydi. İç dünyasında fırtınalar kopsa bile kurtuluşu için zamanla yarışmaktan başka bir seçeneği yoktu."

"Başarılar Cansu."

Askerin son sözünden sonra Cansu, tabloları arkasına alacak şekilde çizginin başına adımını attı. Heyecanlı dakikalar için sadece tek bir adım kalmıştı. Birazdan zaman başlayacaktı. Şimdiye kadar yaşadığı tüm ilginçlikleri ve olumsuzlukları zihninden atıp şifreye odaklanmak istiyordu. Öncesinde, askere söylemese de yapması gereken bir şey vardı. Belki de şifreyi çözmeye gerek kalmayacaktı.

Derin bir nefes aldı, biraz bekledi ve aldığı nefesi geri vererek gözleri tabloya odaklanmış bir şekilde adımını attı.

O anda mekân, Elif'te olduğu gibi Cansu'da da birden değişti. Salon içerisine hafif kırmızılıkta kasvetli bir renk hâkim oldu. Duvarla tavanın birleştiği kenarlardan ve tavan süslemeleri arasından sızmaya başlayan zehirli gazın sesi Cansu'nun ürpermesine yetti.

Yirmi dakikalık süre başlamıştı. Hızlıca adımlarını tabloya doğru atan Cansu, karşısında sürekli değişen harflere baktı. Tablonun altında duran cam sehpa üzerindeki kalemi almadan önce Elif'in anlattıklarını ve Paroks'un son sözünü bir kez daha düşündü.

Elif, kurtuluşu için oyununu oynadıktan sonra yeniden bu mekâna dönmüş ve ilk başta çözdüğü bu şifreli tablonun arkasına bakarak anahtarlara ulaşmıştı.

"Elif Hanım'la bilgi paylaşımında bulunduğunuz için isterseniz kendisine söylediğimiz başlangıç cümlesini sizin için de tekrar edelim." demişti Paroks ve ardından devam etmişti. "Bazen görmek istedikleriniz..."

Gaz etkisini yarım dakika içinde göstermeye başladı. İlk öksürüğü ile Cansu daldığı düşüncelerden sıyrılarak kendine geldi.

"Kurtuluş bunun arkasında." dedi ve tabloyu tutarak kaldırmak istedi. İlk denemesinde başarılı olamamıştı. Ağır mıydı yoksa bir yere mi vidalıydı bilemiyordu. "Sıkışmış olmalı" diyerek yeniden denedi. Harfler kutucukların içerisinde değişmeye devam ediyordu. Şifre ile uğraşması gereken Cansu, düşünceleri doğru ise kısa yolu tercih ediyordu.

Bir iki zorlama ile tabloyu yerinden oynatmayı başardı ve asılı olduğu yerden yavaşça çıkartarak kucağına aldı. Adımını atışından itibaren iki dakika geçmişti ve bu süre şifreli tablo oyunu için büyük bir zamandı.

Başını tablonun ardına doğru uzatarak duvara asılı bir anahtarın olup olmadığını kontrol etti. Gördüğü sadece bir çiviydi. Elif'in karşılaştığı gibi anahtarlara ya da başka bir ipucuna rastlamamıştı.

Morali bozulsa da yapacak başka bir şeyi yoktu. Tabloyu dikkatlice yerine astı. Kutucukların içerisine baktı. Harfler değişmeye devam ediyordu.

"Bunlar sürekli değişiyor, şifreyi nasıl çözeceğim ki?" diye sorduğu anda öksürüklere boğuldu. Gaz, her geçen dakika Cansu'nun içine işlemeye devam ediyordu.

Cam sehpanın üzerindeki kaleme baktı. Siyah renkli keçeli kalemi eline alır almaz tablo üzerindeki kutucukların içindeki harflerin değişme sıklığının azalmaya başladığını fark etti. On saniye içerisinde de bu değişim durdu ve şifre Cansu'nun önünde tüm gizemiyle ortaya çıktı.

Çözüm için on yedi dakikadan az bir süresi kalmıştı. Ortamın kasveti, zehirli gaz ve bilinmez bir ipucu... Cansu, işinin zor olduğunu biliyordu fakat başarmaktan başka çaresi de yoktu. Gözleri, kenar kutucuklardaki "A" harflerine kilitlendi ve şifreye odaklandı.

T	O	N	K	I	B	I	U	A	H
A	N	A	A	N	A	P	N	M	A
B	U	R	S	A	K	B	A	A	R
L	Ü	U	Ş	O	N	O	Z	N	C
Z	Y	Y	S	P	L	Ş	H	G	A
M	L	A	S	Y	K	İ	I	E	M
O	İ	G	A	A	I	D	E	D	A
N	S	İ	N	R	M	E	K	C	A
A	A	T	A	D	E	C	T	İ	R

! SENİN DE ON YEDİ DAKİKA ZAMANIN VAR. BU SÜRE İÇERİSİNDE HARFLERİ KARALAYIP ŞİFREYE ULAŞABİLİR MİSİN? UNUTMA! ÇÖZMEDEN OKUMAYA DEVAM EDERSEN CANSU'YA VERİLEN GÖREVİ ÖĞRENEMEZSİN. (ÇÖZÜMÜ KONTROL ETMEK İÇİN WWW.PARADOKYA.COM ADRESİNE BAKABİLİRSİN.)

15

Paroks, Cansu'yu Gecenin Gizemli Oyunu'na gönderdikten sonra İlker'e doğru döndü. Sıranın kendisine geldiğini anlayan genç adam, korkusunu belli etse de güçlü görünmeye çalışıyordu. Elindeki boş kâğıdı Paroks'a doğru kaldırarak konuşmaya başladı.

"Bu elimdeki kâğıt ve şimdiye kadar yaşadıklarım oyunum hakkında bilgi veriyor. Arkamdaki kapıdan girip dedemi bulacağım, öyle mi?"

"Paradokya, düşündüğünüz gibi basit bir oyun değil İlker Bey. Hele kayıp kişilerin bulunduğu bir sistem hiç değil."

"Kayıp olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Beni bilinçaltınız olarak algılamanız gerektiğini unutmuşsunuz hemen. Şu an kendi iç dünyanızdasınız ve kendinizle baş başasınız."

"Peki, ya Cansu? O da mı benim bilinçaltımdı az önce?"

"Paradokya, rüyaların ötesindeki bir âlem İlker Bey. Hem birbirinizle iç içesiniz hem de birbirinizden bir o kadar kopuksunuz. Çelişkili bir durum, değil mi? İşte Paradokya'nın mantığı bu. Oyununuz için hazır mısınız?

"Hazır olmasam ne olacak ki? İstemesem bile bu oyunu oynamak zorundayım."

Paroks, İlker'in sözünden sonra hafifçe gülümsedi. O an İlker'in arkasındaki kapalı kapının ardından gelen hoparlör sesiyle ortamdaki hava bir anda değişti. İlker arkasını dönüp kapıya doğru kısa bir an baktı ve yeniden Paroks'a döndü. Heyecanlanmıştı. Hoparlörden başlayan anonsun sesi Paradokya salonundan da duyulmaya başladı.

"Değerli Güney Köyü halkı..."

İlker, ne olduğuna anlam veremeden Paroks ile karşı karşıya duruyordu. O esnada Neda da korkudan titremeye başladı. Çünkü İlker'in gitmesine az kalmıştı. Sıra birazdan kendisine gelecekti.

"Bu da ne?" diye sordu İlker.

"Oyununuz başlamış anlaşılan İlker Bey. Arkanızdaki kapı sizi iç dünyanızda biraz daha derinlere indirecek. İsterseniz vakit kaybetmeyin. Şunu da unutmayın. Bir saat, durmuş olsa bile mutlaka doğruyu gösterdiği bir an vardır. Buyurun, gecenin gizemli oyunu sizin için başlıyor.

Paroks'un son sözünden sonra elindeki rulo kâğıdı sıkarak arkasını dönen İlker, anonsun geldiği kapıya doğru adımını attı. Cansu gibi o da tedirginlik yaşıyordu. İstemeden de olsa bir iki saniye sonra kapıyı açıp oyununa girmesi gerekiyordu. Şu anda uyanabilmeyi çok isterdi fakat bu mümkün değildi.

Kapıya ulaşıp hafifçe araladı. Anons tüm şiddetiyle yankılanıyordu.

"Değerli Güney Köyü Halkı! Bir ay önceki anons ile her gün bir ev, pişirdiği kuru fasulyeyi getirdi..."

İlker, aralanan kapının ardından adımını bir çay ocağının içine attı. Ocakta bulunan kişiler anons ile birlikte meydana açılan çay ocağı kapsından çıkmaya başlamışlardı.

"...Artık getirmenize gerek yok. Hepinize çok teşekkür ediyorum."

O anda İlker, meraklı gözlerle çay ocağından çıkan ve gülüşen insanlara bakıyordu.

"İmam efendi bıkmış her gün aynı yemeği yemekten." dedi biri.

"Ne yapsın delikanlı. Bekâr olmak zor gurbette. Canı kuru fasulye istemiş, anons yapmış. Artık yemek istemiyor anlaşılan." diye güldü bir diğeri.

İlker, ne olduğunu anlam verebilmek için insanların ardından meydana çıktı. Karşılaştığı temiz hava ile etrafına baktığında muhteşem manzaradan etkilendi. Dağın üst kesimlerinde bir yerleşim yerindeydi. Ufka uzanmış sıra dağlar ve yeşilin her bir tonu karşısında dili tutulmuş gibiydi. İlk defa bu kadar yeşilliği bir arada görüyordu.

Çay ocağına yakın bir yerde kalmak istedi. Bir sıkıntı olduğunda hemen girip, içerideki kapıdan da Paradokya'ya ulaşıp kurtulabileceğini düşünüyordu. Kısa sürede, istediği zaman geri döneceği bir oyunda olmadığını unutmuştu.

Köy meydanındaki kalabalığın sadece anonstan kaynaklanmadığını anladı. Farklı renklerin gözüne çarpmasına rağmen genelde turuncu siyah dikine çizgileriyle fota giyen kadın ve genç kızlar ile keten bezinden potur ve keten gömlek üzerine dört cepli, kolsuz, yuvarlak yakalı fermence giyen erkekler gözüne çarpmıştı. Kızılağaçlar, ladinler, geniş alpin çayırlıkları ve şimşir ormanları karşısındaki manzara ile gördüğü insanların

giyinişi Karadeniz'de olduğunun bir göstergesiydi. Yanılmadığını biliyordu.

"Hazırlıkları iptal edin, gitmiyoruz!"

Meydanın ortasında, kalabalığın arasından bir ses duyulmuştu. Ardı ardına sıralanmış üç arabadan ilkinin başında ayakta duran, orta boylu, iri yapılı, göbekli bir adamdan gelmişti bu bağırış.

"Festival hazırlığı var galiba." diye düşündü İlker.

İnsanlar ne olduğunu anlamadan birbirlerine baktılar ve tek tek dağılmaya başladılar. İçlerinden bazıları da İlker'e bakmaktaydı. Köylerine gelen her yabancı gibi onu da dikkatli bir şekilde süzüyorlardı.

İlker, birkaç kişinin gözlerinin üzerinde olmasıyla tedirgin oldu. Kalabalığın arasına karışıp bilmediği bu yerin sokaklarında önce gözden kaybolmanın daha sonra da içinde bulunduğu oyundan kurtulmaya çalışmak için bir çıkış yolu aramanın daha doğru olacağını düşündü. Peki, ona bu yerde kim yardım edebilirdi ki? Elinde boş kâğıttan başka bir şey yoktu.

"Boş kâğıt mı?" Birden heyecanlandı.

"Boş mu? Oyuna girdikten sonra yeniden bakın isterseniz." demişti Paroks. Bu sözü hatırlayınca elinin titrediğini fark etti. Kimseye çaktırmadan iki eliyle ruloyu açtı. Açtığı gibi de geri sarması bir oldu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı.

"İşte ipucu." diye fısıldadı kendi kendine.

Kâğıdın boş olmadığını, üzerinde karakalem çizimlerin bulunduğunu görmüştü fakat heyecandan ve ortamın kalabalığından detaylı bir şekilde inceleyememişti.

Meydan yavaş yavaş boşalmaya başladı. İlker, birçok sokağın birleştiği alanın ortasına geldiğinde insanların en az girdikleri hafif eğimli yolu tercih etti. Şu anda yalnız kalmaktan ve elindeki haritayı incelemekten başka çaresi yoktu.

İrili ufaklı taşların engel oluşturduğu toprak yola girdi. Sol tarafı tepelikti ve çay bahçeleri ile kaplanmıştı. Diğer yanı ise uçurumdu. Her iki yönün kenarlarında ara ara evler diziliydi. Evlerin yanından geçerken arasından gördüğü dağ manzarasına doyum olmuyordu. Böyle bir güzelliği ilk defa seyrediyordu.

Yol üzerinde tedirgin bir şekilde ilerlerken arkasından birinin yaklaştığını fark etti. Yabancı olduğu hemen anlaşılıyordu. Ya ona yardım edecek ya da onu sorguya çekecekti. İlker arkasına dönüp de bakmaktan çekiniyordu. Elindeki haritayı sıkarak sesini çıkartmadan yürümeye devam etti. Belki yanından geçip gider diye düşündü.

O an arkadan gelen adamın sesi ile irkildi.

"Beni takip et evlat."

İliklerine kadar titremişti. Sanki boşluğa düşer gibi içi gitti. Arkasından seslenip de yanından geçen adamı görünce şok üstüne şok yaşadı. Tedirginliğinin yerini bir anda sevinç kapladı. Kısık bir sesle; "Kadir abi!" diye bağırdı.

Yanlış gördüğünü sanmıyordu. Bu kişi trende karşılaştığı ve yol boyunca arkadaşlık yaptığı Kadir abisinden başkası değildi. Tren yolculuğu sonundaki sözünü hâlâ hatırlıyordu. Hayattaki iyi ile kötü arasındaki seçimden bahsetmişti. O an içine işlemiş olacak ki rüyasında bile karşısına çıkmıştı.

"Bu nasıl olur?" diye sordu kendi kendine adamı uzaktan takip ederek. "Bir rüya içerisindeysem eğer bu kadar gerçekçi

nasıl yaşıyorum ki her şeyi? Galiba oyunum düşündüğüm kadar kolay olmayacak."

Kadir, toprak yolda elli metre kadar ilerledikten sonra üç katlı bir binaya yöneldi. İlk katına çıkan beton merdivenin başında İlker'in gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasına baktı. Meydandan boşalan insanların çoğu dağıldığı için sokak içlerinde kimse kalmamıştı. İlker, Kadir'i takip edip eve vardı. Aşağı ve yukarı bakarak izlenmediğinden emin oldu ve yolun uçuruma bakmayan tarafında yer alan evin basamaklarını çıkmaya başladı.

Üç katlı evin birinci katı inşaat halindeydi. Tuğlalarla örülmüş duvarları sıvasızdı ve pencereleri yoktu. Belli ki depo olarak kullanılıyordu. İkinci ve üçüncü katlarının güzelliği ise oralarda birilerinin oturduğunu gösteriyordu.

Merdivenleri çıkan İlker, ilk kata vardı ve içeriye girdi. İnşaat halindeki yerde birçok alet edevat merhaba der gibi İlker'i karşılamıştı. Pusulalar, mataralar, yürüyüş ayakkabıları, uyku tulumları, çadırlar, duvarlara çivilenmiş bölge haritaları ve inşaat malzemeleri arasında Kadir, İlker'i tedirgin bir halde bekliyordu.

"Kadir abi! Seninle karşılaşacağımı hiç sanmıyordum."

"Hoş geldin İlker." diyen Kadir, İlker ile tokalaştıktan sonra evin giriş kapısına doğru yöneldi ve beton basamaklardan yola doğru başını uzattı. Ardından yeniden geriye dönerek, "Şimdiye kadar biriyle konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, Kadir abi. Konuştuğum ilk kişi sensin."

"Güzel! Seni hazine avcısı sanabilirlerdi yoksa. Çünkü geçmişte çok sıkıntı çekti bu köy."

"Abi sorma başıma gelenleri. Bir rüyanın içerisindeyim ve kendi kendime oyun oynuyorum. Şaka gibi, değil mi?"

"Bu kadar hızlı olacağını tahmin etmiyordum İlker. Meydanda seni görünce çok şaşırdım. Avramit'e hoş geldin."

"Avramit?"

"Benimle alay etmiyorsun değil mi?"

"Ne alayı Kadir abi. Seninle ayrıldıktan sonra bir kitap ile karşılaştım. Okuduğum gece uyuduktan sonra kendimi burada buldum. Bu kâbustan uyanmak istiyorum. Ne olur yardım et."

"Zaten rüya görmese buralara kadar kimse gelmez evlat. Fakat çoğunun hikâyesi hüsranla biter. Bunu aklından çıkarma. Burası Rize'nin Pazar ilçesine bağlı Güney Köyü'dür. Eski ismi Avramit'tir. Pazar'a da Atina deriz aramızda. Bazı insanlarca buraları çok meşhurdur. Bu topraklar birçoğunun hayallerini süsler."

"Hazine avcılarının mı yani?"

"Evet. Trende de bahsetmiştin bana hatırlarsan. Ben de heyecanını kırmamak için susup seni dinlemiştim. Bir de benden dinle şimdi. 1900'lü yılların ilk çeyreğinde yaşanan mübadele sonucu başladı her şey. Yerlerini bırakıp göç edenler neleri var neleri yok gömüp gittiler. Daha sonra döneriz ve eşyalarımızı geri alırız düşünceleri vardı. Kimisi toprak altına gömdü, kimisi bir kayanın ardında bıraktı geleceğini. Kimisi de akla hayale gelmeyen yere sakladı hazinesini. Çoğu da işaretledi bıraktığı yeri. İşte bu işaretler ve şifreler yıllar yılı ilgi gördü. Bazen gerçek sahipleri geldi bazen de kulaktan dolma bilgileri toplayan hayalperestler işgal etti Karadeniz'i.

Hiç unutmam, bir keresinde kendini doğa aşığı olarak tanıtan bir adam gelmişti. Kırlarda, bayırlarda, ormanın derinlik

lerinde ve dere kenarlarında dolaşır dururdu. İlk başta herkes hazine avcısı sanmıştı. Fakat aylar geçti ve kendini inandırdı. Gerçekten doğa aşığı olduğunu ve buralarda dolaşarak huzur bulduğunu kanıtladı herkese."

İlker, dikkatli bir şekilde Kadir'i dinliyordu.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Meğersem o vakte kadar birçok işareti çözmüş ve birkaç küçük hazineye de ulaşmış."

"Sonra, haliyle kaybolmuştur?"

"Evet. İnsanlar ona çok güvenmişti artık. Köy halkı o günden beri tedirgin oldu. Yakını olmayan insanların gelip vakit geçirmesi buradakilerin dikkatini çeker hemen."

"Sadece yabancılar değil galiba bu hazineleri arayan?" diye soran İlker, imalı bakışlarını inşaat halindeki yerde bulunan eşyalara çevirdi.

Gülümseyen Kadir, duvar kenarında malzemelerin bulunduğu kazma ve küreklerin yanına doğru adımını atarken; "Ben de bir zamanlar doğa aşığıydım evlat. Gezip dolaşmak huzur verirdi bana." dedi.

Kadir, ellerini iki yana açarak ev içerisindeki eşyaları gösterdi. "İşaretler..." dedi iç çekerek. Ardından aldığı nefesi geri verip konuşmasına devam etti. "Kimisi taş, kimisi kaya, kimisi de duvar resimleri, figürler ve işaretler... Bazıları kalelerde, bazıları manastırlarda bazıları da mezarlarda. Ben şunu anladım ki her biri tek başına bir fayda etmiyor. Baktım işin içinden çıkamıyorum, yaş da geçiyor, boşa kürek çekmeyi bıraktım."

"Sen bu işten anlıyorsun Kadir abi. Bu konuda senden yardım alabilirim. Ben gerçekten buraya isteyerek gelmedim. Bir

kâbusun içindeyim ve elimdeki haritayı kullanarak bu sıkıntıdan kurtulmak istiyorum."

"Elindeki gerçek mi?"

Evet mi desem hayır mı desem bilemiyorum ki?"

"Güldürme beni İlker. Gerçek olsa bile tuzaklarla doludur gösterdiği yerler. Kim ne gömdüyse önlemini almıştır merak etme. Hem şöyle bir söylenti var köyde. Yarım harita, parçası ile birleşmeden kimse kurtuluşa eremez."

"Demek bir yarısı daha var elimdekinin." diye fısıldadı İlker.

"Efendim?"

"Ee, şey... Diyorum ki, belki elimdeki o bahsettiğin haritanın diğer parçasıdır."

"Peki, ne aradığını biliyor musun sen?"

"Hayır."

"İşin zor evlat. Bu yolda tek başınasın. Resmi olarak ilgilenmek istiyorsan prosedürü var bu işin. Benim bildiğim; kaymakamlıktan, vakıflar müdürlüğünden, karakoldan veya jandarmadan gerekli izin ve belgeleri alacaksın. Toprak sahibi ile anlaşacaksın ve tabi ki de vergisini vereceksin."

"Ben hazine avcısı değilim Kadir abi. Bir kitap okudum ve uyudum. Elime bu kâğıt parçası geçtikten sonra kendimi burada buldum."

"Ne var kâğıdın üzerinde?"

İlker, elindeki ruloyu açarak duvar kenarında duran ve üzerinde tornavida takımlarının bulunduğu masanın kenarına yürüdü. Kâğıdı masanın üzerine serdi. Kendi de ilk kez detaylı bir şekilde bakacaktı. Meraklı bakışlarıyla Kadir, İlker'in arkasına yaklaştı.

"Dere resmini görüyor musun evlat?"

"Evet Kadir abi. Bir dere ve yanında 'Z' harfi var."

"Yılan gibi!"

İlker, yan gözle Kadir'e baktı ve yeniden haritaya odaklandı.

"Peki, bu iki dağ arasına denk gelen tepedeki güneş? O ne anlama geliyor acaba?"

"Bilemiyorum İlker. Çizimler basit gibi görünse de bağlantıları çok güçlüdür. Bunu araştırma yaparak bulman lazım. Tüm işaretler önemlidir senin için."

O anda dışarıdan gelen bir ıslık, köyün üzerinde yankılandı.

"Duydun mu bak! Bu da bir işaret."

"Neden ıslık çaldılar ki Kadir abi?"

Kadir, evin penceresi olmayan boşluğuna giderek dışarıya baktı.

"Buralarda insanlar ıslıkla da iletişim kurabiliyorlar. İki tepe arasında bağırmaları mümkün olmayınca bu şekilde selamlaşabiliyorlar."

O esnada bir başka yerden de ıslık duyuldu.

"Duyuyor musun evlat? Bak ben de selam vereyim onlara şimdi." diyen Kadir, pencere boşluğundan kendi ıslığıyla diğerlerine karşılık verdi.

İlker'e doğru dönen Kadir, yavaşça yanına yaklaştı.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tüm bu yaşadıklarıma bir anlam bulmam gerekiyor Kadir abi. Madem buralara kadar geldim, elimden ne geliyorsa yapmak zorundayım."

"O zaman haritanı al ve çalışmalarına başla. Hava kararmadan birkaç fikre sahip olabilirsin belki. İstediğin zaman da yanıma gelebilirsin. Sana başarılar diliyorum."

İlker, masadaki haritaya yeniden baktı. Dere, Z harfi, iki dağ ve güneş. Bunların bir açıklaması olmalı diye düşündü. Kâğıdı eline aldı ve yeniden doladı.

"Köyde biraz dolaşsam iyi olacak. Kurtuluş yolunu bulursam ilk sana haber veririm."

"Dikkatli ol İlker."

❖❖❖

Kadir'in evinin ilk katından çıkan İlker, merdivenin beton basamaklarından indi ve yola adımını attı. Elindekini sıkıca tuttuğu anda ne olduğunu anlamadığı bir çarpışma yaşadı. Sendelemişti. Olduğu yerde çevresi etrafında döndükten sonra arkasına bakıp çarpan kişi ile karşı karşıya geldi.

Başında eski bir şapka, üzerinde üç beden büyük yamalı bir kazak ve altında ise paçası çamurlara bulanmış kirli bir pantolon bulunan kişi İlker'e bakıp gülüyordu. Otuz beş-kırk yaşları arasında görünen ve üstü başı bakımsız olan bu kişi; "He he." diyip selam verdi.

"Sen de kimsin?"

"He eh he."

"Beni anlıyor musun?"

Gülerek kafa sallayan bu kişi her ne kadar onaylasa da İlker'i anlamadığı her halinden belliydi. Gülerek gittiği yolu gösterdi. "He he."

"Adın he he mi?"

"Ehe he he." diye güldü adam. İlker'in yanına gelip elini omzuna koydu. Yüzündeki gülümseme hiç eksik olmuyordu. İlker'in etrafında bir tur döndü ve alkışlamaya başladı. Ardından birden ciddileşip gideceği yöne doğru baktı. Başını yeniden İlker'e döndürdüğünde aynı ciddiyetliğini koruyordu. Kısa bir süre kaşlarını çattıktan sonra birden gülümsemeye başladı ve; "Eh he." diyerek arkasını döndü, yolun aşağısına doğru koşmaya başladı.

İlker, koşan adama bakarken ne olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. Arkasından gelen sesle irkilip başını çevirdi.

"Muçere?"

İlker, soruyu anlamamıştı. Yanına gelen orta yaşlardaki köylü bir adam gülümseyerek yaklaştı.

"Sen de bu soruma karşılık 'Vorsi vore si muçere?' demelisin oğul. Lazcada 'Ben de iyiyim, sen nasılsın?' demektir. Anlaşılan yenisin buralarda. Bakıyorum da Garip'le tanışmışsın hemen."

"Garip? Az önce koşarak gidenin adı Garip mi?"

"Değil ama biz öyle diyoruz ona. Ailesi buraların en zenginlerindendi zamanında. Hasta Garip dünyaya geldikten kısa bir süre sonra hem annesini hem de babasını kaybetti. Bir başına kaldı buralarda. Herkes elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı fakat yalnız yaşamayı tercih etti. Doğa, evi oldu onun. Kimi zaman kaya diplerinde, kimi zaman sığınaklarda kimi zaman da çay toplama depolarında kaldı."

Orta yaşlı adam elini uzatarak; "Adım Dursun. Gezmeye mi geldin buralara?" diye sordu.

"Benim adım da İlker. Sadece kısa bir süreliğine buradayım. Biraz dolaşıp döneceğim. Çok harika bir köyünüz var."

"Bu topraklar böyledir İlker oğlum. Her adımında keşfettiğini sanırsın fakat yeni gizemler fışkırır yerden. Yeniden bilinmeze kapı aralanır ve yürüyüşün hiç bitmez."

İlker, hoşuna giden bu sözle birlikte dedesini hatırladı.

"Dedemin de güzel bir lafı vardır. 'Toprak, emanetin en sadık kucağıdır' derdi."

"Haklı. Niceleri geldi de buralara, izlerini bırakıp gittiler. Buralara gelip gezmek güzeldir. Hoşuna gidecektir. Bence sen Garip'i bul. O seni gezdirsin. Taşını, toprağını, her yerini avucunun içi gibi bilir."

İlker, "Nerede bulabilirim onu?" diye sorunca orta yaşlı adam bulundukları tepeden aşağıya doğru bakarak; "Zorkale'ye gidiyordur o şimdi. Oraya çıkar, karşısının karşısına bakar." dedi.

"Siz de şifreli konuşuyorsunuz." diye güldü İlker. "Zorkale neresi?"

Dursun gülerek; "Bu kıvrımlı yoldan aşağıya, derenin kenarına in. Zorkale, Garip'in kalesidir. Biz koyduk o ismi. Çünkü sahiplenmiştir orayı. Kimseyi kolay kolay yanına kabul etmez. Derenin orta yerinde ufak bir höyüktür bahsettiğim yer. Kenarından sular akar. Garip de bu çıkıntının ortasına oturur, kendi kendine zaman geçirir gün boyu." dedi. Ardından gözü İlker'in elindeki ruloya kayarak imalı bir şekilde gülümsedi. "Bakma dili olmadığına. İşaret dilinden çok iyi anlar."

İlker ile Dursun kısa bir süre göz göze geldi.

"Yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Gezintim sırasında Garip ile tanışma fırsatı bulabilirim. Ben müsaadenizi isteyeyim, çok sağ olun." diyen İlker hafifçe tedirgin olmaya başlamıştı. Kadir'in sözleri aklına gelmişti. Acaba şu anda hazine avcısı olarak mı görünüyordu?

İlker, arkasını dönüp Garip'in yürüdüğü yöne, yolun aşağısına doğru ilerlemeye başladı.

"Oğul!"

Ses, Dursun'dan gelmişti. İlker dönüp geriye doğru baktı.

"Sınırı aşma tamam mı?"

İlker, duyduğu son sözün ardından ne diyeceğini bilememişti. Hangi maksatla söylenmişti bu söz anlamadı. Sessizce bakışlarını adamdan ayırıp yoluna devam etti. Geride kalan Dursun'un bakışları karşısında adımlarını hızlandırdı.

Aklı her geçen dakika karma karışık oluyordu. Elindeki haritanın eline geçmesi bile başlı başına heyecan vericiydi. Önce boş olan bu kâğıt nasıl olur da çizimlerle dolmuştu? Dere, Z harfi, dağlar ve güneş ne anlama geliyordu? Ya Kadir'in söyledikleri, ardından az önceki adamın uyarısı? Bütün bunların açıklaması neydi?

Dere yolu boyunca adımlarını atarken bunları düşünmeye başladı. Uyanabilmesi için kurtulması gereken bir oyunun içerisindeydi fakat çözüme ulaşacağına her geçen dakika bilinmez bir girdabın içine doğru sürükleniyordu.

"Bu yolda tek başıma olduğumu biliyorum. Karşıma çıkan her bir ipucunu değerlendirmem lazım. Belki Garip bana yardımcı olabilir."

! **İLKER'İN YAŞADIKLARI İLE HARİTADAKİ İŞARETLER SİZİN BAŞINIZA GELSEYDİ BU ANDAN İTİBAREN NASIL BİR YOL İZLERDİNİZ?**

16

İlker'i Gecenin Gizemli Oyunu'na gönderen Paroks, yönünü Neda'ya döndürdü. Genç öğretmen için zaman dolmuştu. Önce Cansu'nun ardından da İlker'in gidişini izlerken her geçen dakika korkusu giderek artmıştı. Vücudunun titreyişi dudaklarından belli oluyordu.

"Beni bırakın, ne olur." diyebildi cılız bir ses tonuyla.

"Bu mümkün değil Neda Hanım. Çünkü nerede olursanız olun bilinçaltınızla berabersinizdir. Şimdi her zamankinden daha güçlü olmalısınız. Sizden öncekiler şu anda oyunlarını oynamaktalar. Fazla vakit kaybetmeden sizin de oyununuzu başlatalım."

Neda, her ne kadar tedirgin olsa da geri dönüşü olmayan bir oyunda olduğunu biliyordu. Korkusunu yenmekten başka çaresi yoktu. Birazdan yaşayacakları, kendi bilinçaltı dünyasına açılan kapının ardına sakladıkları olacaktı.

O anda, arkasındaki kapının ardından bir ses duydu.

"Sıradaki gelsin!"

Neda, birden geriye dönüp kapıya baktı. Ardından yönünü yeniden Paroks'a doğru çevirdi.

"Anlaşılan sıra size gelmiş Neda Hanım." diyip gülümsedi Paroks.

"Sıranız geçmeden oyununuza girseniz iyi olur. Unutmayın ki her başarısızlığın altında bir gerçek vardır. Buyurun. Gecenin Gizemli Oyunu sizin için başlıyor."

Gözleri, Paroks'a doğru kilitlenen Neda; "Her başarısızlığın altında bir gerçek vardır." sözünü anlamlı bir şekilde tekrar ettiği anda kapının arkasındaki ses yeniden duyuldu:

"Sıradaki!"

Neda birden titredi ve derin bir nefes alarak arkasını döndü. Kapı kolunu tuttuğunda soluksuz bir maceranın başlayacağını biliyordu. Acaba oyunu ne olacaktı? Bilgiye dayalı bir macera mı yaşayacaktı yoksa korku ya da güç unsuru mu daha çok etkili olacaktı? Aklındaki sorularla birlikte kapıyı araladı.

Güçlü bir ışık yüzüne çarpmıştı. Kapı aralanırken gördükleriyle bir ofisin içine adım atacağını anladı.

Farklı bir dünyaya kapı araladığı için heyecanı bir kat daha artmıştı. Yanılmadığını anladı. Bir ofisin içerisine girmişti. Kapıyı kapatırken yanında duran on yedi on sekiz yaşlarında genç biri ile göz göze geldi. Etrafına bakındı. Bir kaç tekli koltuk, sehpa ve bir masa bulunuyordu. Yaklaşık elli metre karelik bu yerde iki kişi değillerdi. Kapının karşı hizasına denk gelen masada biri oturuyordu. Bu kişi, Neda'yı önemsemiyormuşçasına önündeki kâğıtları karalamakla meşguldü.

Girdiği kapının bulunduğu duvar dışında diğer üç taraf da boydan boya camekândı. Neda, masada oturan adamın arkasındaki manzarayı gördüğünde gözleri açıldı. Şaşkınlık içerisinde adeta dili tutulacakmış gibi oldu. Üç büyük piramit yaklaşık bir kilometre ileride yan yana duruyordu.

"Burası neresi?" diye düşünürken adam başını kaldırıp Neda'ya baktı.

Kırk yaşlarında, kısa boylu, koyu buğday tenli ve Mısırlı olduğu anlaşılan adam, bir kaç saniye Neda'yı süzdükten sonra; "Hoş geldin." dedi.

"Hoş bulduk."

"Yalnız mısın?"

"Şey... Aslında değilim." diyen Neda, birden tedirgin oldu ve arkasındaki kapıyı yeniden açıp dışarıya baktı. Uzun bir koridor ile karşılaşmıştı. Koridor boyunca yürüyen birkaç Mısırlı ile göz göze gelince yeniden geriye çekilip kapıyı kapattı ve yanındaki gence baktıktan sonra masadaki adama doğru döndü.

"Galiba evet."

Adam şüpheli gözlerle Neda'ya baktıktan sonra eline kalemi alıp önündeki kâğıda uzandı.

"İsminiz?"

"Neda."

"Soy isminiz?"

"Güçveren."

"Mesleğiniz?"

"Öğretmenim."

"Peki, branş?"

"Matematik."

"Güzeeel." diyen adam aldığı notların ardından masasından kalkıp arkasındaki camekâna doğru döndü. Ellerini cebine koyup piramitlere doğru odaklandı. Arkasında tedirgin bir şekilde duran Neda, adamın ağzından çıkacak sözleri beklemekteydi.

"Attığın her adımın altı sırlarla dolu olan topraklara hoş geldin Neda." diyen adam, genç kıza doğru dönüp ofisin orta yerine doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı.

"Adım Sayed. Burada yürütülen arkeolojik kazı çalışmalarının başında bulunan yetkili kişiyim. Binlerce yıldır farklı medeniyetlere ev sahipliği yapanların hikâyelerini ortaya çıkartıyoruz. Burada bir tarih var Neda.

Kayıp uygarlıkların altında yatan ve bizim çözmemiz için yüzyıllardır saklanan bulmacalar ışığında firavunlara, mumyalara ve devrin en büyük hazinelerine ulaşma çabası içindeyiz. Gizemli ipuçlarından yararlanarak en son Tutankamon'un sandığına ulaştık."

"Tutankamon?"

Sayed, Neda'nın 'Tutankamon da kim?' manasındaki sorusunun ardından; "Tutankamon, Tutankamon, Tutankamon..." diye camekânın dışına bakarak tekrarlayıp gülümsedi.

"Milattan önce 1333 ile 1323 yılları arasında hüküm süren, Mısır Hanedanı'nın on sekizinci firavunudur. On dokuz yaşındayken öldürüldü. Babası dördüncü Amenhotep, annesi ise prenses Kia'dır. Tutankamon'un önemi ise 1922 yılında mezarının keşfedilmesiyle ortaya çıktı. Krallar vadisindeki bu keşif, sırları ve ölümleri de beraberinde getirdi. Varlığı bile bilinmeyen bu mezarlığın bulunması dünyada yankı uyandırdı. Ziyaret edenler ve bu mezarla ilgilenenler ya kısa sürede öldüler ya hastalıklara kapıldılar ya da tehlikeden bir an olsun kurtulamadılar. Bizler de bunun bilincinde olduğumuz için kazı çalışmalarında olabildiğince dikkatli davranmaya çalışıyoruz.

Tutankamon'un mezarı iki oda ve bu adaya inen merdivenden oluşur. İçerisine, kullandığı eşyalar konulmuş. Paha biçile-

mez bu eserlerin birçoğu Kahire Müzesi'nde sergilenmektedir. Yakın bir zamanda krallar vadisinde bulunan odaların ardındaki gizli geçitlerden bir hazineye daha ulaştık."

Sayed, Neda'nın yanına kadar yürüyüp onunla göz göze geldi.

"Bir sandığa... Tutankamon'un sandığına..."

Sayed'i merakla dinleyen Neda; "Peki, ne var onun içerisinde?" diye sordu.

Kısa bir sessizliğin ardından gözlerini Neda'nın üzerinden çeken adam ofis içerisinde adım atmaya devam etti.

"İşte onu öğrenemedik. Açabilmemiz için anahtara ihtiyacımız var. Sandığın üzerindeki işaretler bizi buraya, en büyük piramitlerin olduğu yere yani Giza Platosu'na getirdi. Toprağın altında yeni tüneller keşfettik. Büyük piramitlerdeki koridorlarda yazı ve süsleme yoktur. Fakat bulduğumuz yollardaki rakamlı şifreler ve işaretler bizi farklı bir gizeme ulaştıracak gibi.

Bu rakamları çözmek için gelen başvuruları değerlendiriyoruz. Sizden önce de bu gizemi yaşayanlar oldu fakat bir daha geri dönemediler. Bu yüzden hem tedirginiz hem de bu işi, ilgilenenler dışında, gizli tutuyoruz.

Senden istediğimiz, sandığın üzerinde yazıldığı gibi sırlar geçidini bul, anahtara ulaş ve onu bize getir. Sana düşen pay neyse alırsın, merak etme."

"Ben tek başıma nasıl başarabilirim ki?"

"Onu bilemem. Biz ekip istemiştik sen yalnız gelmişsin. Demek ki kendine çok güveniyorsun. İstersen vazgeç. Sen bilirsin."

Neda, içinden çıkamayacağı bir girdaba girmek üzereydi. Sayed, belli etmese de tuzaklı bir yolun varlığından bahsediyordu. Bu yolu da tek başına gitmesi gerekiyordu. Vazgeçse bile başka bir seçeneği yoktu. Ya kabul edecek ve gizemli bir maceraya gidecek ya da vazgeçip oyunu kaybedecekti.

"Daha önce bu yerde hiç araştırma yapmadınız mı?"

Sol elini cebinden çıkaran Sayed, yamulan parmaklarını ve ufalan avucunu göstererek; "Yapmaz olur muyuz?" dedi.

"Piramitlerin ve gizemli geçitlerin içinde radar, ultrason ve sonar gibi cihazlar çalışmıyor. Kamera ile izlemeye çalıştık bulduğumuz yeni yeri. Fakat görüntü karanlığın içinde kayboluyor. Işığı bile yutan bir karanlık var sanki.

Bizim dışımızda da sırlar geçidine ulaşmak isteyenler oldu. Bazıları oldukları yerde birkaç tur atıp ilerlediklerini sandılar, bazıları akıllarını yitirdi, bazıları kısa sürede öldü. Yani kimse geri dönemedi. Son giren üç kişiden bile hâlâ haber alamadık."

Sayed, masasına doğru yürüyüp sandalyesine oturdu. Yeniden Neda ile göz göze gelip kapının yanında duran kişiyi işaret etti.

"Salim, benim yardımcım."

Neda, Salim'e baktığında genç delikanlı merhaba der gibi gülümseyerek başıyla selam verdi.

"Salim, tünel girişine kadar sana eşlik edecek Neda. Sırlar geçidine ulaş, anahtarı bul ve bizi kurtar."

"Kabul etmekten başka bir seçeneğim yok. Bir de biz deneyelim bakalım." diyen Neda, Salim'e doğru dönüp az önceki selamına aynı şekilde karşılık verdi.

"Gidelim."

"Buyurun Neda Hanım." diyen Salim, kapıyı araladı ve geriye doğru çekildi. Neda, son kez Sayed ile göz göze geldi.

"Sana şimdiden başarılar diliyorum Neda. Eğer başaramazsan sen de diğerleri gibi anlatılmamış bir hikâye olarak asırlarca gizli kalacaksın. Ta ki biri gelip seni bulana kadar."

Sayed'in son sözünden sonra Neda, kapıya doğru dönüp koridora adımını attı. Ardından Salim de peşinden yürüdü. Tam kapı kapanacakken Sayed'in sesi duyuldu.

"Salim!"

Salim, kapıyı biraz aralayıp başını içeriye soktu.

"Dikkat et. Yalnız değildir. Mutlaka ekibini kurmuştur. Eğer şüphelenirsen ne yapacağını biliyorsun."

"Peki, patron."

Sayed, kapı yeniden kapanırken bir kez daha seslendi.

"Salim!"

Kapının bir metre ilerisinde duran sehpanın üzerindeki el fenerini işaret etti.

"Ah! Pardon patron." diyen Salim, sehpaya uzanıp el fenerini aldı.

❖❖❖

"Sayed'in yardımcısısın demek?"

Giza Platosu'nda piramitlere paralel bir şekilde, çöl kumlarının üzerinde yürüyen Neda ile Salim konuşmaya başladı.

"Eskiden rehberdim. Sayed Bey ile tanışınca yardımcılığını kabul ettim. O ne derse yapıyorum. Anahtar ortaya çıktığında beni de zengin edecek. Şu güzelliği görüyor musunuz Neda Hanım? Kim bilir, bilmediğimiz nice gizemler vardır burada."

Eliyle piramitleri göstererek; "Bu yapıtlar dördüncü Mısır Hanedanlığı zamanında yapılmış. En büyüğünün adı Keops. Diğeri Kefren. Üçüncüsü de Mikerinos'tur. İlk ikisinin boyları altmış sekiz metrelik üçüncüsünü ikiye katlar. Hikâyeleri de birbirinden farklıdır.

Her bir firavunun ölümsüzlüğe ulaşma çabası olmuş. Bu dünyadan çok öbür dünyaya yatırım yapmışlar kendi inançlarına göre. Güzel bir mezar inşa edip ihtiyaç olan her ne varsa koydurmuşlar içine. Tabi ki en büyük ihtiyaçlarının kendi bedenleri olacağını düşünmüşler. Bu yüzden Mısır halkı mumyacılıkta çok gelişmiş. Bunun yanında devasa yapıtlar ortaya çıkartmak için astronomi, matematik, geometri ve hiyeroglif yazı bilimi alanında uzmanlaşmışlar.

Piramitlerin özellikleri saymakla bitmiyor. Her biri yirmi ton ağırlığında taşlardan inşa edilmiş. Yapıt kimin adına yapıldıysa onun bulunduğu odaya yılda iki kez güneş ışığı girermiş. Kirletilmiş su piramit içinde birkaç günde temizlenirmiş. Bitkiler, içerisinde daha hızlı büyürlermiş...

O ana kadar Salim'i sabırla dinleyen Neda, dayanamayıp sözünü kesti.

"Ciltteki yaralar daha çabuk iyileşirmiş. Bazı odaların içi hala gizemini korurmuş. İçleri yazın soğuk kışınsa sıcak olurmuş. Üç piramit aralarında Pisagor üçgeni olacak şekilde düzenlenmiş. Piramitlerin dört yüzeyinin toplam yüzölçümleri yüksekliğinin karesine eşitmiş. Piramitlerin dışı kireç taşı ile kaplanırmış. Magnezyum içermez ve yüksek derecede yalıtkan özelliğe sahip olurmuş. Tüneller ise havanın iyonize olmasını sağlarmış. Falan, falan, falan..."

"Siz nereden biliyorsunuz bunları?"

"Her turiste aynı şeyleri anlatmıyor musunuz? Bu bilgilere her yerden ulaşabilirsin. Doğru olanları da var, fakat hepsi değil."

O anda Büyük Giza Sfenksi'nin yanından geçerken; "Mesela bu taş heykeli gösterip, 'Piramitleri koruması için yapılmış; gövdesi aslanı, başı ise firavunu temsil ediyor' diyeceksin. Ardından, 'Bu sfenksler arkadaş gibidir' demeyi de ihmal etmeyeceksin."

Salim, gülerek; "Doğru söylüyorsunuz Neda Hanım. Yılda milyonlarca turist bunları duymak için buralara geliyor." dedi.

"Peki, bunların dışında seni etkileyen ne?"

"Buranın asıl gizemi."

İkisi de göz göze geldiğinde; "Bunları inşa eden kişiler hâlâ buradalar. Etleri ve kemikleri bozulmamış bir şekilde yerin altında yatıyorlar. Yani bizimle beraberler. İşte böyle düşündüğümde daha ürpertici geliyor bana Neda Hanım." dedi Salim.

Rehberin sözü Neda'yı da etkilemişti. Kısa bir sessizliğin ardından toprak zeminin üzerinde çöl kumları içerisinde yürümeye devam ettiler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Doğu mezarlığına. Tutankamon'un kalbine girişimiz oradan olacak."

"Tutankamon'un kalbi?"

"Ben koydum bu ismi. O sandığın içinde ne varsa çok değerli olmalı. Bulunacak anahtar o kalbin içindekini açığa çıkartacak."

Keops piramidinin ön kısmında bulunan doğu mezarlığına ulaştıklarında toprak üzerinde çıkıntıları bulunan taş blok ve kayalara vardılar. Pürüzsüz kayanın üzerinden bir metrelik çukura atlayıp toprak yoldan ilerlemeye devam ettiler.

"Giriş burada mı?"

"Evet, birazdan ortaya çıkacak. Her geldiğimde heyecanlandırıyor burası beni."

Esrarengiz bir havası olan vadinin orta yerine geldiklerinde Salim, elinde tuttuğu el fenerini Neda'ya verip önlerinde duran ve diğerlerinden daha ince olan taş bloğa doğru eğildi. Neda'ya bakarak; "Hazır mısınız?" diye sordu.

Gecenin Gizemli Oyunu'nda hiçbir zaman hazır olduğunu hissetmeyen Neda, istemsizce rehbere bakarak başıyla onayladı. Salim, taş bloğu kenarından tutarak yaklaşık on santimetre kenara zar zor çekti.

"Geçit bu bloğun altında mı? Nasıl kaldıracaksın?"

"Hayır, Neda Hanım." diyen Salim, on santimetre açılan boşluğa parmaklarını düzleştirerek iki elini soktu. Taş bloğun yirmi santimetre aşağısında, bir metre arayla duran iki çengeli tutup kendine doğru çektiğinde taş bloğun yanında, Neda'nın üzerinde durduğu bir buçuk metrekarelik toprak zemin hafifçe hareketlendi.

İrkilen Neda, birden kenara doğru çekildi. Ayağa kalkan Salim, kabaran toprağın üzerine çöküp elleriyle kazımaya başladı.

"Bu geçidi bulduktan sonra girişi kalın tel ızgara ile kapladık. Kanca mekanizmasını da taş bloğun altına yerleştirdik. Üzerini toprakla kapatıp çöl kumlarını serptik. Zaten buraların rüzgârı biz istemesek de her şeyin üzerini örtüyor."

Bir yandan elleriyle toprağı kazan Salim, bir yandan da Neda'ya giriş hakkında bilgi verdi. Kısa bir süre içerisinde tel ızgaranın demirleri göründü. Toprağı eşelemeyi bırakan Salim doğrulup ayağa kalktığı sırada ızgaranın aralıklarına parmaklarını geçirip kendisine doğru kaldırdı.

Bir buçuk metrekarelik çukur, aşağıya inen merdivenleriyle birlikte Neda'ya merhaba der gibi üzerindeki kum ve tozları havaya savurdu.

"Haydi, beni takip edin." diyen Salim, ızgarayı kenara bırakıp basamaklardan aşağıya indi. Neda, biraz korku biraz da şaşkın yüz ifadesiyle takibini sürdürdü. Yaklaşık dört metre aşağıya indikten sonra karanlığa uzayan tünelin girişinde duran Salim, Neda'ya doğru dönerek duvar üzerindeki hiyeroglif yazıyı gösterdi.

"Ne muhteşem değil mi? Doğru yolda olduğumuzu anlatıyor sanki. Heyecanlanmamak elde değil."

On yedi harften oluşan eski Mısır yazısına bakan Neda, Salim ile göz göze geldikten sonra elindeki feneri açıp birkaç metre ileriye doğru yürüdü. Karanlığa tuttuğu ışık sanki az ileride yutuluyor gibiydi. Dikkatli bir şekilde ilerisini incelerken birden Salim'e doğru döndü. O anda Salim; "Neda Hanım, bu yazılar milattan önce üç bin yıllarına dayanıyor." dedi.

Tünel içinde duran ve Salim ile arasında dört metre mesafe bulunan Neda, imalı bir bakışla rehbere baktıktan sonra başını yazıya doğru çevirdi.

"Belki de yanılıyorsun. Üç bin yıl öncesine değil de üç hafta öncesine dayanıyor gibi."

"Nasıl yani?"

Tutankamon'un kalbi. Yalnız A'yı ters yazmışsın. Figürler ne tarafa bakıyor ise yazı o yöne doğru okunur."

Mahcup olan genç rehber; "Ama, ama... Siz bu yazıları okuyabiliyor musunuz?" diye sordu hafifçe kızarmış yüzüyle.

"Benim hikâyemi dinlemek ister misin Salim?"

Salim, gözlerini Neda'ya doğru kilitledi ve genç kızın ağzından çıkacakları merakla beklemeye başladı.

Neda, elindeki feneri söndürüp tünel içinde yazının yanında duran rehbere doğru bakarak konuşmaya başladı.

"Babam ünlü bir arkeologdu. Sayısız kazı çalışmalarına katıldı. Sempozyumlar verip konuşmalar yaptı ve kitaplar yazdı. Mesleğine âşık biriydi. Bu hiyeroglif harfleri de onun sayesinde öğrendim. Yazıları okuyabilirim fakat işaretlere anlam yükleyemem. Çünkü kimisi bir, kimisi iki kimisi de üç kelimeye karşılık gelebiliyor.

İşinin hakkını verdiğin sürece yeni güzellikleri keşfetmen kolay olur derdi babam. İnsanlara güvenirdi. Fakat bir gün en güvendiği ortağı yasadışı bir şekilde babamı kandırıp yarı yolda bıraktı. Kullanıldığını hisseden babam mesleğinden soğudu. Bu yüzden benim de önüme geçti ve farklı alanlara yönelmemi sağladı. Ben de matematik öğretmeni oldum. Fakat bu tarz gizemli olaylara ilgimi hiçbir zaman kesmedim."

"Peki, ya babanız? Hala arkeoloji çalışmaları yapıyor mu?"

Salim'in sorusu Neda'nın suskunluğa bürünmesine neden oldu. Birkaç saniye dolan gözleriyle boşluğa bakan Neda, yeniden rehbere doğru döndü.

"Büyük bir kazı çalışmasına katıldı. Sonunda çok sevdiği kristal taşların izine rastlamışlardı. Bu onun son işi olacaktı. Yine güvendiği bir insanın ihmali sonucu tünel girişinde göçük altında kaldı. Gerçekten de bu onun son işi olmuş oldu."

Birkaç saniye sessizliğin ardından; "O günden beri kaybolmaktan ve de sevdiklerimi kaybetmekten çok korkarım. Her ne kadar güven konusunda darbe alsak da ben insanlara inanmak isterim." dedi.

Başını önüne eğen Salim'den çıt çıkmıyordu. İçinde fırtınalar kopuyormuş gibi bocalayan bir hali var gibiydi genç

rehberin. Çok geçmeden başını kaldırdı ve mutsuz bir şekilde; "Üzgünüm." deyip elini yazıdaki ilk harfe doğru götürdü.

Neda, ne olduğuna anlam veremedi. Yavaş yavaş tedirgin olmaya başlıyordu.

Salim, duvara kazınmış T harfini içe doğru bastırdığı an birden mekanizma aktif hale geldi ve Neda ile arasında blok bir duvar aşağıya doğru hızla düşerek girişi kapattı.

"Hayıııır!" diye bağıran Neda, öne doğru atılsa da toz bulutunun arasında, karanlığın ortasında tek başına kaldı.

O anda bir gürültü daha koptu. Üç metre arkasında bir duvar daha düştü. Karanlığa uzayan tünel yolu da kapanmıştı. Üç metrelik alana sıkışan Neda'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Hem korkuyor hem de nefes almak için zorlanıyordu.

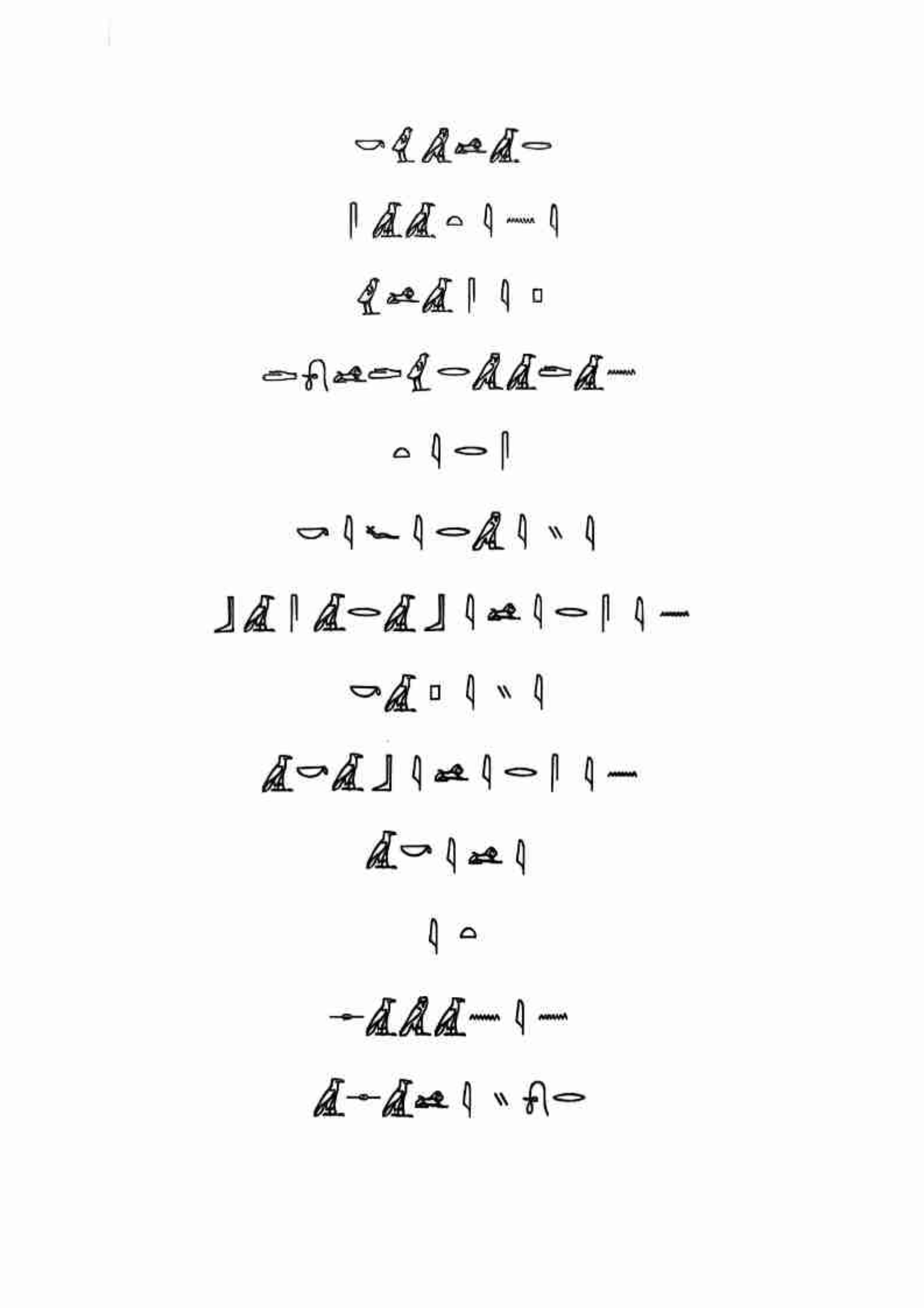
Salim ile arasındaki duvara doğru dönerek yumruklarıyla bloğa vurmaya başladı.

"Ne olur kaldır şunu buradan Salim. Zaten geri dönemem. Bu oyunu bitirmek zorundayım. Ne olur kaldır şu duvarı."

Duvar hem çıkışa hem de sese engel olmuş gibiydi. Salim'in duyduğundan emin değildi. Duysa bile kendisini tuzağa düşürmemiş miydi?

Birkaç kez daha duvarı yumrukladı ve var gücüyle itmeye çalıştı. Yerinden kıpırdaması mümkün olmayacak kadar ağır bir blok ile karşı karşıyaydı. O anda tuzak duvarının üzerindeki kabartmaları hissetti. Hızlı nefes alıp vermelerini kontrol ederek elindeki feneri hemen yaktı.

Duvar üzerinde hiyeroglif harflerle karşılaşmıştı. Elleriyle blok üzerindeki tozları bir çırpıda temizleyerek yazıyı ortaya çıkardı.

Neda, elindeki fenerin ışığını sol üst harfe tutarak sağa doğru yazıyı okumaya başladı.

"Kumlar saatine ulaşıp doldurmadan ters çevirmeyi başarabilirsen kapıyı açabilirsin. Acele et. Zamanın azalıyor."

! HARFLERİN ÜZERİNE NEDA'NIN SÖZLERİNİ YAZSAN İYİ OLUR. BİRAZDAN LAZIM OLACAKLAR.

Duvar üzerindeki yazıyı heceleyerek okuduğu anda tavandan gelen sesle birden geriye doğru sendeledi. Işığı yukarıya doğru tuttuğunda birkaç yerden patlak veren topraktan çıkan ince kumlar düz bir şerit halinde ilerlemeye başladı. Başının üzerinden geçen kumlara bakan Neda, fenerin ışığı ile takip etti. Kumlar, diğer bloğun üzerindeki tavandan kaybolup tünelin diğer tarafına doğru geçti.

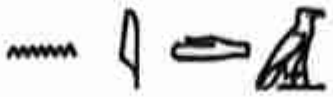
Elini, yukarıya kaldırıp parmağıyla şeritlerden birini engellemeye çalıştı. Engellediği yerden geçen kumlar parmağından aşağıya süzülerek yere düşmeye başladı. Parmağını yeniden kaldırdığında geriden gelen kum taneciklerinin öndekileri takibe devam ettiğini gördü. Tavandan, belirsizliğe doğru akanlar zamanın göstergesiydi.

"Şimdi ne yapacağım? Hepsini engelleyemem ki. Buradan nasıl kurtulacağım?"

Korkunun en yüksek derecesini yaşıyordu. Az önce okuduğu yazı, akmaya başlayan ve zamanın azaldığını her saniye hissettiren kumlar, Paroks'un sözü ve kendisine verilen görevden başka bir bildiği yoktu.

"Bu tünele girdiysem ilerlemekten başka çarem yok." diyerek adımlarını attı ve ikinci duvarın önüne geldi. Kumlar üst taraftan duvarın arkasına geçip tünelde ilerlemeye devam ediyordu.

Elindeki fenerin ışığını bloğun üzerine tuttu. Bir önceki duvarda olduğu gibi yine hiyeroglif harflerle karşılaştı. Bloğun üzerindeki yazıdan ziyade yazının hemen altında baş hizasına gelen ve dört kutucuğun üzerine işlenen harfler dikkatini çekti.

"Bu harfler ne işe yarıyor?" diye sorduğu an başını kutuların üzerine, yazıya doğru kaldırıp resimleri harflere çevirerek okumaya başladı.

"İşte ilk oyunun ve ilk kuralın. Her E harfinin ardında A harfi vardır. Bu kuraldan emin olman için hangi levhayı veya levhaları ters çevirmen gerekir? Bu şekilde oyununu kendin şekillendireceksin. Dikkatli düşün, seçimini hızlıca yap ve bekle."

"Nasıl yani? Kendi oyunumu kendim mi belirleyeceğim?" diyen Neda, yeniden blok üzerindeki levhalara baktı. Karşısında dört tane harf duruyordu ve sadece bir kuraldan emin olması gerekiyordu.

! NEDA'NIN YERİNDE SEN OLSAN HANGİ LEVHA VEYA LEVHALARI TERS ÇEVİRİRDİN? DİKKATLİ DÜŞÜN. BU O KADAR BASİT BİR OYUN DEĞİL. ŞEKİLLERİN HANGİ HARFE KARŞILIK GELDİĞİNİ BİR ÖNCEKİ DUVARDAN ÖĞRENEBİLİRSİN.

17

Cansu için zaman dolmak üzereydi. Son karaladığı kutucuğun ardından dizleri üzerine çöktü ve öksürüğe boğuldu. Zorla yerinden doğrulurken sendeledi. "A" harfinden başlayarak alfabenin sonuna kadar ilerleyip kutucukları karalamıştı. Boşta kalan kutucuklar Cansu'ya iki cümle sunuyordu. İlkini okuduktan sonra zor da olsa gülümsedi. Asıl öğrenmesi gereken bir sonraki cümledeydi. Yukarıdan aşağıya doğru okuduğu, tedirginliğini bir kat daha arttırdı.

Zehirli gaz etkisini göstermeye başlamıştı. Cansu, kendisine tanınan yirmi dakikalık yaşam süresinin son anlarında olduğunu anladı. Görevini öğrenmişti. Şimdi yapması gereken her iki tarafında duran kapılardan birini açıp müzeye girmekti. Vaktinin kalmadığını bildiği için titreyen bacaklarındaki son gücü harcayarak sol tarafındaki kapıya doğru yöneldi. Kapı kolu ve kilit kısmı kırmızı kristalden oluşuyordu. Kolu zorlasa da açmayı başaramadı. Bir iki deneme ile kapının kilitli olduğuna kanaat getirdi.

Sıra bir sonraki kapıdaydı. Arkasını dönüp o tarafa doğru ilerlerken şifreli tablonun önüne geldiğinde yere kapaklandı. Gazın etkisiyle görüntü bulanıklaşmaya başladı gözlerinde. Te

miz havanın kıymetini sıkıntı yaşadığı zaman anlamıştı. Bir an önce doğrulup kapıya ulaşmalı ve açıksa eğer içeriye kendisini bırakmalıydı. Kapalı bir kapı ile karşılaşacak gücü kendisinde bulamıyordu. Açması için bir de anahtar gerekecekse eğer oracıkta pes edebilirdi. Çünkü zehirli gaz düşüncelerini bulanıklaştırdığı gibi dizlerindeki dermanı da alıyordu.

Öksürükler içerisinde sendeleyerek dizleri üzerine çöktü. Yarım dakikadan az bir süresi kalmıştı. Yavaşça dizleri üzerinde ilerleyerek tablonun sağ tarafında bulunan kapıya ulaştı. O an tabloda okuduğu görevini düşündü. Düşündü fakat zihni karma karışık olmuştu. Unutmaya mı başlamıştı yoksa gazın etkisi miydi bu? Son bir gayretle toparlandı ve görevini tekrarlayarak kapı kolunu aşağıya indirdi.

Aralanan kapıdan yuvarlandı ve derin nefes alıp vermeye başladı. Son anda oyunu kaybediyordu. Hem görevini unutacak hem de bilinmezliğin ortasında kalacaktı. Bu yüzden oyunu kaybedenler listesine eklenecekti.

Kısa bir süre sonra gözlerini araladı ve nefesini kontrol edip bulunduğu mekâna baktı. Açık olan kapıyı birden iterek kapattı. Önemli olan ilk etapta zehirli gazdan kurtulmaktı. Görevinde söylenenle hangi müzede olduğunu tahmin ediyordu. Fakat hangi bölümden oyuna dâhil olduğunu bilemiyordu. Bulunduğu salonda gri renkli mermerler, krem rengine kaçan açık sarı duvarlarla gayet güzel bir uyum sağlıyordu. Kapının her iki yanına asılan tablolara bakan Cansu, yavaşça ayağa kalktı. Kapının tam karşısında taba rengindeki ahşap bölme içinde, cam koruyucunun arkasına yerleştirilmiş olan büst dikkatini çekti. Üzerinde Antoine-Louis Barye yazan büst anlaşılan Napolyon dönemine ait bir çalışmaydı.

Üniversitedeki bölümünde az çok bu tür bilgilere ulaşan Cansu, müze içerisinde aşırı derecede zorlanmayacağını düşünüyordu. Bir keresinde hocası ders bitiminde Louvre Müzesi hakkında gezip gördüklerini anlatmış, bildiklerini aktarmıştı.

Hatta müzeye ülkemizden yasal ya da yasa dışı yollarla, bir şekilde getirilmiş bize ait olan eserler de bulunduğunu söylemişti hocası. Sultan II. Selim'in türbesine ait çini panolar, Tralleis kökenli üç kadın başlı heykel, Ayasofya hazinesinden getirilen parçalar ve İzmir'le özdeşleşen Smyrna Apollonu ile Smyrna Jüpiteri bunların başında geliyordu.

Şu anda dünyanın en büyük müzesinin içinde bulunan Cansu, yaşadığı duygulara anlam vermekte zorlanıyordu. Burası Fransız devriminden dört yıl sonra 8 Kasım 1793 tarihinde müzeye çevrilmişti. Ondan önce kraliyet sarayı olarak kullanılıyordu. 1190 yılında Kral Philippe Auguste tarafından Sen Nehri'nin kenarına yaptırılan Louvre Kalesi, batı yakasından gelebilecek Viking akınlarına karşı koruyucu hükmündeydi.

Kusursuz bir dekorasyona sahip bu müze üç büyük kanat altında isimlendirilmişti. Bunlar Sully, Richelieu ve Denon bölümleriydi. Aklındaki bilgileri tazeleyen Cansu, bu düşüncelerle, Napolyon zamanını yansıtan gelişmelerin resim, heykel ve ölçekli modellerle sergilendiği salonun içinde müzeye girdiği kapının soluna doğru yürümeye başladı.

"Gerçekten kimse yok mu acaba? Görevliler de mi yok?" diye endişe içinde yürüyen Cansu, Louvre Müzesi tarihinin sergilendiği salonda başka bir Napolyon büstü ile daha karşılaştı. Bir öncekine göre büyük olan bu büst, üzerindeki ince işlemeli, defne yaprağını andıran desenli başlığı ile salonun belki de en gözde çalışmasıydı. Ama bu müzede bulunan daha

ünlü eserleri bilen Cansu, bir an önce onlarla karşılaşmak için heyecanlanıyordu.

Salon, geniş yuvarlak bir hole çıkıyordu.

"Kimse yok mu?"

Sesine bir karşılık bekleyen Cansu, umduğunu bulamayacağını bildiği halde salondan çıkıp yuvarlak holün içine girdi. Burası Louvre Müzesi'nin giriş bölümüydü. Yuvarlak bir alan, alanın ortasındaki boşluktan görünen alt kat ve bulunduğu alanın etrafında uzanan koridorlar Cansu için başlangıç noktası olacaktı.

Cansu, duvarlara işlenen kabartmalara hayranlıkla baktı. Zaleucus ve oğlu, anne ve babaya saygı sembolü anlamına gelen La Charite Romaine ile Lictor'un iki taş kabartması müze ziyaretçilerine güzel bir karşılama sunuyordu.

Yönünü Sully bölümünü gösteren uzun koridora doğru çevirdi. Böylece müze içerisindeki ilk gezintisine başlamış oldu. Acaba Mona Lisa'ya nasıl ulaşacaktı? Öğretmeni onun da yerini söylemişti fakat her bilgi şu an aklında bulunmuyordu.

Cam bölmelerdeki antika eşyaların sergilendiği bir salona geldi. Önünde üç seçenek vardı. Gizemli bir şekilde karanlık bölüme ilerleyip girdi. Kale içini andıran bir düzenleme ile karşılaşmıştı. Sarı ışıklar bu gizemli yerdeki mahzenlerin arasından etkileyici gölge oyunları sergiliyordu. Buradan başka bir yere geçiş olmadığını gören Cansu, geriye dönüp karanlık bölümden çıktı.

Koskoca müzede tek başına olduğu için korkusu bir an olsun azalmıyor, aksine sürekli artmaya devam ediyordu. Her girdiği bölümde acaba karşısına bir şey çıkacak mı diye de endişe içerisinde bekliyordu.

Salon içinde yönünü kuzeye doğru uzayan ufak koridora çevirdi ve dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Koridor sonu döner bir alana çıkıyordu. Pişirilmiş topraktan yapılan tuğlalar duvarlara özenle yerleştirilmişti. Burası Louvre'un on ikinci yüzyıldaki kale kalıntılarının olduğu yerdi. Bu döner alanın tam ortasında baca şeklinde hissedilen yuvarlak bir kale duvarı bulunuyordu. Bu kalenin çevresini dolanan tahtadan yapılmış hendek yolun kenarına gelen Cansu, gideceği yeri bilmeden heyecanlı bir şekilde ilerlemesini sürdürdü.

Tahta yolun kenarlarına bağlanmış demir korkuluklara tutunarak dikkatlice yürüdü. Yolun sonunda sarı ışıkların aydınlattığı bir geçiş ile karşılaştı. Önündeki bu tünelden başka gideceği yeri olmadığından dolayı dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam etti. Geri dönmek istemiyordu.

Tünelin sonu ortaçağ zamanını andıran bir mekâna çıkıyordu. Mekânın içine şaşkınlıkla giren Cansu, farklı bölümlere açılan geçişlerden birine göz attığı sırada uzakta, kendisine doğru bakan büyük bir sfenks ile karşılaştı. Sanki o anda birden boşluğa düşmüş gibi heyecanlandı.

Karşısında duran, granitten yapılmış eski Mısır antikalarından büyük Tanis sfenksiydi. Sfenks; kafası koç ya da insan, gövdesi ise aslan şeklindeki pençeli hayvan anlamına geliyordu.

Sfenksin bulunduğu alana doğru ilerleyen Cansu, geçiş koridorunda tedirgin bakışlarıyla gözlerini etkileyici bir şekilde duran bu heykelden bir türlü alamadı.

Adımlarını sfenkse doğru atıp önünde durdu. Karşısında Mısır uygarlığının efsanelerinden biri bulunuyordu. Gergin vücuduyla ve uzanmış pençeleriyle dinlenen aslan, sanki aniden sıçrama yapacakmış gibi Cansu'nun içini titretiyordu.

Afrika'daki Nil Nehri'nin batı kıyısındaki Giza Platosu'nda bulunan büyük Giza sfenksinin, dünyanın en ünlü ve en çok turist çeken heykeli olduğunu biliyordu. Fakat müze içerisinde karşılaştığı bu aslan gövdeli heykel de Cansu'yu adeta etkilemişti. Eliyle sfenksin başını okşadı ve müze içerisinde güzel bir koruyucu olduğunu düşündü. Yine de içindeki tedirginlik ürpermesine neden oluyordu.

Yalnızlığı, müze içerisindeki korkusunu giderek arttırmaya başlamıştı. Sanki her an bir yerlerden tehlike gelecekmiş gibi tedirgin bir hali vardı. Bir an önce Mona Lisa'ya ulaşıp kurtulması için gerekli olan yardım hakkında bilgi almalıydı. Eğer biraz daha burada kalırsa sanki o pençeler birden canlanacak ve paramparça etmek için saldıracak gibi bir hissi vardı.

Cansu, sfenksin her iki tarafından yükselen merdivenlerden birini seçip koşar adım basamakları çıkmaya başladı. Merdivenlerin başında "Denon kanadına gider" şeklinde bir işaret bulunuyordu. Belki de aradığını orada bulabilirdi.

Merdivenler geniş bir salona çıkmasını sağlamıştı. Birbirinden güzel heykeller, mermer sütunlar, antikalar gayet uyumlu bir şekilde sergileniyordu. Ortamın havası ve ışıklandırmanın güzelliği Cansu'nun içini rahatlatmaya yardımcı olsa da Cansu, bu belirsizliğin ruhunda hissettirdiği azaptan bir an önce kurtulmak ve bu kâbustan uyanmak istiyordu. Çünkü dünyanın en büyük müzesinde tek başına olsa bile bunun böyle olmadığını biliyordu. Paradokya'da bir oyundaysa eğer birazdan korku dolu maceranın başlayacağını düşünüyordu.

Tüm ihtişamını sergileyen büyük salonlar ve duvarlarına asılan tablolara bakan Cansu, bunların İtalyan ve İspanyol ressamlara ait olduğunu anladı. Mermer zemin üzerinde ilerleyişini sürdürürken 13. ve 18. yüzyıllar arasına ait olan bu

eserleri de göz ucuyla incelemeye çalıştı. İtalyan sanatçıların tablolarının bulunduğu salonlarda dolaştığına göre Leonardo da Vinci'nin bütün dünyaya ün salmış Mona Lisa'sına da yaklaşmış olma ihtimali yüksekti.

Öğretmeni bir gün, bir ders arasında bu müze hakkında; "Her parçaya otuz saniye ayrılsa, müzeyi tamamen gezmek iki sene sürer." demişti. Cansu, Denon bölümündeki tabloları ve buraya gelinceye kadar gördüğü eserleri düşünerek, koca bir müzenin çok az bir kısmıyla karşılaşmasına rağmen öğretmeninin o sözüne hak vermişti.

Yirmi metre yüksekliğe sahip, geniş alanlı galerilerin içinde Mona Lisa'yı arayan Cansu, birbiri ardınca sergilenen Rönesans dönemine ait İtalyan resimlerine tek tek bakmaya çalışıyordu. Hızlıca bakıp Mona Lisa'yı kaçırmak istemiyordu. Bu sebeple, hem koşar adım galerilere giriyor hem de her bir tabloya bakıp bu kâbustan uyanmak için çabalıyordu.

Duvarlarında mor rengin hâkim olduğu büyük bir galeriye girdi. Şaşkınlık içerisinde devasa tablolarla göz göze geldi. Işıkların her bir tabloyu özel bir şekilde gösterdiği bu galeride koşar adım ilerleyen Cansu, hızını yavaşlattı ve Napolyon'un taç taktığı tablonun önünde durdu. Metrelerce genişliği ve yüksekliği ile göz kamaştıran bu tablo Cansu'yu adeta etkilemişti. Hikâyesindeki ilginçliği daha önce duymasıyla bu resme özel bir ilgisi oluşmuştu.

Tabloda Kral Napolyon, eşi Josephine'e taç takıyordu. Notre Dame Katedrali'nde yapılan bu törende Napolyon, dönemin bütün ileri gelenlerini bu merasime çağırmıştı. Fakat Napolyon'un annesi Josephine'i gelin olarak istemediğinden ve de oğluna söz geçiremediğinden dolayı törene katılmamıştı. Napolyon ise, ressam Louis David'e bu tabloyu sipariş verirken

annesinin de olmasını emretmişti. Cansu, törende olmayıp, tabloda var olan annenin halini düşünerek bir müddet bu tabloyu inceledi.

Josephine'nin güzelliği karşısında etkilenmişti fakat tarihe damgasını vuran Napolyon'un asaleti karşısında da bir müddet gözünü ondan ayıramadı. Yıllar öncesinde Napolyon'un söylediği bir söz aklına geldi: "Yeryüzünde yalnız bir devlet olsaydı baş şehri İstanbul olurdu." Yıllarca çevresine kötülükler yapsa da, zalimce davransa da kralın bu sözüne hak vermişti.

Gerçek yaşamında bir gün yolu Paris'e düşerse bu müzeye gelip, yaşadıklarını da düşünerek önem verdiği eserleri güzelce, insanların arasında korkmadan, heyecanlanmadan incelemek için kendi kendine söz verdi. Ama bu isteğini gerçekleştirebilmesi, ne yapacağını bilemediği bu kâbus gibi oyundan kurtulmasına bağlıydı. Oyundan çıkabilmesi içinse Mona Lisa'nın yardımına ihtiyacı vardı. Birden toparlandı ve önünde durduğu devasa tabloyu geride bırakıp galeriden büyük koridora çıktı. Artık fazla vakit kaybetmek istemiyordu.

Koridor boyunca ilerlerken gözü farklı yerlerde asılan ve Mona Lisa'yı oklarla gösteren yön tabelalarına takıldı. "Daha önce neden bunları göremedim?" diye kendi kendine kızdı. Fakat içinde yaşadığı tedirginlik ve korku, bunları görmesini engellemişti. Heykellere ve tablolara odaklanan Cansu, fark etmeden doğru bölüme kadar gelebilmişti.

Adımlarını hızlandırıp okları takip etti. Az önceki Napolyon tablosunun olduğu galerinin iki salon ilerisindeki bölümün kapı eşiğine geldiğinde Carre Galerisi olarak adlandırılan geniş salonda, duvara monte edilmiş kurşungeçirmez cam içerisinde asılı duran tabloyu görünce sanki dünyalar onun oldu.

Leonardo da Vinci'nin ünlü eseri "La Joconde" yani Mona Lisa ile karşı karşıyaydı. Ressamın 1503 yılında başladığı ve üç senede bitirdiği, en ufak bir fırça izinin dahi olmadığı yağlı boya tablodaki gizemli gülümseme, Cansu'ya adeta hoş geldin der gibiydi.

Sanat tarihinin önemli bir parçası karşısında heyecanı artan Cansu, yavaş ve dikkatli bir şekilde galerinin içerisine adımını attı. Salonun diğer üç duvarı da ünlü tablolarla doluydu ama tam karşısındaki duvarda tek başına sergilenen ve yüzyıllardır yapayalnız gülümseyen Mona Lisa etkileyiciliğiyle salona ayrı bir hava katıyordu.

Gözleri tabloya kilitlenmiş bir şekilde yanına yaklaşan Cansu, "Bana nasıl yardımcı olacak." diye düşünürken, Mona Lisa'nın, gizemli gülüşünün ardından konuşmaya başlamasıyla birden korktu ve sıçrayıp geriye doğru sendeledi. Yüreği ağzına gelmişti.

"Merhaba Cansu."

Şaşkınlık içerisinde şok yaşayan Cansu, "Fa-fakat sen ko-konuşuyorsun." diye kekeledi.

"Bilinçaltındasın Cansu, unuttun mu?"

Yaşadıkları her ne kadar gerçek de olsa yine de rüyaların ötesinde, bilinçaltının gizemli dünyasında olduğunu hatırlayan Cansu, "Bana yardım edeceğin söylendi. Bu kâbustan bir an önce uyanmak istiyorum," dedi.

Etkileyici ve yumuşak ses tonu ile Mona Lisa; "Eğer kurtulmak istiyorsan bu salondan çık ve sağa dönüp koridor sonundaki Apollo Galerisi'ne git. Salonun sonunda büyük cam bölme içerisinde XV. Louis'e ait görkemli bir taç var. Onun al-

tında yazılanlar sana kurtuluş yolunu gösterecek. Ama dikkatli ol. O bilgiye ulaştıktan sonra seni rahat bırakmayacaklardır."

"Nasıl yani? Müzede kimse yok ki, kim rahat bırakmayacak?"

"Burada bulunan heykeller ve tablolar tarafından dikkatlice izlenmektesin. Eğer müzeye bir zarar vermeye kalkacak olursan seni yakalamak ve cezalandırmak isteyeceklerdir."

"Aynı Elif'in oyunu gibi." diye aklından geçiren Cansu; "Ben sadece bu kâbustan kurtulmak için ipucu arıyorum. Hiç birine zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"O halde bir an önce kurtulmak istiyorsan acele et. Ama sen yine de dikkatli ol."

Cansu, Mona Lisa'dan aldığı yardım ile içi biraz olsun rahatlamış bir şekilde gülümseyerek arkasını döndü. Salondan çıkmak için girişe doğru yürüdüğünde Mona Lisa'nın tam karşı duvarına asılan ünlü bir tablo ile daha karşılaştı. Veronese'nin Lenoces de Cana'sı yani "Kana'nın Düğünü" adlı, yedi metre yüksekliğe ve on metre uzunluğa sahip devasa tablosu tüm görkemiyle karşısında duruyordu. Bu tablo 1563 yılında Venedik'te bir manastır yemekhanesi için sipariş edilmişti ve yapımı on beş ay sürmüştü.

Resmen bir tiyatro piyesinin canlandırıldığı bu eserin Cansu için ayrı bir önemi vardı. Daha önce önemli tablolar hakkında araştırma yaparken bu tablo da dikkatini çekmişti. Resimde, antik harabeler gibi bir yerde kurulan düğün sofrası ve etrafında davetliler bulunmaktaydı. Giyilen kumaşların canlılığı ve renkleri göz kamaştırıyordu. Davetliler arasında farklı tarihlerde yaşamış olmalarına rağmen, Hz. İsa, dünya liderleri ve en meşhur ünlüler yer alıyordu. Cansu, kapının giriş kıs-

muna yakın, tablonun soluna doğru ilerleyip durdu. Masanın kenarına yakın bir yerde, başındaki turuncu kavuğu ve tüm haşmetiyle Kanuni Sultan Süleyman duruyordu.

Cansu, kısa bir süre bu tabloya bakıp arkasındaki Mona Lisa'ya doğru döndü. Bu düğün kalabalığını görüp de yüzyıllardır yalnız başına durup gülümsemeyi nasıl başarabildiğini düşünmeden edemedi.

Kurtulması için ulaşması gereken yeni bir yer vardı şimdi. Fakat oyunun bu kadar kolay olmayacağının da farkındaydı. Eğer müzeye girmeden önce geçirildiği ufak testten etkilendiyse, bu müze oyunu şifreli tablodan daha zor olmalı diye düşündü.

Tedirgin adımlarla Carre Galerisi'nden büyük Denon koridoruna çıktı. Sağ tarafına dönüp Apollo Galerisi'ne doğru gitmek için hızını arttırdı. Yeniden Rönesans dönemine ait İtalyan ressamlarının tabloları arasındaydı. Artık Mona Lisa'yı aramayacağından dolayı tablolara dikkatlice bakmasına gerek yoktu. Bir an önce Apollo Galerisi'ne gidip kralın tacının altında yazılanı öğrenmeliydi.

Yaşadıklarına inanamıyordu. Gerçek hayatta bu karşılaştıklarından bir tanesinin bile olması imkânsızdı fakat Paradokya içerisinde bilinçaltı ona her türlü yanılsamayı normalmiş gibi gösteriyordu. Uyandığında Mona Lisa ile konuştuğunu kime söyleyebilirdi ki? Daha önce hiç görmediği bir mekânı ayrıntılı olarak gezdiğini ve heyecanlı bir macera yaşadığını kime anlatabilirdi? Peki, Paradokya'nın esrarengizliğinden nasıl bahsedebilirdi? Bütün bunlar bir kız için deli yakıştırmasına güzel bir delil olabilirdi. Bu yüzden Paradokya'dan kurtulabilirse, belki de bir sır olarak bu geceyi içinde saklayacaktı. Yaşadıklarını paylaşabileceği sadece bir arkadaşı olacaktı.

Bu düşüncelerle büyük koridorun sonuna yaklaştı ve Apollo'nun giriş kapısı ile karşı karşıya geldi. Gümüş demirliklerle açık bir şekilde duran kapının ardında gördüğü manzara, her galeri gibi buranın da etkilenilecek bir yer olduğunu daha şimdiden ispatlıyordu.

Yüzyıllar önce neredeyse harabeye dönmek üzereyken baştan sona kadar yenilenen bu yedi şömineli salon ve altın varak zemini Cansu'nun gözlerinde ışıldıyordu. İçeriye girdiği an tavandaki heykeller, ressam çalışmaları ve rölyef süslemeleri ile karşılaştı.

Fransız kraliyet ailesine ait mücevherlerin, değerli eşyaların ve hediyelerin sergilendiği salonda belki de en ünlüsü Delecroix'in salon tavanına resmettiği Apollo'nun zaferini anlatan romantik bir kompozisyondu. Fakat Paradokya'dan kurtulabilmek için maalesef bu eserlere fazla vakit ayırmamalıydı. Cansu, salon duvarlarına asılı olan ünlü Fransız heykeltıraşlarını, ressamlarını ve salon ortasına belirli aralıklarla dizilen ahşap işlemeli masa üzerine kurulan cam bölmeler içindeki eserleri geçerek galerinin sonuna doğru yürümeye başladı.

XV. Louis'in tacı tüm ışıltısıyla ileride parlıyordu. Fakat yaklaştıkça, bunun da cam bir bölme içerisinde korunduğunu fark etti. Müzede tek başına olduğu için kimden yardım isteyebilirdi? Cam bölmenin yanına vardı ve taç ile karşı karşıya geldi. Zümrüt taşları, pırlanta ve incilerle süslü tacın güzelliğinden ziyade altında yazan yazıydı Cansu için değerli olan.

Beline kadar altın varak işlemeli bir sandık ve kenarlarındaki uzayan çerçeve ile içerisinde yerleştirilen cam bölme karşısında Cansu, burada sergilenen Louis'in tacına nasıl ulaşabileceğini düşündü. Bir metre uzunlukta ve yarım metreye varan genişlikteki cam bölmeyi elleriyle itti fakat yerinden kıpırdat-

mayı beceremedi. Ardından bir iki adım geri gidip birden yüklendi ve omzuyla oynatmak istedi. Fakat başarılı olamadı.

Bir şekilde bu cam bölmeyi kırmalıydı. Salonun orta yerinde müzenin dışına bakan pencerelerin kenarında duran bilgilendirici standa giderek panosunu boru şeklindeki demir sütunundan çıkardı ve yere bıraktı. Dört beş kilo ağırlıktaki demir ayaklığı eline alıp tacın bulunduğu cam bölmenin yanına geldi. O an Mona Lisa'nın sözleri kulaklarında yankılandı.

"Eğer bir zarar vermeye kalkacak olursan seni yakalamak ve cezalandırmak isteyeceklerdir."

Paradokya'nın içerisinde yaşadığı bu paradoks Cansu'yu adeta sarsmış gibiydi. Camı kırarsa henüz hissedemediği korkularla yüzleşecek ve belki de oyundan kurtulamayacaktı. Eğer tacın altındaki yazıya ulaşamazsa yine oyundan kurtulamayacaktı. Bu ikilem arasında donup kalmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Müze ve taç hakkında Mona Lisa uyarısını yapmıştı yapmasına ama kurtulması için de bu cam bölmeyi kırması gerekiyordu. Demir ayaklığı havaya kaldırıp; "Şimdi değilse ne zaman?" deyip cam bölmenin tam ortasına indirdi. İlk denemesinde çatlayan cam ikinci bir darbe ile tuz buz olmuştu.

O an salonda yankılanan alarm ortalığı inletmeye başladı. Hafifçe sallanan yer ve kapı tarafından çoğalmaya başlayan uğultu büyük bir tehlikenin uyandığını ve hızlı bir şekilde yaklaştığını hissettiriyordu.

Eserlerin çalınma ya da tahrip edilmesine karşı her bir galerinin kendine özgü alarm sistemi ve güvenliği vardı. Salon kapılarında bulunan demir parmaklık alarmın devreye girmesiyle

birlikte aniden kapanarak Cansu'nun Apollo Galerisi içerisinde hapsolmasına neden olmuştu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Cansu, bu korku dolu dakikalarda heyecanla tacı yerinden alıp altında yazan yazıyı okumak istedi. Fakat o an büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Kurtuluş yolunu bulma umuduyla okuduğu yazıda yeni bir bilinmezlik kapısı daha aralanmıştı. Ayrıca kapana kısılmıştı ve muhtemelen birazdan da yakalanacaktı.

İçinde bulunduğu bu zor durumda sağlıklı düşünmek zorundaydı. Kısık sesle tacın altında gördüğü yazıyı bir kez daha tekrarladı.

Vardın mı umuda yoluculuğa
Korkma gir karanlığa
Her harfe karşılık gelen sayıdan
Çiftler sola tekler sağa

18

İlker, Garip'i bulmak için Zorkale'ye inen köy yolunda ilerlerken aklı elinde tuttuğu haritanın üzerindeki çizimlerdeydi. Dere, Z harfi, iki dağ ve arasına denk gelen tepedeki güneşin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Yaşadıkları kendi bilinçaltı ise tüm bunlara bir yanıt bulabilirdi. Belki de oynadığı oyun, bu gizemlerin açığa çıkmasını şimdilik istemiyordu.

Dereye inen toprak yolda ara ara arkasına bakıyordu. Ne aşağıdan ne de yukarıdan gelen vardı. İstemeden de olsa Kadir dışında tanıştıkları olmuştu. Bu sayının artmasını istemiyordu. Uyanabilme yolunda oyunu başarıyla bitirmek için neye ulaşması gerektiğini bilmeden şifreleri çözmesi gerekiyordu.

Duymaya başladığı su sesleri ile dereye yaklaştığını anladı. Yeşillikler içerisindeki kıvrımlı yolda aşağıya inerken her ne kadar sürekli çelişki yaşasa da içerisinde bulunduğu doğadan etkilenmiş ve biraz olsun rahatlamaya çalışmıştı. Yol boyunca tepelerden süzülen ve toprak çıkıntısına denk gelip boşluğa düşen suların oluşturduğu küçük şelaleler bu rahatlamasına en büyük yardımcı olmuştu.

İlker, dereye varmadan çalılıkların arkasında durdu. Suyun akışından çıkardığı ses ve kuş seslerinin birbirine karışmasıyla bir kez daha gördüklerinden etkilendi. Fakat ne olursa olsun, hangi güzelliği yaşarsa yaşasın aklının bir köşesinde kâbuslarla dolu bir oyunun içerisinde olduğunu tutuyordu. Eline baktığında harita ile karşılaşması her şeyi tüm gerçekliğiyle ortaya koyuyordu. Hem gerçek hem de rüya. İçinden çıkamadığı bu kısır döngüye anlam veremiyordu.

Çalılıkların arasından başını uzatıp dereye baktı. Yolun bitişiğinin hizasına denk gelen yerde Garip, kendi kalesinin üzerinde oturuyordu.

"Zorkale dedikler bu olsa gerek." diye düşündü İlker. Höyük şeklinde bir toprak yığınından başka bir şey değildi gördüğü. Dere, bu yığının etrafında akıp gidiyordu. Garip'in Zorkale'si bu topraklardan ayrı, dere içinde küçük bir ada gibiydi.

Sessizce çalılıkların arasından çıkan İlker, dereye doğru adım attı. Garip, bir anda dikkat kesilip oturduğu yerden başını sola doğru çevirdi ve köy yolundan gelen İlker ile göz göze geldi. Garip, su ve kuş seslerinin haricinde en ufak bir çıtırtıyı bile hissediyordu.

İlker, konuşamayan adamın ne tepki vereceğini bilemeden dikkatli bir şekilde yaklaşmaya başladı. Elindeki haritayı sıkıca tutuyordu. Ne olursa olsun bütün olasılıkları değerlendirmeli, ulaşabildiği kadar ipucunu toplayıp nasıl kurtulacaksa bu oyunda bir şekilde kurtulmalıydı. Dere kenarına kadar yavaşça yürüdü. Ayakkabılarının ucuna değen sular İlker'e durması için işaret veriyordu sanki.

"Merhaba!"

İlker, suyun on metre ilerisinde, derenin ortasında, toprak yığını üzerinde oturan Garip'e seslenmişti. Garip, sanki daha önce hiç görmemiş gibi İlker'i baştan aşağıya süzdü. Ardından gülümseyerek; "He he." dedi.

"Merhaba Garip. Benim adım İlker. Seninle arkadaş olabilir miyiz?"

Garip, oturduğu yerden gülerek İlker'e el salladı. Ardından gel der gibi eliyle işaretler yapmaya başladı. "Ehe ehe."

"Geleyim mi?"

"He he ehe."

"Peki, o zaman. Biraz seninle konuşalım."

İlker, paçalarını sıvayıp çoraplarını çıkarttı. Ayakkabılarını eline alarak suyun içerisine adımını attı. Dizlerine kadar gömüldüğü suyun serinliği iliklerine kadar işlemişti. "Rüyada olsam bu kadar geçekçi hissedemezdim." dedi kendi kendine.

"Ehe heh."

"Yok! Sana demedim Garip. Geliyorum. Zorkale hiç de zor olmadı benim için."

Garip de İlker'in gülümsemesinin ardından gülüşünü sürdürdü.

İlker toprak yığınına ulaştığı zaman ayakkabılarını kenara koydu ve Garip'in yanına oturdu.

"Demek adın Garip? Buraları çok iyi biliyormuşsun, öyle mi?"

Garip; "Ehe ehe." deyip gülerek parmağıyla dere kenarlarını gösterdi. Ardından bulunduğu mekânın her iki çaprazında duran kayalara bakmaya başladı.

"Zorkale'desin ve karşısının karşısına bakıyorsun değil mi?" diye güldü İlker. "Yolda karşılaştığım adam söylemişti bunu."

Garip, İlker'e dönüp gözlerinin içine baktı. "He he."

"Buralara çok gelen giden oluyormuş Garip. Sen görüyorsundur bu kişileri. Kimileri gezmeye, kimileri de işaretleri incelemeye geliyormuş."

İlker, oturduğu yerden birden Garip'e doğru dönerek elindeki haritayı gösterdi.

"Bana da yardım edebilir misin Garip? Bak elimde ne var. Anlar mısın işaretlerden?" diye sordu.

"He he." diyen Garip güldü ve İlker'in elindekine uzandı.

İlker, birden elini çekti. Haritanın Garip'in eline geçmesini istemedi. Kâğıdı açarak üzerindeki çizimleri gösterdi.

"Bak burada bir dere resmi var. Z harfi de yılan gibi sanki. İki dağ ve tepedeki güneş de gündüzü temsil ediyor. Sence bunlar ne anlama geliyor?"

Garip, birden oturduğu yerden kalktı ve alkışlayarak zıplamaya başladı. "He he ehe." İleriye doğru hamle yapıp akan suyun içine atladı. Sıçrayan sular İlker'e de isabet etmişti. Garip, el çırpmalarının ve gülmelerinin ardından dereden kıyıya çıkıp kendisine merakla bakan İlker'e işaret etmeye başladı.

"Ehe he he."

"Ne demek istiyorsun?"

"He he."

"Geleyim mi?"

Garip, onaylarcasına İlker'e ısrarla işaret ediyordu.

"Orada bekle geliyorum." diyen İlker, haritayı sıkıca tuttu ve içerisinde çorapların bulunduğu ayakkabılarını da alıp suya indi. Dereyi geçtikten sonra adımlarını hızlandırıp Garip'in yanına vardı.

Garip, önce güldü, ardından zıplamaya başladı ve dereyi gösterdi. İlker'in elindeki haritayı işaret edip açmasını ister gibi bir hali vardı. İlker, merakla Garip'i izliyordu. Elindeki ruloyu açtı ve beraberce çizimlere bakmaya başladılar. Haritadaki dere çizimi ile bulundukları yerdeki derenin görünümü neredeyse aynıydı. Garip, İlker'in elindeki haritada parmağını dereye tuttuktan sonra Z işaretine doğru kaydırdı ve birden arkasını döndü. Köye çıkan toprak yolun en yüksek noktasından başlayarak zikzaklar çize çize parmağını bulundukları yere kadar indirdi. Ardından İlker'e dönüp güldü ve birden dereye doğru koşmaya başladı.

İlker, gördükleri karşısında şaşkınlık yaşıyordu. Derenin görünümü ve köyden inen yolun kıvrımları elindeki haritanın çizimlerini gösterir gibiydi. Heyecanlı bir şekilde başını toprak yolun yukarısına doğru kaldırdı. Garip'in yardımıyla her bir soru ve şifre tek tek karşılığını bulmaya başlamıştı. Fakat henüz yolun başında olduğunun farkındaydı. "Garip işe yarayacak." diye fısıldayarak gülümsedi.

"Garip!"

Sahi, nereye kaybolmuştu? İlker, ipuçlarını bulmanın heyecanına kapılarak Garip'i bir anlığına unutmuştu. Birden arkasına döndü. Gördükleri karşısında bir kez daha şaşkınlık yaşadı.

Garip, dereyi geçerek kendi kalesine çıkmış ve üzerinde oturduğu toprağı hızlı bir şekilde elleriyle eşelemeye başlamış-

tı. Sanki bir gömü bulmuş da onun heyecanıyla kan ter içinde kalmıştı. İlker'e doğru bakarak yorgun yüz ifadesiyle güldü. "He he."

Hem derenin, hem köy yolunun şekli hem de Garip'in Zorkale'si... "Z harfi acaba bu yolun sonundaki Zorkale'nin Z'si anlamına mı geliyor?" diye düşündü. Aniden elindeki haritayı sardı ve kendini suyun içine attı. Heyecanlanmıştı. Bu yüzden geride kalan ayakkabılarını yanına almayı düşünemedi.

İlker, Garip'in yanına vardığında dizleri üzerine çöktü ve haritayı omzuyla başı arasına sıkıştırarak elleriyle toprağı eşelemeye başladı. Yanlarında kazma ve kürek yoktu fakat onların yapacağı işi aratmayacak azimleri vardı. Garip'in ne düşündüğü ya da niçin kazdığı belli olmuyordu fakat İlker'in içini bir umut kaplamıştı.

Acaba buranın altında bir şey var mıydı? Varsa bile kurtulması için bir geçit ile mi karşılaşırdı? Yoksa karşılarına bir hazine mi çıkacaktı? Hazine olsa bile rüyasında değil miydi? Uyanabilmesi için bunların ne gibi bir yararı olabilirdi ki?

Aklındaki tüm sorular bir çırpıda sıralanmaya başladı. Bunları düşünüp performansını etkileyeceğine elleriyle kazma işine odaklanmanın daha iyi olacağını biliyordu. Hızını arttırarak Garip'ten daha çok toprak çıkarmaya başladı.

Kısa süre içerisinde yarım metrelik bir çukur açtılar. Kuş ve su sesleri arasında durmadan çıkardıkları toprağı suya doğru savurdular. Garip, avuçladığı toprak sonrasında birden durakladı. İlker, merakla Garip'e bakıp hemen onun toprağı aldığı yere uzanarak eşelemeye başladı. Eli sert bir cisme değdiğinde korkup birden doğruldu.

"Galiba bulduk Garip."

"He he."

İlker, dikkatli bir şekilde değdiği sert cismin üzerindeki toprakları dağıtmaya başladı. Kiremit renginde bir cisimle karşılaşılacağa benziyordu. Kırk santimetre uzunluğundaki cismin üzerini temizledi ve kenarlarındaki toprağı kaldırarak cisme uzandı.

"Sanırım bir testi bu."

Yanılmamıştı. Dikkatlice topraktan çıkarttığı cisim testiden başka bir şey değildi. Ağzındaki tıpa içinin şimdilik boş olmadığının göstergesi gibiydi.

Garip, dizleri üzerine oturdu ve gülerek sevinç gösterileri yapmaya başladı. Belki de yıllardır üzerinde habersizce oturduğu toprağın altında bir servet yatıyordu.

"Rüyalara inanır mısın Garip?"

"Ehe."

"Yani bu yaşadığım gerçek olsa yine de bunun bir rüya olduğunu düşünürdüm. Ya da rüyadayken bizzat gerçek... Amaaan, ne diyorum ben? Benim aradığım başka bir şey Garip. Eğer hazine ise bu, al hepsi senindir. Çünkü bu kalenin sahibi sensin."

Garip, İlker'in sözlerini anlar gibi bakıp gülümsemesine devam etti. "Ehe ehe."

"Şimdi bunu kırmak lazım. Yine de dikkatli olalım ki içinde bir şey varsa zarar gelmesin."

İlker, testiyi dizlerinin yanına yavaşça koydu ve omzu ile başı arasına sıkıştırdığı haritayı eline aldı. O an Garip'in yüzü birden asıldı. İlker, ne olduğunu anlamak için Garip'e baktı.

Garip tedirgindi. Ayağa kalktı ve öylece durakladı. Sanki bir yerlerden ses duymuş gibiydi.

"Neler oluyor?"

Garip, eliyle sus der gibi; "Ehe he." dedi ciddi bir şekilde.

İlker, ne olduğunu anlamadan Garip'in birden dereye inip diğer yöne doğru koşmaya başlamasıyla irkildi. Ya bir tehlike sezmişti ya da yeni bir ipucu bulmuştu da onun için birden koşmaya başlamıştı. Testinin içine bakmadan neden ayrılmış olacağını düşünen İlker, duyduğu ses ile kaskatı kesildi.

"Bak, bak, bak... İşte bir maceraperest!"

İlker, testinin yanında ayağa kalktığında derenin kenarında çalılıkların arasından çıkan dört beş kişiyi gördü. Köyün delikanlıları İlker'i izlemişlerdi ve bulduğu gömüyü görünce ortaya çıkmışlardı.

Tehlike daha da büyümeye başlamıştı. Hem sonunu bilmediği bir oyun oynuyordu hem daha önce hiç görmediği yerlerde şifrelerle uğraşıyordu hem de çözüme yaklaştığı anda aradığı cevapları bulamadan işler daha da karışıyordu.

Çalılıkların ardından birkaç kişi daha çıktı. Toplam yedi kişiden ikisi birden koşmaya başlayıp dereye girince İlker, korkarak haritayı sıkıca tuttu ve testinin yanından ayrılarak dereye atladı. Garip'in kaçtığı yere, köyün ters istikametine doğru koşuyordu. Ayakkabıları derenin diğer tarafında kalsa da bu önemli değildi. Belki ayakkabılarını ve testiyi kaybetme lüksü olabilirdi fakat haritayı kaybetmesi bir daha asla uyanamayacağı anlamına gelebilirdi.

Derenin diğer tarafı daha fazla kayalık ve çalılıktan oluşuyordu. Toprağa basıp çalılıkların arasına girdiği an arkasından duyduğu ses ile hızını biraz olsun yavaşlattı.

"Bırakın gitsin. Bize lazım olanı ortaya çıkardı nasıl olsa."

İlker, birkaç kayanın üzerine basıp çalılıkları da elleriyle itti. Gözü Garip'i arıyordu fakat bir türlü nereye kaçtığını göremiyordu. Buraları en iyi o bilmiyor muydu? "Saklanacak yeri bulmuştur." diye düşündü.

Yaklaşık yirmi metrelik tırmanışın ardından bir kayanın dibine çökerek aşağıya baktı. Çalılıkların arasından Zorkale'yi görebiliyordu. Kendisini yakalamak isteyen iki kişi çoktan toprak yığının üzerine çıkmıştı. İlk başta seslenen iri yapılı geniş omuzlu genç de adımını testinin durduğu adacığa atmak üzereydi.

İlker'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Tam da bir ipucuna ulaşmışken yeniden uzaklaşmıştı. Belki de o testinin içerisinde kurtuluşuna yol gösterecek şeyi bulacaktı. Acaba oyunu kaybetmiş miydi? Harita elindeydi. Belki çizimlerden başka bir anlam çıkartabilir ve oyununu devam ettirebilirdi. Elindeki ruloyu açarak bir kez daha gördüklerini yorumlamak istedi.

Şok üstüne şok yaşamaya devam ediyordu. Harita değişmişti. Bu değişiklik bir yandan korkusunu arttırmış bir yandan da umutlandırmıştı. Tedirginlik ve sevinç... Dünyanın en zor iki bilinmeyenli denklemi arasında gidip geliyordu.

Bu kez Z harfi yoktu. Dere ve iki dağ ile arasındaki güneş durmaktaydı. Tek fark silinen harfin yerine gelen üç noktaydı. Noktalar, küçük parmağının ilk boğumu büyüklüğündeydi.

Biri altta, diğer ikisi de üstte olmak üzere bir üçgenin köşelerine denk gelecek şekilde duruyorlardı. Alttaki nokta siyaha, üsttekiler beyaza boyalıydı.

"İşte yeni bir şifre ve yeni bir oyun." dedi İlker aşağıdaki insanlara başını kaldırıp bakarak.

Testinin başına geçen adam dikkatli bir şekilde gömüyü tutarak kaldırdı. Orada bulunanlar meraklı gözlerle birazdan içinden çıkacaklara kilitlenmişlerdi. Kısa bir süre içerisinde adamın elleri arasında boşluğa düşen testi toprağa çarptığı zaman parçalara ayrıldı. Sayısız böcek, kurtçuk ve solucan etrafa dağıldı. Testinin içerisi de mantarla doluydu.

"Bu bir tuzak! Kaçın!" diye bağırdı adam.

Çalılıkların arasından şaşkın gözlerle, adeta nefes almadan olanları izleyen İlker; "Nasıl olur? Bu testi bana nasıl yol gösterici olabilirdi ki?" diye sorgularken çömeldiği yerden gelen hışırtı ile birden ayaklarının dibine baktı. Sinsice ilerleyen bir yılan, İlker'e yaklaşmaktaydı.

Yerinden sıçrayan İlker, korkup ayağa kalkarak aşağıya, dereye doğru koşmaya başladı. O an Kadir'in haritadaki çizim ile ilgili söylediği söz geldi aklına. Z harfini gösterdiğinde; "Yılan gibi." tabirini kullanmıştı.

Korkunun verdiği heyecanla suya atladı ve derenin karşısına doğru dizlerine gelen suyu yararak ilerlemeye başladı. Zorkale üzerinde bulunan ve testinin yanıltıcı bir gömü olduğunu gören kişiler, karşılarında yeniden İlker'i görünce birden hareketlendiler.

"İşte orada! Yakalayın!"

Koşturmaca başlamıştı. İlker, sıkıca tuttuğu harita ile dere suları içerisinde bata çıka karşı kıyıya çıktı ve Garip ile birlikteyken unuttuğu ayakkabılarını bir çırpıda giyerek kaçışını sürdürdü. Yakalandığı takdirde nasıl bir karşılık bulacağını bilmiyordu. Belki de istedikleri sadece haritaydı. Çünkü haritadaki bilgiler dışında onlara yardımcı olacak hiçbir bilgiye sahip değildi.

Bir an haritayı bırakıp peşindekilerden kurtulmak istese de aklına oynadığı oyun geldi. Burada bulunmasının sebeplerinden biri, bir türlü önüne geçemediği merak duygusu, daha sonra elindeki harita ve okuduğu kitaptı. Eğer haritayı kaybederse kurtulması için başka bir dayanağı olmayacaktı.

Köye çıkan toprak yola girdi. Peşindekiler de İlker kadar hızlıydı ve bir de öfkeleri vardı. Bu öfke, testinin boş çıkmasından mı kaynaklanıyordu yoksa huzur içerisinde yaşarken yabancı birinin gelip de topraklarını karıştırmasından mı, bilemiyordu.

Yokuş yukarı koşan İlker, ayaklarındaki gücün yavaş yavaş azaldığını hissetmeye başladı. "Şimdi işin gerçeğini değil, rüya olanını yaşamak istiyorum." diyerek kolay kolay bitmeyen bir güç hayal etti. Fakat içerisinde bulunduğu oyun tüm gerçekliğiyle gözleri önündeydi.

Bir ara arkasına baktı. Mesafeyi açtığı düşüncesiyle olumlu bir etki hissetti. Her an bir silah sesi duyabilmesinin de tedirginliğini saniye saniye yaşıyordu.

Peşine düşen yedi kişiden dördü yolun yarısında tıkanıp durdular. Testiyi kıran adam arkasına dönüp; "Acele edin, çabuk!" diye bağırsa da etkili olamadı. Soluk soluğa kalanlar bir bir kovalamadan kopuyorlardı.

Arazinin yapısı, yaşça diğerlerinden genç olan İlker'e yaramıştı. Soluk soluğa kaldığı bir an durup arkasını döndü. Yolun ilerisindeki kıvrımdan gelecek olanlara kilitlendi. Bu bekleme sayesinde biraz olsun dinlenebilirdi.

Aradan on saniye geçti. Görünüşte kimse yoktu. Yirmi saniye sonrasında da yolun kıvrımından koşarak gelen olmamıştı. Nefes nefese kalan İlker, heyecandan sadece kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Biraz daha bekledikten sonra iyice tedirgin oldu. Bir yanı dereye bakan uçurum, bir yanı da köye tırmanan tepe... Etrafı yeşilliklerle kaplı olduğu için fazla beklemek istemedi. Her an çalılıkların içerisinden biri çıkabilirdi.

Elindeki haritayı sıkıca tutmaya devam edip köye doğru döndü. Koşmayacaktı fakat adımlarını olabildiğince hızlı atacaktı. Her iki saniyede bir arkasına bakıp derin derin nefes alıp vererek ilerlemeye başladı.

Kadir'in evine az kalmıştı. Başından geçen tüm olayları anlatıp yenilenmiş haritayı da göstererek bu kâbus dolu oyundan kurtulmanın bir yolunu arayacaktı. Takip edilmediğinden iyice emin olduktan sonra koşar adımlarını biraz daha yavaşlattı. Toprak yolun engebeli taşlıklarında iyice yorulmuştu.

❖❖❖

Üçüncü kattaki evinin penceresinden, elindeki kâğıt ile heyecanlı bir şekilde yaklaşmakta olan İlker'i gören Kadir, apar topar alt kata inmeye başladı.

İnşaat halindeki ilk kata çıkan merdivenlere ulaşan İlker, beton basamakları ikişer ikişer atlayarak çıkmaya başladı. O anda Kadir de aşağıya inmek üzereydi.

"Kadir abi! Kadir abi!"

İlker, sesini fazla yükseltmeden bağırmaya başladı. Etraftan duyulmak istemiyordu.

"Gel hele İlker, bu telaşın da nedir?"

İkisi birlikte apartmanın ilk katına, eşyaların depolandığı penceresiz odaya geçtiler. İlker, hızlı hızlı nefes alıp vermeye devam ediyordu.

"Abi, sorma başıma gelenleri. Senden çıktıktan sonra köyünüzün Garip'i ile karşılaştım."

"Garip?"

Hani konuşamayan biri var ya, sürekli derede oturan..."

Kadir kısa bir tereddüt yaşasa da hemen anladı.

"Ha! Evet, evet."

"İşte dereye indikten sonra onu buldum. Haritayı gösterir göstermez yerinden kalktı ve kıyıya koştu. Ardından ben de." diyen İlker yutkundu ve derin bir nefes alıp vererek devam etti.

"Önce dereyi ardından Z işaretini gösterdi ve sonra dere içindeki toprak çıkıntısını kazmaya başladı."

"İçinden bir şey çıktı mı?"

"Evet. Bir testi."

"Ne vardı içinde?"

"Tam öğrenecektim ki meğersem bizi izleyenler varmış. Birden çalıların arkasından dört beş kişi çıktı. Önce Garip kaçtı, ardından ben. Çok sinirliydiler. İzimi kaybettirdikten sonra bir kaya gerisinden onları izledim. Testiyi kırdılar."

"Kırdılar mı?"

"Evet, ama içinden bir şey çıkmadı. Böcek ve mantarla doluydu."

Kadir, imalı bir şekilde başını sallamaya başladı. Yönünü yavaşça pencere boşluğuna çevirdi ve adımlarını o yöne doğru attı.

"Halim'in adamları."

"Halim'in adamları mı? O kim abi? Hem beni nereden biliyordu ki adamlarına izlettirdi?"

Ellerini tuğlaya dayayan Kadir, Karadeniz'in muhteşem manzarasına bakarak; "Bu köyün en zengin kişisidir. Çay, fındık ve kivi bahçelerinin dönümünü saymaya kalkamazsın. Tarımın dışında da uğraşıları vardır."

İlker, Kadir'in yanına doğru yürüdüğünde göz göze geldiler.

"Sıkı bir doğa aşığıdır yani."

"Anladım abi." diyerek başını salladı İlker.

"Hani meydanda bağıran kişi vardı ya. İşte Halim oydu. Seni fark etmiş olmalı ki köyde kalmayı tercih etti."

"Nereye gidecekti ki?"

"Kim bilir nereye."

Kadir gözleriyle karşı tepeyi işaret etti.

"Uzaktaki tepede, çitlerle çevrilmiş geniş alanın içerisindeki iki katlı beyaz bir ev var, görüyor musun?"

"Evet abi."

"İşte orada oturur. Etrafında gördüğün tüm tarım arazileri onundur." diyen Kadir gülümseyerek İlker'e döndü. "Zenginlik kötü şey, değil mi?" diye sordu.

İlker de aynı mimiklerle karşılık verdi.

"Sana asıl haberi söylemedim Kadir abi. Harita değişti biliyor musun?"

"Değişti mi? Benimle alay mı ediyorsun?"

İlker, ciddi bir şekilde Kadir'e bakarken, Kadir birden heyecanlandı.

"Şşştt, sessiz ol." diyerek pencere gerisine geçmesini istedi.

O anda yoldan İlker'i kovalayanların üçü geçiyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Kadir, başını pencere boşluğundan dışarıya uzatıp gidenlerin peşinden baktı. Tekrar İlker'e dönüp haritayı aldı. İlker, gördüklerini anlatmaya başladı. "Dere, dağlar ve güneş duruyordu. Z harfi yerine üç nokta vardı bu sefer."

Kâğıdı açan Kadir, bir yandan çizimlere bakıyor bir yandan da İlker'i dinliyordu.

"Üç noktadan altta olanı siyah, üsttekiler ise beyazdı."

"Hangi haritadan bahsediyorsun evlat?"

İlker, Kadir'in gözleri içine anlamsız ifadelerle baktıktan sonra haritayı işaret etti. İkisi de aynı anda haritaya odaklandılar.

"Burada üç nokta yok. Dere duruyor. İki dağ da duruyor fakat güneş yarıya kadar inmiş. Gördüğün mezarlık olmasın?"

"Hayır abi. Bak yine değişmiş. Üç nokta vardı diyorum sana."

Kadir, elindeki harita ile odanın diğer köşesindeki masasına gitti. Haritayı masaya serip düşünmeye başladı.

İlker de pencere boşluğundan bakarak bir yandan başına gelenleri değerlendiriyor bir yanda da karşı tepedeki Halim'in evine doğru bakıyordu.

"Üç nokta, üç nokta, üç nokta..." Kadir, değişen haritayı çözmek için düşünmeye devam ediyordu.

"Sen ilk başta Z harfini gördün ve testiye ulaştın. Sonra o işaret kayboldu. Ardından üç nokta çıktı diyorsun. Şimdi onlar da yok. Yani bu demek oluyor ki..."

O anda İlker, manzaradan başını yavaşça içeriye doğru çevirdiğinde Kadir'in kendisine doğru geldiğini gördü. Her ikisinin de gözlerinde tedirginlik hâkimdi.

Sardığı kâğıdı İlker'e uzatarak; "Bu haritayı daha önce kim gördü dedin?" diye sordu.

İlker haritayı aldıktan sonra; "Garip." ismi çıktı ağzından.

"O işarete üçlü yemin derler evlat. Üç kişi varlığından haberi olduğu zaman biri ona mutlaka yaklaşır. Sizin bulunduğunuz testi işte o üçlü yeminin bir noktasıydı. Tehlike geldiyse eğer rengi siyah olanındandır."

İlker birden; "Karşısının karşısı." diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Galiba beyaz noktaların ne anlama geldiğini buldum abi. Garip onlara ulaşıp köylülere haber etmeden dereye inmem lazım."

Heyecanlanan İlker, birden evin çıkışına doğru yöneldi.

"İlker!"

Kadir'in seslenişi ile arkasını dönünce yeniden göz göze geldiler.

"Hem acele et, hem de dikkatli ol. Tamam mı? Aklım sende kalacak. Sana işaret göndereceğim. Eğer o beyaz noktalara ulaşırsan sen de bana işaret gönder."

"Nasıl?"

"Islıkla."

"Ben beceremem. Hem nasıl işaretlenilir onu da bilmem."

"Beş kere kısa ıslık çalarım. Sen de o zaman haritayı havaya kaldır, anlarım."

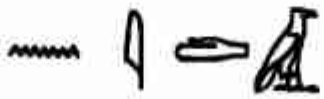
"Peki abi."

"Unutmadan. Yeni işaretlerin dere, iki dağ, güneş ve bir mezarlık. Her değişen işarette güneş biraz daha aşağıya iniyor ve iki dağ arası koyulaşıyor. Bu da senin zamanının giderek azaldığını gösteriyor. Acele et."

İlker, kapıdan çıkarak merdivenlerin basamaklarını hızlıca atlamaya başladı. Şifreler yavaş yavaş belirginleşiyordu. Oyunu çözmeye yaklaşırken tehlikeler de bir o kadar artıyordu. Eğer Kadir'in tespitleri ve dedikleri doğruysa iki beyaz noktanın ne anlama geldiğini bulmuştu. Fakat Halim'in adamlarına yakalanmaması gerekiyordu. Bir de üstüne zaman sıkıntısı eklenmişti. Vakit kaybetmeden dereye inmeli ve Garip'i yeniden bulmalıydı.

! İLKER'İN DÜŞÜNCESİ DOĞRU MU? SENCE İKİ BEYAZ NOKTA NEREYİ GÖSTERİYOR?

19

Neda, düşünceli bir şekilde önünde duran duvarın üzerindeki harflere bakıyordu. İlk oyununda NEDA yazısı ile karşılaşmıştı. Bu yazıdaki harflerin birini ya da bir kaçını ters çevirip oyununu belirlemesi gerekiyordu. Bu oyun hakkında tek bildiği harflerin üzerindeki bilgilendirici yazıda bahsedilen kuraldan emin olunup olunmayacağıydı.

"Demek her E harfinin ardında A harfi var." dedi kuşkulu bir ses tonuyla. Tavandan, duvarın diğer tarafına doğru ilerleyen kumlar, zamanın giderek azaldığını bir kez daha hissettirdi. Acele etmesi gerekse de dikkatli davranmalıydı. Çünkü Paradokya sıradan bir oyun değildi.

"E harfini ters çevirsem yeter." diye düşündü. "Eğer ardında A harfi varsa kuralı doğrulamış olurum."

Yine de içinde bir tedirginlik vardı. Sanki düşüncelerinde bir eksikliğin olduğunu seziyordu. E harfini ters çevirip beklemekten başka bir çözüm de aklına gelmiyordu. Sol elini kaldı-

rıp harfin bulunduğu levhaya uzandı. Kararsızdı. Göz ucuyla A harfine baktı.

"Ya o? Onu da ters çevirmem gerekiyor mu? Fakat kural sadece E harfi için söyleniyor. A'nın ardında ne olduğu önemli değil. E de olsa, başka bir harf de olsa sorun olmaz."

O an diğer harfler de dikkatini çekti. Biraz daha sağlıklı düşünmesi gerektiğini biliyordu. Elini indirip bir adım geriye çekildi ve el fenerinin ışığını harflerin tümünü görecek şekilde duvara doğru tuttu.

"N harfi." diye fısıldadı. Kısa bir sessizliğin ardından; "Ya onun ardında E varsa? O zaman E'nin arkasında N olduğu için kural bozulmuş olacak." dedi.

"Aynı düşünce D harfi için de geçerli. Yani bu demek oluyor ki, A harfi dışında diğer üçünü ters çevirmem gerekiyor."

Birden içini bir umut kapladı. Şifreyi doğru çözdüğü inancı ile duvara doğru adımını attığı an taş bloğun ardından, tünelin içinden bir ses yankılandı.

"Hocaaam!"

Neda, kaskatı kesildi. Olduğu yerde durakladı. Başını bloğa doğru uzatıp duyduğundan emin olmaya çalıştı. Sessizliğin ve karanlığın içerisinde aynı sesler yeniden yankılandı.

"Hocaaam!"

"Bu sesler? Olamaz... Yoksa... Yoksa..." diyerek bloğa doğru atıldı ve duvarı yumruklamaya başladı.

"Senem, Selçuk, Nihal! Buradayım çocuklar. Dayanın, geliyorum."

Neda'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Oyuna başlamadan önceki yaşadıklarının bir benzerini az önce tekrar-

dan hissetmişti. Sınıfındaki üç öğrencisi kendisinden yardım istercesine sesleniyorlardı.

O an Sayed'in sözleri aklına geldi. "Son giren üç kişiden hâlâ haber alamadık."

"Yoksa... Bu üç kişi öğrencilerim mi?" diyerek panikledi. Bloğun arkasından, karanlık tünelin derinliklerinden gelen sesi yeniden duydu.

"Geliyorum çocuklar. Biraz daha dayanın."

Tavanda, yer çekimine karşı gelip düşmeden yollarını takip ederek ilerleyen kumların kesildiğini ve son taneciklerin de öndekileri takip ettiğini gördü.

"Gerekli olan kumlar tamamlandı ve yollarına devam ediyor. Saate ulaşmadan önce benim oraya varmam gerek. Ama nasıl?"

Bir yandan zaman sıkıntısı, bir yandan duvarın ardındaki yardım çağrısı, bir yandan da önünde çözmesi gereken bulmaca Neda'yı daha da zor durumda bırakmıştı. Bir an önce oyununu devam ettirmesi gerekiyordu. Tünelde ilerleyebilmesi için harfleri çevirmekten başka çaresi yoktu.

Sağ elini, el fenerinin lastiğine geçirdi ve bir kez dolayarak bileğine sabitledi. Bu sayede istediği zaman iki elini de kullanabilecekti.

Yeniden harflere doğru odaklandı. Seçimini yapmıştı. A harfi dışında ilk üç harfin bulunduğu levhayı çevirecekti. Arkalarındaki harflerin bir önemi olmadığını düşünüyordu. Sadece tek bir kuraldan emin olabilmek için bu tercihini seçtiği levhalardan yana kullanacaktı.

Ellerini kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Birden N ve E harflerinin bulunduğu levhaları alt kısmından içe doğru bastırdı. Ters dönen levhaların ardından hemen üçüncüsüne değip onun da arkasına baktı. Dönme anında bulunduğu yerde, nereden geldiğini anlamadığı mekanik sesleri işitti. Dönen levhalara baktığında ortaya çıkan yeni yazı Neda'nın karşısında belirmişti.

"Hava mı? Bu da ne demek oluyor? Kuralın doğruluğunu ispatlamadım mı?" diye sorduğu anda bastığı toprağın çatladığını hissetti. Ürkerek bir adım geriye çekildiğinde toprak, birkaç yerden daha yarılmaya başladı. Bir iki saniye içerisinde yer, büyük bir gürültüyle çöktü. Kendisini birden havada bulan Neda, hızla aşağıya düşmeye başladı. Tutunacak bir yeri yoktu. Aşağıda ne ile karşılaşacağını da bilmiyordu. Yoksa yanlış levhaları mı ters çevirmişti? Fakat bilgilendirici yazıda oyununu şekillendireceği yazılıydı. NEDA harflerinin ardından çıkan HAVA yazısı buna işaret olmalıydı.

Üç metre yükseklikten sert bir şekilde bir alt tünele düştü. Beli ve ayakları, düşmenin etkisiyle aniden sızlamaya başladı. Habersizce, birden, yüksekliği bilinmeyen bir yere düşmek, içerisinde tarifi imkânsız korkular yaşamasına sebep olmuştu.

Toz bulutunun ardından gözlerini açıp yattığı yerde doğrulduğunda eline bağladığı feneri kontrol etti. Yanan ışık, fenerin herhangi bir zarara uğramadığını gösteriyordu. Dağılan tozların ardından feneri ilerideki tünele doğru uzattı. Karanlık her zamanki gibi belirsizliği ön planda gösteriyordu. Oturduğu yer-

de, zemine koyduğu elinin parmakları arasındaki mesafe biraz açıldığı anda ışığı zemine doğru çevirdi.

Bir korku daha yaşamak üzereydi. Düşmenin etkisiyle zemini etkilemiş ve buranın da çatlamasına sebep olmuştu. Hafif çatlamalar yerini daha büyüklerine bıraktığı anda yeniden bir düşme yaşamamak için birden oturduğu yerden kalktı. Zemin bir kez daha parçalandığı esnada ağrıyan dizlerine rağmen karanlık tünelin derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Adımını her attığında geride bıraktığı toprak çökerek karanlığın içerisine doğru düşüp kayboluyordu. Heyecandan bayılmak üzereydi fakat güçlü olması gerekiyordu. Koşarken fener ışığını bilinçsizce etrafına tutuyordu ama aklı kendisini takip eden uçurumdaydı. Zemin, her adımın etkisiyle çökmeye devam edip Neda'nın peşinden hızla geliyordu. Nereye kadar böyle sürecekti, bilemiyordu. Çünkü durduğu an belki de oyunu kaybedecekti.

"Eğer başaramazsan sen de diğerleri gibi anlatılmamış bir hikâye olarak asırlarca gizli kalacaksın. Ta ki biri gelip seni bulana kadar."

Ofisten çıkmadan önce duyduğu söz aklına geldiğinde; "Hayır, ben başaracağım, güçlü olacağım." diyerek hızını daha da arttırdı. Fakat çöken zemin Neda'nın adımlarını takip ettiğinden dolayı bir an olsun geride kalmıyordu. İnce buz tabakası gibiydi sanki. Her basılan yer karanlığın içerisine doğru düşüyordu.

Elindeki feneri, düz ilerleyen tünele doğru tuttuğunda karanlığın ortasında beliren ışığın yansımasıyla sona yaklaştığını anladı. Acaba bu son, oyununun biteceği anlamına mı geliyor diye düşündüğü an tünelin iki yöne doğru döndüğünü fark etti. Sağ ve sol taraflardan birine seçim yapması gerekiyordu. Kalan

on metre mesafede biraz daha dayanmalıydı. Titreyen bacaklarına hâkim olamamaya başladığında kopan zeminin adımlarının da önüne geçtiğini gördü.

Beş metre kalmıştı. Hızını bir an olsun azaltmaması gerekiyordu. Çünkü artık kopan parçalara basıp ilerlemeye başlamıştı. Bir iki adım daha attığı anda son bastığı parçadan güç alarak ileriye doğru zıpladığında uçarak sağ tarafa doğru kendisini attı. Zemin tümüyle boşluğa doğru düşmüştü.

Attığı çığlıkla sağ tarafa dönen tünelin başlangıcına tutunması bir oldu. Ayakları belirsiz yüksekliğin başında sallanıyordu. Elleriyle vücudunu yukarıya çekip dirseğini zemine koyarak gücünü topladı. Bir saniye ile yaşama tutunmuştu. Yoksa rüyaya mı demeliydi? Yorgun ve yıpranmış vücudunun yanında aklı da karmakarışıktı. Bütün bunların başlangıç olduğunu, daha önünde birbirinden farklı tuzakların bulunduğunu biliyordu.

Kendisini yukarı çekerek dizini zemine çıkarttı ve boşluktan kurtulmayı başardı. Geriye dönüp ışığı tuttuğunda karanlığın içerisinde bir dip göremedi. Ayağa kalktı ve karşısındaki tünele doğru baktı. Önünde çöken zemin karşı tünel girişiyle arasında üç metrelik bir boşluk açmıştı. Eğer gideceği yol o yöne doğruysa bulunduğu yerden karşı tarafa atlaması imkânsızdı. Belki başarabilirdi fakat şu anda bu gücü kendinde bulamıyordu.

Arkasını dönüp seçimini yaptığı yönde ilerlemekten başka çaresi yoktu. Karanlığa doğru ışığı tuttuğunda iki tarafından belirsizliğe doğru giden duvarların üzerinde yarımşar metrelik arayla dağınık bir şekilde duran ve işaret parmağı uzunluğundaki gümüş renkli anahtarları fark etti.

Meraklı gözlerle bir adım atıp duvardaki anahtarlardan birini eline aldığı an her iki duvarda bulunan anahtarlar yerle-

rinden sökülüp bir iki santim yüksekliğindeki kumların bulunduğu toprak zemine düştüler.

"Neler oluyor?" demeye kalmadan arkasında bıraktığı uçurumun içerisinde başlayan uğultu karşısında Neda, birden dönerek yavaşça çukura doğru başını uzattı. Derinliğini bilmediği çukurun içinden garip bir uğuldama gelmeye başlamıştı. Önce elindeki gümüş anahtara, ardından arkasını dönüp diğer anahtarlara baktı.

Uğultu giderek artmaya başladığında üzerinde durduğu zemin, duvarları ile birlikte hafifçe titredi. O anda dipsiz çukurun içinden gelen sesle irkilen Neda, elindeki anahtarı yere düşürdü. Yere düşen anahtar ve diğerleri geri sayımı tamamlamış bir saat gibi birden aynı anda açıldı. Ucu sivri çiviler ve keskin bıçaklar ustaca birleştirilmiş ve anahtar süsü verilmiş bir tuzaktı.

Neda, bir kez daha tuzaktan kurtulmuştu. Fakat ne ile karşılaşacağını bilmemesi kalbinin sürekli hızlı atmasına sebep oluyordu. Daha ne kadar bu korku ile yaşayacaktı, bilemiyordu.

Yükselen uğultu, beraberinde turuncu renkli bulanık bir ışığı da getirmeye başladı. Çukur içinde silik bir şekilde beliren bu ışık yeni bir tuzağın habercisi gibiydi. Neda, hafif bir esintinin başladığı tünelde karanlığa doğru adımını atıp bir an önce bulunduğu yerden uzaklaşmak istedi.

Arkasından, çukurun diğer tarafındaki tünelin derinliklerinden gelen seslerle irkildi.

"Hocaaam!"

Hızlı soluk alıp vermelerinin ardından arkasına bakmadan olduğu yerde durakladı. Öğrencilerinin seslenişini her duyduğunda mutlaka onlarla arasında bir engel oluyordu. Belki de bu

şekilde oyun içinde yavaşlaması sağlanıyordu. Peki, ya kumlar? Bir üst katta, taş bloğun üzerinden yollarına devam ediyorlar mıydı? Acaba şu anda neredelerdi?

"Ne kadar zamanım kaldı acaba?" diye fısıldayarak kendi kendine sordu. Elindeki fenerin aydınlattığı ölçüde ileriye doğru adım atmaya başladı. Geriye bakıp da zaman harcamak istemiyordu.

Esinti ve uğultu zaman geçtikçe artmaya devam etti. Neda, adımlarını düz bir tünelin içinde hızlıca atıyordu. Yaklaşık elli adım ileride tünelin bittiğini fark etti. Yine bir çukura varmak üzereydi. Hızını yavaşlattığı anda önünde beliren çukurun karşı tarafındaki tünel girişini gördü. Üç metrelik bir boşluk yine karşıya geçmesine izin vermeyecekti.

Çukurun başına geldiği anda bunun içerisinde de uğultunun ve turuncu renkte donuk bir ışığın olduğunu gördü. Bir şekilde karşı tünele atlamanın yolunu bulmalıydı. Mesafeyi bir kez daha ölçüp gerildiğinde şaşkınlık içerisinde şok yaşayıp kaskatı kesildi.

Çukurun diğer tarafında, tünelin başlangıcında, yerde duran ve açılmış olan tuzak anahtarları gördü.

"Yoksa..." dediği an boğazında düğümlenen kelimeleri yutkundu.

Bulunduğu yerde ayağıyla toprak üzerine yavaşça düz bir çizgi çekti.

"Şimdi anlarız." diyerek arkasını döndü ve karanlık tünelde düz bir şekilde koşmaya başladı.

Tünelin diğer ucuna geldiğinde çukurun karşı tarafındaki tünel girişine baktı ve gözlerine inanamadı. Çektiği çizgi ile karşı karşıyaydı.

"Bu nasıl bir paradokstur? Düz yürüdüğüm halde karşı tarafa çıkıyorum." diyerek heyecanlanmaya başladı. Yutkunmakta bile zorlanıyordu. Titreyen eli ve ayaklarına hâkim olamamaktan korktu. Bir kısır döngüye saplanıp kalmıştı adeta. Düz yürüdüğü halde sürekli başa dönüyordu.

"Sayed'in sözleri bir kez daha aklına geldi. "...Bazıları oldukları yerde birkaç tur atıp ilerlediklerini sandılar, bazıları akıllarını yitirdi, bazıları kısa sürede öldü. Yani kimse geri dönemedi..."

"Çıldırmak üzereyim. Bu çelişkiden nasıl kurtulacağım?"

Hayatı boyunca bu şekilde bir heyecan yaşamamıştı. Her geçen saniye korkusu azalacağı halde artarak katlanıyordu. Elindeki feneri çukura doğru tuttuğu an ayaklarının dibindeki kumların boşluğa doğru çekildiğini gördü. Bir adım geriye çekilip zemini kontrol ettiğinde korktuğunun başına geldiğini anladı. Oluşan esinti her iki tünel girişinden, kendine doğru ne varsa çekmeye çalışan girdaptan kaynaklanıyordu.

Kumların hızları yavaş yavaş artmaya başladı. Tedirgin olan Neda, birden koşar adım karanlığa doğru yürüdü. Birazdan geride bıraktığı tünele varacağını bildiği halde yürümeye devam etti. Dikkatini çeken durum, ilerlediği halde hızını arttıramamasıydı. Çünkü çukur içindeki girdap, ne varsa kendisine doğru çekiyordu.

Tünel içinde bir o yana bir bu yana gelgitler yaşayan Neda'nın dudakları titremeye başladı. Bir çıkış yolu bulamazsa birazdan şiddeti artan akıma kapılıp derinliğini bilmediği bir çukurun içerisine sürüklenecekti. Tünel içinde bir kez daha gidip gelerek adımlarını saydı. Ardından yirmi ile yirmi beşinci adımları arasındaki bir mesafede durdu. Bu yer, her iki açıklı-

ğın orta yeri olmalıydı. Hem sağ taraftan hem de sol taraftan çekilmeye başlamıştı ve şiddet giderek artıyordu.

Birden bacağının geriye doğru gitmesine engel olamadı. Oluşan hava akımı ne var ne yoksa çukura doğru çekiyordu. Kendini zorlayarak ayağını diğerinin yanına doğru çektiği an duvara tutundu. Zamanı azalmıştı. Birkaç saniye içerisinde sürüklenmeye başlayacaktı.

Bileğine astığı fener rüzgârın şiddetinden dolayı sürekli sallanıyordu. Işığı ara ara duvara vurduğu an işaretlerle karşı karşıya gelen Neda, tutunduğu duvara doğru hızla döndü ve feneri eline alıp ışığını harflere doğru tuttu. Harfler duvara kazınmış bir şekilde sıralanmıştı. Bir çıkış yolu bulmanın sevinciyle yazıyı okumaya başladı.

Basarisizligini kabullenmenin zamani geldi.
Fazla direnme ve kendini birak.
Oyunu kaybettin.

20

Vardın mı umuda yolculuğa
Korkma gir karanlığa
Her harfe karşılık gelen sayıdan
Çiftler sola tekler sağa

Korku ve heyecan dolu bekleyiş, yazıya odaklanan Cansu için çok kısa sürmüştü. Tacın bulunduğu cam bölmeyi kırdıktan sonra karşılaştığı yazı ve yaklaşan tehlike moralini bozsa da hapsolduğu oda içerisinde yakalanmadan önce bu şifreli yazıyı çözmekten başka bir yolu olmadığını düşünmüştü. İlk cümlesini düşünerek zaman kaybı yaşasa da acele etmeli ve zihnini korkularından arındırmalıydı.

Birden; "Vardın mı umuda yolculuğa." sözü ile kurtuluş yolunu buldu. O anda Apollo Galerisi'nin kitlenmiş demir kapısının açıldığını görünce birden o yöne doğru baktı. Geçmiş yüzyıla ait görünen iki Fransız askeri koşarak Cansu'nun yanına yaklaşmaya başladı. Cansu, alarmın bütün müzeyi uyandırdığını biliyordu ama esrarengiz yazıya odaklandığından dolayı içinde bulunduğu galerideki değişimleri fark edememişti. Şö-

minelerin üzerinde bulunan tablodaki insanlar sanki Cansu'yu yakalamak istercesine çerçevelerini zorluyorlardı. Tavanın üzerinde resmedilen insanlar ve diğer figürler merakla aşağıya galeri içerisine bakıyorlardı.

Mavi üniformalı Fransız askerleri Cansu'nun yanına gelip durduklarında, tuz buz olan cama ve yerinden oynamış olan XV. Louis'in tacına baktıklarında dehşete kapılıp tedirgin oldular. Cansu'nun bu tacı çalacağını zannettiklerinden dolayı en ağır cezaya çarptırılacağını düşünen askerlerden biri; "Napolyon buna çok kızacak." dedi.

Diğer asker Cansu'ya doğru dönerek; "Başınız büyük belada bayan. Bizimle geliyorsunuz." diyerek eliyle galeri çıkışını gösterdi.

"Fakat ben hırsız değilim, yanlış anlıyorsunuz." diye sesini yükselten Cansu'nun korkusu her halinden belli oluyordu. Tedirginlik içerisinde askerlerin gözlerine baksa da teslim olmaktan başka seçeneğinin kalmadığını anladı.

İki asker Cansu'nun kollarına girip Apollo Galerisi'nin çıkışına doğru yöneldi. Yaşadığı heyecanı kontrol altına almak isteyen Cansu, titreyen ayaklarıyla adım atarken sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Ne yapması gerektiğini bulmaca gibi söyleyen yazıyı bulmuştu bulmasına ama büyük bir tehlikeye de yakalanmaktan kurtulamamıştı. Acaba askerler onu nereye götüreceklerdi? "Napolyon buna çok kızacak." sözü ne anlama geliyordu? Gerçekten o acımasız kral ile mi karşılaşacaktı? Eğer öyleyse bu kendisi için bir son demekti.

Paradokya'dan çıkabilmesi için şifreli yazıdaki ilk cümlenin işaret ettiği tabloya gitmesi gerekiyordu. Bunun için tek başına müze içerisinde heyecan yaşamış, Mona Lisa'ya ulaşmış, tacın

yerini bulmuş ve yazıyı okumuştu. Ama çıkış yolunu bulduktan sonra da oyunu kaybetmek istemiyordu. Bir şekilde bu askerlerden kurtulup kaçmayı başarması gerekiyordu. Ama nasıl?

Galeriden çıktıktan sonra müzenin halini gören Cansu'nun aklı az daha başından gidecek gibi oldu. Az önceki sakinliğin yerini büyük bir karmaşa almıştı. Canlanan tablolar, hareket eden heykeller, hepsi bir düşman gibi Cansu'ya doğru odaklanmışlardı.

Tehlikenin farkında olan Napolyon askerleri, adımlarını hızlandırıp bir an önce Cansu'yu krallarına götürmek istiyorlardı. Cansu, canlanan bu müze karşısında kollarından tutan askerlerin de bir heykel olabileceğini ya da canlanıp tablolarından kurtulduktan sonra kendisini yakalamış olabileceklerini düşündüğünde korkusundan kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Bu nasıl bir kâbustu böyle? Oyunu kazanmadan önce belki de bu korkudan dolayı ölecekti.

Askerler, kollarından tutup götürdükleri Cansu ile birlikte Denon bölümünden Sully bölümüne doğru döndüler. Richelieu'ya doğru gitmeden önce köşe başında Sully'nin diğer holünden kendilerine doğru yaklaşmakta olan Venus de Milo, Cansu'nun titremesine neden oldu. Bu ünlü heykeli okulundaki bir ders sırasında işlemişlerdi. Bir kolu olmayan ve diğer kolu da dirseğiyle omuzu arasından kesik olan, iki metre yüksekliğindeki mermerden yapılmış kadın heykeli, Cansu'yu yakalasa belki bir şey yapamayacaktı ama en azından korkutmayı başarmıştı.

1821 yılında on sekizinci Louis'e Yunanistan'ın Milos adasından getirilip hediye edilen bu eserin canlanmasının sadece bir kâbusta olabileceğini düşünen Cansu, dört bir yandan ge-

len tehlike karşısında askerlerle beraber adımlarını hızlandırdı. Amacı bir an önce Napolyon ile karşılaşmak değil, kaçışı için uygun bir ortam bulmaktı.

Antik Yunan ve Roma bronzlarının sergilendiği uzunca bir holün içerisinde yürüyorlardı. Her köşe başından ve her salon girişinden çıkan tehlikeler Cansu ve askerleri tedirgin ediyordu. Üzerindeki beyaz örtüsü ile zenci bir mumya, bilinçsizce bir duvardan diğerine çarpıp yaklaşmaya başladı. Bir asker Cansu'yu korumak istercesine öne doğru hamle yaptı ve yaklaşan mumyayı sert bir darbe ile yere indirdi. Sersemleyen mumya doğrulduğu yerden Cansu'ya uzanmak istese de buna gücü yetmedi.

O anda arkalarında duydukları bir sesle üçü de başını geriye doğru çevirdi. Üzerinde tek parça beyaz örtüsüyle, ayakları çıplak, kıvırcık saçlı ve sakallı bir Yunan heykeli, elindeki sopayı onlara doğru fırlatmıştı.

Yeniden Richelieu kanadına doğru yönelen askerler Cansu'ya bir zarar gelmemesi için çok dikkatli davranıyorlardı. Cansu'yu şimdilik koruyorlardı fakat biraz sonra bizzat cezasını görmesi için Napolyon'a teslim edeceklerdi. Anlaşılan o ki Cansu, heykellerden önce Napolyon'un askerlerine yakalanmıştı.

Bir kaçış yolu bulma düşüncesi sürekli zihnini meşgul ediyordu. Bu korku dolu oyun, bedenini son derece yıpratmıştı. Her an kendisini, kaderine teslim olacakmış gibi pes edip her şeyi oluruna bırakacak durumda hissediyordu. Ama belki de hayatında ilk defa bu kadar güçlü olduğunu da biliyordu. Bir rüya içerisinde bile olsa özgürce hareket edebiliyordu.

Renkli mermerler Richelieu'ya yaklaşıldığını gösterir gibi ziyaretçilerine hoş geldin diyordu. Her ne kadar kusursuz iç dekorasyona sahip bir müzede bulunsa da ortamın karmakarışıklığı yüzünden etrafını incelemeyi düşünmek söz konusu olmuyordu. Cansu'nun aklındaki tek düşünce, bir an önce bu müzeden kurtulup şifreli tablo salonuna ulaşabilmekti.

Antik Mısır yapıtlarının sergilendiği salonun önünden geçerken ani bir patlama sonucu üçü de sendeledi. Kırılan salon kapısının ardından hole sağanak bir şekilde boşalan çöl kumları her yeri toz duman içerisinde bıraktı. Kısa bir süre içersinde göz gözü görmez oldu. Yığılan kumların ardından çıkan çöl develeri ve üzerlerindeki bedevi savaşçıları karşısında Fransız askerleri, Cansu'yu sıkıca tutup koşturmaya başladı.

Cansu, deve üzerinden fırlatılan mızraklar karşısında ilerlerken Mısırlı yerlilerin düşmanlıklarının kendisine mi yoksa Fransız askerlerine mi yönelik olduğunu bilmiyordu fakat bildiği bir şey vardı ki o da ne olursa olsun onların eline geçmemesi gerektiğiydi. Atılan mızraklardan biri Fransız kraliyet ailesine ait çok değerli bir vazoyu paramparça etmişti. Cansu'nun yakalanması sadece cam bir bölmenin kırılması sonucu olmuştu fakat şu andaki hasar, kendi hasarının yüzlerce katıydı. Bütün bu yaşananların sorumlusu olarak kendisinin gösterileceği ihtimali karşısında Cansu, her an korkudan bayılabilirdi.

Richelieu'nun büyük salon kapıları yavaş yavaş aralanmaya başladı. İçerideki yüze yakın meraklı göz, Sully kanadından kendilerine doğru koşan üç kişiyi ve ardındaki tehlikeleri dehşet içerisinde seyrediyorlardı. Cansu, bu aralanan kapı ardındaki kalabalığa anlam verememişti. Acaba kendi rızası ile

oyunun çıkmazına doğru mu koşuyordu? Belki de o kapıdan içeriye girdiğinde daha büyük bir tehlike ile karşılaşacaktı.

Gitmesi gereken yeri biliyordu. Onu, bu kâbus gibi oyundan kurtaracak tabloya ulaşabilmesi için müzeye girdiği başlangıç kapısına gitmeliydi. Fakat Cansu, çıkışa çok uzak bir yerde bulunuyordu ve gittikçe o kurtuluş kapısından da uzaklaşıyordu.

Acaba şu an kaçmak için doğru bir zaman mıydı? Arkasındaki tehlikeden kurtulabilmesi için önündeki büyük salon kapısından içeriye mi girmeliydi? Ya sonra? Kapılar kapandığında bir daha çıkabilir miydi? Napolyon ile karşı karşıya geldiğinde ona Paradokya'dan mı bahsedecekti? Kafası allak bullak olmuş bir şekilde koşmaya devam ediyordu.

Richelieu kanadı girişindeki büyük salon kapısına yaklaştıkları zaman hızını azaltan Cansu, girip girmeme konusunda kararsızlık yaşadı. Gerçi askerler buna izin vermeyip ne olursa olsun Cansu'yu zorla içeriye sokacaklardı fakat bu karmaşayı fırsat bilip onlardan da kurtulabilirdi.

Kapıya, on metre kala gücünü toplayan Cansu, aniden kendini holün kenarına atarak yere düştü. İki Fransız askeri birden dehşete kapılıp yere kapaklanan Cansu'nun ayaklarından tutup sürüklemeye başladılar. Holün duvar kenarında duran işlemeli sütuna tutunan Cansu, askerlere direnmeye çalıştı. İyi mi yapıyordu yoksa kötü mü, bilemiyordu ama bu oyundan kurtulması, başkalarının yönlendirmesi ile değil, kendi başına verdiği kararları uygulamakla olsun istiyordu.

Fransız askerinin yere indirdiği zenci mumya ve attığı sopayı tekrar eline alan çıplak ayaklı Yunan heykeli, Mısır savaşçılarının ardından yeniden hücuma geçip büyük kapıya doğru

koşmaya başladı. İsimlerini bilmediği irili ufaklı birçok heykel de salonlarından çıkmış, büyük karmaşaya katılmışlardı.

Elleriyle sütunlara tutunup direnen Cansu, yavaş yavaş iki tehlike arasında sıkışmaya başlıyordu. Mesafeler kısaldıkça da kalp atışları artıyor, nefes alıp vermekte zorlanıyordu.

Büyük Richelieu bölümünün kapısına on metre uzaklıktaydı. Yaklaşan heykellerle de arasında elli metreye yakın mesafe vardı. Ya ellerini sütunlardan ayırıp büyük salona girecek ve Napolyon'un vereceği cezayı çekecekti ya da direnmesini sürdürüp heykellere yakalanacaktı. Canlanan tarihi eserler ilk başta askerler gibi anlayışlı olabilir miydi, bilemiyordu ama kısa bir süre içerisinde seçim yapması gerekiyordu.

Fransız askeri, son bir gayretle Cansu'nun sütuna tutunan ellerine doğru güçlü bir tekme savurdu. Aldığı bu darbeyle kolu kırılmışçasına çığlık atan Cansu, daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştı. Anlaşılan askerlerin de acıması yoktu.

Dişlerini sıkıp direnmeye çalıştı. Son bir kez daha Sully kanadına doğru baktığında, Denon bölümünden bu hole girişteki uzak köşede beliren mermerden yapılma köpek ile sahibi Yunanlı heykelini gördü. Köpeğin havlayıp ortalığı inletmesi Cansu'nun ellerini titretiyordu. Sahibinden kurtulan köpek var gücüyle Cansu'yu parçalamak üzere koşmaya başlamıştı.

"Okulumdaki hayalin aynısı." dediğinde sesinin titrediğini fark etti. Gizemli kitap eline geçtikten sonra gözleri önünde patlayan flaşların ardından yaşadığı korkunun aynısını hissetmişti. Kısa bir süre içerisinde kendisine gelmişti fakat şu anda bizzat bu gerçeğin içindeydi. Yeniden flaşların patlaması ve kendine gelmesi söz konusu değildi.

Cansu, korkudan ne yapacağını bilemeden öylece kilitlenip kaldı. Her an yatağından sıçrayacağını düşünse de galiba bu kâbustan bu şekilde uyanamayacaktı. Başını yukarıya, tekme atan askere doğru çevirdiğinde gözleri önünde gördüğü namlunun ucu, birden tutunduğu sütunu bırakması için yetti. Asker, direnen Cansu'yu her an elinden vurup bu holden çıkartmak için tetikteydi.

Cansu, kararını vermişti artık. Yaklaşan köpek ve diğer düşmanlar bulunduğu bu zor durumda bir kaçış yönü olamazdı. İlerisindeki kapıdan girip biraz olsun rahatlamayı düşündü. Belki oradan bir kaçış planı yapabilirdi. Bunun öyle olmasını o kadar çok istiyordu ki...

Ellerini sütundan ayırıp ayağa kalkan Cansu, askerlerin önünde kapıya doğru koşturmaya başladı. Kolunun aşırı sızlamasını şu an için dert etmiyordu ama gözlerinin nemlenmesine de engel olamıyordu.

Yetişen köpek, geride kalan Fransız askerini paçasından tuttuğu gibi yere düşürdü ve dişlerini vücuduna geçirmeye başladı. Cansu, son saniyede verdiği bu karar ile kapıya ulaşmıştı. Bir diğer Fransız askerle birlikte Richelieu kapısından içeriye girdiklerinde büyük kapı gürültüyle çok hızlı bir şekilde kapatıldı. Dışarıda kalan asker, köpek tarafından çoktan parampar-ça edilmişti.

Fransız asilzadelerinin arasına girip kurtulmayı başaran Cansu, soluk soluğa kalmıştı. Kapıyı kapatan Napolyon'un askerlerinden kısa boylu, göbekli ve kırmızı suratlı bir komutan, salonda bulunanlara dönüp; "Değerli konuklar. Her şey kontrolümüz altındadır. Lütfen eğlenmenize devam ediniz." diyerek sinsice gülümsedi.

Cansu, müze içerisinde geçmişe mi dönmüştü, bilemiyordu. Eğer burası bir müze ise Napolyon Sarayı içerisindeki bu davetlilerin işi neydi? Belki de gerçekten geçmişe dönmüştü ve Paradokya ona yeni bir yanılsama yaşatıyordu. Ne yazık ki tedirginlik içerisinde beklemekten başka da bir seçeneği kalmamıştı. Başına gelen bu olaylara kısa bir zaman içerisinde bir açıklama bulacağına inanıyordu.

21

Adımlarını hızlıca atan İlker, bir yandan haritayı sıkıca tutuyor bir yandan çözmesi gerekenleri düşünüyordu. Dere, her zamanki gibi varacağı yeri gösteriyordu. İki dağ ve arasında sürekli alçalan güneş ise zamanının giderek azaldığına bir işaret olabilirdi. Üç nokta yerine gelen mezarın ne olduğunu bilemiyordu sadece.

"Acaba bu, oyunu kaybedeceğim anlamına mı geliyor?" diye aklından geçirdi. Hem korkuyor hem de acele ediyordu.

Yol boyunca dereye doğru inerken yakalanmamak için dikkatli davrandı. Yaşadığı kovalamacada peşine düşenlere rastlamak belki de bir daha asla uyanamamasına sebep olabilirdi. Hem önceden izlenmesi hem zamanının azalması hem de Garip'in haritadaki şifreye kendisinden önce ulaşmış olma ihtimali işlerin giderek karıştığını gösteriyordu.

Dereye inen kıvrımlı köy yolunda duymaya başladığı su sesleri ile yeniden heyecanlı bir serüvene yaklaştığını anladı. Yolun kenarına iyice yaslanmış, çalılıkların arasından dikkatli bir şekilde adımlarını atıp ilerledi. Bir yandan birazdan ortaya çıkacak Zorkale'yi arıyor bir yandan da etrafı kolaçan edip birilerinin olup olmadığını kontrol ediyordu.

Yolun bitimindeki çalılıkların arasında durup başını dereye doğru uzattı. Adeta nefes bile almıyordu. Su ve kuş sesleri arasında geldiğinin anlaşılmasını istemiyordu.

Suyun orta yerindeki toprak yığınının üzerinde Garip'in oturduğunu gördü. Biraz daha başını uzatıp derenin her iki kıyısında toprağa saplanmış kayalara baktı. "İşte iki beyaz nokta burayı işaret ediyor. Peki, Garip neden orada oturuyor? Yoksa haritayı yanlış mı yorumladık?"

Garip, üzgün bir şekilde Zorkale'nin üzerinde kazılmış yerin ve kırılmış testinin yanında oturup avuçlarıyla toprak alarak suya fırlatıyordu. Belli ki yaşanan olaylara çok üzülmüştü.

İlker, etrafını son bir kez daha kontrol etti ve çalılıkların arasından adımını atarak ortaya çıktı.

"He he."

Garip, duyduğu sesle İlker'in geldiğini anladı ve üzgün bir ifadeyle seslendi.

İlker, ayakkabılarını çıkarttı ve yeniden paçalarını sıvadı. Bir eliyle haritayı sıktı diğer eliyle ayakkabılarını alarak suya girdi. Her şeye rağmen etrafı süzmeye de devam ediyordu. Bir tehlike sezdiği an yeniden kaçabilmesi için fırsatı olmalıydı.

Derenin orta yerinde toprak yığınının kenarına adımını atıp durdu. Garip gibi oturmak istemiyordu. Kırılan testi her ne kadar kendi çevresinde tehlikeli olsa da yine de dikkat edilmesi gerekiyordu.

"Belki burayı kazmak senin fikrindi fakat yine de ben vesile oldum Garip. Üzgünüm, böyle olmasını istemezdim."

Garip, yeniden İlker'e baktı ve hafifçe gülümsemeye başladı.

"He he."

"Bana kızmadın değil mi?" diye sorarak aynı yüz ifadesiyle karşılık verdi İlker.

"Ehe he."

Garip, bir anda eski haline döndü. Ne zaman üzgün olacağı ne zaman güleceği, hatta ne zaman ciddi ya da alaycı olacağı kestirilemiyordu.

"Senden sonra ben de şu arkandaki yüksekliğe çıktım. Haritayı açıp baktığımda değiştiğini gördüm. Biliyor musun, elimdeki harita gizemli. Birçok şifre zamanı geldiğinde kendisini gösteriyor."

"He he."

"Üç nokta çıktı karşıma bu kez. Alttaki siyah üstekiler beyazdı. Hatta siyah olan nokta bulunduğumuz bu yeri işaret ediyor olabilir. Testiden çıkanlara bakarsan siyahın tehlikeli olduğu anlamını çıkartabilirsin. Diğer iki beyaz noktayı buldum sanki."

"Ehe ehe."

Garip, yeniden alkışlamaya başladı. Heyecanlı bir şekilde dinlemeye devam ediyordu.

"Sonra yine değişti harita biliyor musun?" diyen İlker'in yüzünü düşünceli bir ifade aldı.

"Bu kez bir mezar çıkmış."

"Ehe."

"Evet, mezar. Hem Z harfinin olduğu çizimlerde iki dağ ve tepede güneş vardı ya, işte her değişen haritada o güneş sürekli alçaldı. Bu da zamanımızın azaldığını gösteriyor olabilir."

Garip, oturduğu yerden heyecanlı bir şekilde ayağa kalktı. Yine bir işareti çözmüş gibi sevinmeye başladı. Ardından eliyle İlker'in omzuna dokunarak arkasını dönüp ileriyi işaret etti.

İlker, anlamsız ifadelerle Garip'e doğru bakıyordu. Garip, ısrarla gösterdiği tepeyi işaret ediyordu.

İlker, başını o yöne doğru çevirdiğinde gözlerine inanamadı. İki dağ, aynı haritadaki gibiydi ve dağlar arasından aşağıya inen güneş de her şeyi apaçık ortaya koyuyordu. Fakat Garip ısrarla iki dağ arasını göstermeye devam ediyordu.

Gösterilen yeri dikkatlice inceleyen İlker'in dudakları titremeye başladı. İki dağ arasında, inen güneşin hizasında tepede gördüğü karşısında heyecanını gizleyemedi.

"Halim'in evi."

İlker, heyecanlanmıştı. Oyunu her geçen dakika daha da karmaşıklaşıyordu. Karşılaşmak isteyebileceği en son kişiye adım adım yaklaşıyordu sanki. Yoksa bu, zihninin bir oyunu muydu?

Garip, İlker'in omzundan çekip gösterdiği yöne doğru gidilmesi gerektiğini işaret etti. Elindeki haritayı sıkıca kavrayan İlker, kararsızlık yaşıyordu. Aklının bir köşesinde iki beyaz noktanın bir anlam ifade edebileceği de vardı. Yoksa noktaların sadece biri siyahtı da oradan da tehlikenin mi geldiği anlatılıyordu?

"Sen benim ayakkabılarımı alıp karşıya geç Garip. Ben hemen geliyorum."

"Ehe ehe." diyen Garip hemen suya atladı ve derenin diğer tarafına geçmeye başladı. Galiba macera bundan sonra köy tarafında değil de diğer tarafta yaşanacaktı.

İlker de suya atladı ve o da derenin sağ tarafındaki Zorkale'nin çaprazına denk gelen kayaya doğru yürüdü. İlker ve Garip aynı kıyıya çıkmışlardı. Biri derenin yukarı kısmında kayanın başında, diğeri de derenin aşağı kısmında Halim'in evine giden patikanın başındaydı. Garip, heyecanlı bir şekilde İlker'i çağırıyordu.

"Ehe he he."

Yarım metre yüksekliğinde, yüzeyi pürüzsüz beyaz bir kayanın önünde duruyordu İlker. Bulunduğu yerdeki taşın bir benzeri de karşı kıyıda, aynı hizada bulunuyordu. Kadir'in evinden çıktıktan sonra Dursun adındaki kişiyle karşılaştığında Garip hakkında duyduğu sözleri yeniden hatırladı.

"Zorkale'ye gidiyordur o şimdi. Oraya çıkar karşısının karşısına bakar."

"Tüm yaşadıklarımın, tüm duyduklarımın bu kâbus oyunla bir bağlantısı var galiba. Nasıl kurtulacağım, bilemiyorum."

O an Garip'in seslenişi yeniden duyuldu.

"Ehe he he."

İlker; ileride, kıyı kenarında bekleyen Garip'e "Geliyorum." diye bağırdı.

"Bari şu kayanın ardına bakalım. Belki beyaz nokta işe yararsa elimizde yeni bir ipucu olur." diyen İlker dizleri üzerine çöktü, haritayı yanına koydu ve kayanın etrafındaki toprakları kazımaya başladı.

Ara ara arkasına bakıp tepedeki güneşin konumunu kontrol ediyordu. Havanın kararmasına iki saat ya vardı ya da yoktu. Acele etmeliydi.

Aradan geçen iki üç dakikalık sürede kaya dibini oymayı başarmıştı. Ayağa kalkıp bir elini altına koydu bir eliyle de kenarından tutup yerinden oynatmak istedi. Taşın ağırlığından dolayı ilk denemesinde başarılı olamadı. Belki boşa zaman harcıyordu fakat en azından bu işaretler aklında kalmayacaktı. Kenar topraklarını da kazıyarak kayayı biraz daha ön plana çıkardı. Tüm bu yaşadıklarından dolayı gücü kalmamıştı fakat ayakta kalmaktan başka çaresi yoktu.

Kayayı yeniden tutarak geriye ve kenarlara doğru asılmaya başladı. Durup yeniden derin nefes aldı ve bir kez daha denedi. Tam bu esnada kayanın hafifçe oynaması onu sevindirmişti. Bir kez daha gücünü topladı ve kayayı yana doğru kaydıracak şekilde yüklendi. Topraktan ayrılmaya başlayan beyaz taş gürültüyle yere düştü.

İlker, beyaz iki noktadan birine ulaşmanın sevincini yaşıyordu. Fakat sevinci yarıda kalacak gibiydi. Çünkü kayanın ardında hiçbir şey görünmüyordu.

"He he."

Garip, yeniden seslenmişti. İlker, biraz olsun umutlanmıştı fakat hevesi kısa sürede kursağında kalmıştı. Yerde duran haritayı aldı ve Garip'e doğru döndü. O an birden durakladı. Gözleri sabit bir noktaya kilitlendi. Yavaşça kayanın bıraktığı boşluğa geri döndü ve dizleri üzerine çöktü. Kopup kenara düşen beyaz taşın ardındaki toprağın içerisinde birkaç yazı dikkatini çekti.

Dikkatli bir şekilde yazının üzerindeki toprağı temizledi. Yazı, sert bir katmanın üzerine parmakla yazılmış gibiydi. Tam da umutlarının tükenmeye başladığı anda bu gördükleri yeniden İlker'i kendine getirdi.

Kısa süre içerisinde ortaya çıkan yazıyı kendi duyacak şekilde okudu.

Dur başıma
Vur başına
Akrep sen olmadan
İlerleme boşuna

"İşte gerçek bir ipucu." diye sevindi İlker. O anda İlker'in, taşın ardında kalan toprağı temizlediğini gören Garip, koşar adım gelmeye başladı.

"Ehe he."

İlker, birden okuduğu yazının bulunduğu zemini karıştırarak yazıyı yok etmeye çalıştı. Bir yandan eşeliyor bir yanda da etrafındaki topraktan alıp ipucunu yok ediyordu. Bu yazıyı sadece kendi bilmeliydi. Garip, önceden çözüp haritadaki işaretlerin kaybolmasına neden olabilirdi.

"Ehe ehe."

İlker'in yanına varan Garip, meraklı gözlerle toprağa baktı fakat bir şey göremedi. İlker bir işaret bulmuştu fakat kendisi buna yetişememişti. Gülerek; "He he." diyebildi sadece.

O anda köyden yankılanan bir ses duyuldu. Kısa aralıklarla alçalıp yükselen ıslık sesi ile önce Garip olduğu yerde kaldı ardından İlker bu sese kulak verdi. Kimden geldiğini ve ne için çalındığını biliyordu İlker. Yazıya o kadar odaklanmıştı ki başını kaldırıp dizleri üzerinde doğrulduğu an Garip'in kaskatı kesilmiş yüzü ile karşılaştı. Ne olduğuna anlam vermeye çalışırken cılız bir "He he." sesi duyuldu donuk yüz ifadesinin ardından.

İlker, başını etrafa çevirdiğinde Garip'in tedirginliğinin ıslıktan olmadığını anladı. Etrafları sarılmıştı. Dereden köye doğru koşturan kişiler yeniden İlker'in karşısındaydılar ve bu kez daha sinirliydiler.

Islığın Kadir'den geldiğini anlayan İlker, bir şekilde karşılık vermeliydi. İki beyaz noktadan birine ulaşmıştı ve ardından şifreli bir yazı ile karşılaşmıştı. Kadir gibi ıslık çalamazdı fakat anlaştıkları gibi haritayı havaya kaldırabilirdi.

"Haritayı bize ver."

Bu bağırış, iri yapılı, geniş omuzlu adamdan gelmişti. Anlaşılan o ki bu sefer haritaya ulaşmaya kararlıydı.

"O harita ile önce testiyi buldun, şimdi de kayanın ardı ile uğraşıyorsun. Hemen o haritayı bize ver."

İlker'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korku dolu gözlerle etrafındaki yedi kişiye baktı ve yavaşça haritayı havaya kaldırdı. Bu bir teslim olma değildi. Sadece Kadir için işaretti. Yeniden duyulan ıslık ile işaretin görüldüğünü anladı. O anda Garip birden olduğu yerde zıpladı ve İlker'in havaya kaldırdığı rulolanmış haritayı kaptı. Bakışlarıyla tepedeki evi işaret ettikten sonra İlker'e ve orada bulunanlara doğru dönüp gülmeye başladı.

"Garip, ne yapıyorsun?"

İlker, haritayı yeniden almak istese de bunu başaramadı. Olduğu yerde gülüp zıplayan Garip, birden haritayı yırtmaya başladı.

"Hayıııır!"

İlker'in oyununda yol gösterici olan harita herkesin gözleri önünde onlarca parçaya ayrıldı. Gülmeye devam eden Garip,

elindeki parçaları bir çırpıda akan suya bıraktı. Gizemli harita, derenin kıvrımlarında dağılarak uzaklaşmaya başladı. İlker şaşkınlık içerisindeydi.

"Sen ne yaptın Garip? Şimdi nasıl kurtulacağım ben?" diye bağırmaya başladı.

"He he."

Garip'in keyfi yerindeydi.

"İşte yolun sonuna geldin maceraperest. Artık elindeki tüm ipuçları kayboldu." diyen adam, yanındakilere işaret verdi. "Çabuk yakalayın."

O anda Garip ve İlker yeniden koşmaya başladı. Ayakkabıları geride kalsa da bunun bir önemi yoktu. Haritayı kaybetmişti. Ayakkabılarını kaybetse çok muydu?

Kovalama yeniden başlamıştı. Çalılıkların arasına dalan İlker, bir yandan tırmanmaya çalışıyor bir yandan da yakalanmamak için hızlı hareket ediyordu. İşlerin iyice karışması yetmiyormuş gibi bir de haritadan olmuştu. Gecenin Gizemli Oyunu'nda şimdi gerçekten tek başınaydı. Aklında kalanlarla bir çözüm yolu bulamazsa eğer bir daha asla uyanamayacaktı.

Peşine düşenler de çalılıkları yarıp tepeyi tırmanmaya başladı. Birkaç kola ayrılıp İlker'i yakalamak istiyorlardı. Şimdilik gözleri önündeydi fakat her an İlker'i kaybedebilirlerdi. Öyle olursa her ağacın ardına ve her taşın arkasına bakmaları gerekecekti.

İlker, nereye kaçacağını bilemeden ağaç köklerine bata çıka koşmaya devam ediyordu. Aklındakileri yeniden tekrarlayıp bir çözüm yolu bulmaktan başka çaresi yoktu.

Kaybettiği haritada en son bir dere, iki dağ, batmak üzere olan bir güneş vardı ve Kadir'in dediğine göre güneş zamanı temsil ediyordu. Eğer öyleyse, her geçen dakika İlker'in aleyhine işliyordu. Bir de üç nokta yerine gelen mezarlığın bir anlamı olmalıydı. Kafası karışsa da haritadaki son işaretler ile az önce kayanın ardında, toprağın altında gördüğü şifreli yazının bir bağlamı olmalıydı. Nefes nefese çalılıkları yarıp ilerlerken şifreli yazıyı bir kez daha tekrarladı.

Dur başıma
Vur başına
Akrep sen olmadan
İlerleme boşuna

! HARİTADAKİ İŞARETLER VE ŞİFRELİ YAZI İLE NASIL BİR ÇÖZÜM YOLU ARARSINIZ?

22

Başarısızlığını kabullenmenin zamanı geldi.
Fazla direnme ve kendini bırak.
Oyunu kaybettin.

Buna inanmak istemiyordu. İşaretleri gördüğünde içinde kurtulacağına dair bir umut belirmişti fakat yazıda oyunu kaybettiği yazıyordu. Şiddetini arttıran rüzgâr akımı Neda'yı daha da sarsmaya başladı. Duvara tutunup direnmekten başka çaresi yoktu. Başarısızlığını kabullenmesi oyunun bitmesi anlamına geliyordu. Yazıda fazla direnmemesi gerektiği söyleniyordu fakat derinliğini bilmediği bir çukurun içine de düşüp kaybetmek istemiyordu.

Duvarın, harflerle yazılı olan bölümüne tutundu. Şekillerin içe doğru girintilerinden destek almak istiyordu. Her şeyi kendisine doğru çeken hava, elinin harflerin üzerinden kaymasına sebep oldu. Bir eli boşa çıkan Neda, yeniden duvara doğru uzandı ve bir başka harfin çıkıntısına tutundu.

O anda duvardan kopan parça ile dengesini kaybedip yere düştü. Hafifçe sürüklenmeye başladığı sırada yerinden kalktı. Kopan parça hızla çukura doğru uçtu. Bir kez daha duvara doğ-

ru hamle yaptığı sırada kopan parçanın ardındaki şey dikkatini çekti. Yeni bir şeklin varlığını hisseder gibi olmuştu. Kenarlarındaki parçaları da hızla çekip bu hissinden emin olmak istedi.

Yanlış görmemişti. Az önceki olumsuz yazıların altında gizli bir yazı daha vardı. Vakit kaybetmeden duvardaki parçaları sökmeye başladı. Yeni harfler gözlerinin önünde ortaya çıkıyordu. Akım, şiddetli bir şekilde etkilemeye devam etse de Neda'nın içinde yeniden bir umut doğmuştu.

O an Paroks'un oyuna girmeden önce söylediği son söz aklına geldi.

"Unutmayın ki her başarısızlığın altında bir gerçek vardır."

"İşte asıl gerçek bu yazı." diye heyecanlanan Neda, kısa sürede harfleri ortaya çıkarttı. Fener ışığını yazıya tutacağı an birden ayağı kaydı ve sürüklenmeye başladı. Yere düşen parçalar da bir bir çukura doğru gidiyordu. Kimisi yanından geçiyor kimisi de vücuduna çarpıyordu.

Neda, ayaklarıyla zeminden güç alıp yavaşlamaya çalıştı. İki metre ileriye doğru kaymıştı. Duvara tutunarak yerinden kalktı ve arkasını dönüp yazıya doğru adımını atmak istedi. Zor da olsa bunu başarmıştı. Her an kendini havada bulabilir ve tünel içinde girdaba doğru çekilebilirdi.

Duvarın içinden ortaya çıkan yeni yazının önüne zor da olsa geldiğinde ışığı işaretlere doğru tutup okumaya başladı.

Her tuzak bir duvardır.
Kolayca pes edeceğine o duvarı itmeyi denesene.

Başarıya kolay yoldan ulaşamayacağını bir kez daha görmüştü. Bir önceki yazı fazla direnmemesi gerektiğini ve oyunu kaybettiğini söylüyordu fakat pes etmeyerek başarısızlığını

yenmekten başka bir seçeneğinin olmadığını da biliyordu. Zorluklar karşısında yılmayıp direnmiş ve yeni bir çıkış yolu bulmuştu. Şimdi yapması gereken yazının bulunduğu duvarı itip girdaba yakalanmaktan kurtulmaktı.

Yazıda da belirtildiği gibi tuzak kurup yanıltmak isteyen duvarı itmeye başladı. Gücü pek yoktu fakat bu onun son seçeneğiydi. Bir iki zorlama ile duvar biraz olsun aralanınca Neda'nın gözlerinde parıldama belirdi. İki ucu da aynı yere çıkan paradoks tünelinden kurtulup oyununu devam ettirebilmesi için yeni bir geçit bulmuştu.

Duvardaki aralık, sadece kendisinin geçebileceği darlıkta bir aralıktı. Rüzgâr akımına karşı zor da olsa bu kapıdan içeriye kendini attı ve hızla duvarı geriye doğru itip kapattı.

Yarı baygın bir şekilde yerde yatıyordu. Kalbi hızla inip kalkıyor, soluksuz bir nefes alıp verme yaşıyordu. Oynadığı oyunun her bir dakikası seneler hükmündeki korkuyu bir anda yaşatıyordu. Ne olursa olsun, hangi tuzağı atlatırsa atlatsın bu kâbus gibi oyundan çıkması için görevine odaklanması gerekiyordu. Bunun için vakit kaybetmemeliydi. Fakat bu geçide kumlardan önce yetişmeliydi.

Hem dinlenmesi hem de acele etmesi gerekiyordu. Kazanma ile kaybetme arasındaki ince bir çizgi üzerinde yürüyor gibiydi. Bir an olsun kendini bıraksa şimdiye kadar göğüs gerdiği zorlukların bir hükmü kalmayacaktı.

Şu an nerede olduğunu bilmiyordu fakat kalp atışlarından başka bir şey de duymuyordu. Nefes alıp vermelerini düzenleyip sessizliği dinlemeye başladı. Derinlerden gelen kalp atışları sanki her yerde yankılanıyordu. Dikkatlice yattığı yerden doğrularak oturdu. Elindeki fenerin ışığını önündeki karanlık yola doğru tuttu. Birbirinin aynısı olan tünellerden birindeydi yine.

Fakat dikkatini çeken, sessizliğin içinde yankılanandı. Duyduğu kalp atışları kendi kalp atışları değildi.

Karanlık, içerisinde sakladığı gizem ile Neda'ya yeniden merhaba der gibi ürpertici soğukluğunu hissettiriyordu.

Çok uzaklardan duyulan ve ağır ağır tekrarlanan kalp atışları yeni bir bilinmezin başladığını haber veriyordu. Yorgun vücudunu isteksizce doğrultan Neda, yavaşça ayağa kalktığı sırada derinlerden gelen kalp atışları yanında bir kez daha öğrencilerinin sesini işitti.

"Hocaaam!"

Bu kez aralarında engel yoktu. Bileğine bağladığı feneri sıkıca tuttu ve karanlık yolda yürümeye başladı. Dikkatli bir şekilde ilerlemesine rağmen ne bastığı yerlerde ne de duvarlarda herhangi bir işarete rastlamadı. Duyduğu sadece, ardı ardına gelen kalp atışları ve harekete geçmesini sağlayan öğrencilerinin seslenişiydi.

Kaç adım attığını bilmiyordu. Yolun sonu yine ikiye ayrılıyordu fakat bu kez ardından gelen bir tehlike olmadığı için rahattı. Işığı her iki yöne doğru tuttu. Fakat her zamanki gibi karanlığın içinde bir şey göremedi. Dikkatli bir şekilde sessizliği dinledi. Kalp atışları nereden geliyorsa o yöne doğru ilerlemek istiyordu.

Seslerin sol taraftan geldiğini düşündü. O yöne doğru adım attığında bu kez diğer taraftaki seslerin daha ağır bastığını sezdi. Yine bir ikilem yaşamak üzereydi. Her karasızlığı zaman kaybı yaşamasına sebep oluyordu.

Başını her iki karanlığa da çevirip seçimini yapmak istedi. Birden yönünü değiştirip sağ tarafa uzayan tünele doğru yöneldi. Tahmini doğru muydu bilemiyordu fakat sesler biraz

olsun yükselmiş gibiydi. Yine de atan kalbin uzakta olduğunu biliyordu ama attığı her adımla yavaş yavaş yaklaştığının da farkındaydı.

Yürüdüğü esnada biraz olsun rahatlama fırsatı bulabilmişti. Belki de Gecenin Gizemli Oyunu, daha büyük tuzağa hazır olması için Neda'yı dinlendiriyordu. Karanlığın içerisine her adım atışında bilinmezliğe doğru yürüdüğünü biliyordu fakat zihnini kurcalayan soruları da peş peşe sıralıyordu.

Kumlar nerede? Öğrencilerim nerede? Sırlar geçidi nerede?..

Tüm bu neredeler kendisinin de nerede olduğunu yanıtlamasını gerektiren belirsizlik çıkmazlarıydı.

Oyunun ne zaman sona ereceğini bilmediğinden dolayı adımlarını hızlandırdı. Az ileride tünel yeniden ikiye ayrılıyordu. Vakit kaybetmeden sol tarafa doğru dönüp biraz daha hızlandı. Yaklaşık elli adım sonra karşısına iki seçenek daha çıktı. Yine bir tanesinde karar kıldı ve o yöne doğru döndü. Hızlı adımlarının yerini koşar adımlar aldı. Atan kalbin sesi giderek artıyordu.

Önüne çıkan iki tünel girişinin ardından sağ tarafa dönüp koşmaya başladı. Tünel sonu her defasında Neda'ya bir seçim yaptırıyordu.

❖❖❖

Kaç tane tünelin içinde koştuğunu bilmiyordu. Her defasında sağ veya sol taraflardan birini seçerek ilerlemesini sürdürdü. Nefes nefese kalsa da koşmaya devam ediyordu. Üç dört saniyede bir atan kalp atışlarının her yerde şiddetli bir şekilde

yankılandığını duyması hedeflediği ve ne ile karşılaşacağını bilmediği belirsizliğe yaklaştığını hissettiriyordu.

İlerlediği tünel bu kez doksan derece sağ tarafa doğru dönüyordu. İlk kez seçim yapmayacaktı. Hızını azalttı ve kaybolduğu tüneller içerisinde bilinmezliğe yaklaştığını hissetti. Sağ tarafa doğru döndüğünde karanlık yolun ortasında tavan üzerinde ilerleyen kum şeritlerini gördüğü an heyecanlandı.

"Sonunda yakalamayı başardım. Doğru yoldayım." dedi. İçini birden sevinç kapladı.

Yeniden koşar adım karanlık tünelde yürümeye başladı. İlerleyen kumlara ulaşıp onları geçti ve hızını daha da arttırdı. Önüne doğru tuttuğu ışık, ilerisinde bir şeylerin olduğu sinyalini verdi. Yavaşça parıldayan bir duvar yolu kesiyordu.

"Yolu kapatsa bile yine de bu bir geçittir." diye düşündü ve hızını kesmeden yolun sonuna doğru ilerledi. Yanılmamıştı. Üzerinde yazıların ve kutucukların içine çizilmiş resimlerin olduğu bir geçit ile karşılaştı.

"Bana rakamlar olduğu söylendi fakat şimdiye kadar hiçbir rakama rastlamadım. Ya harf ya da resim... Yoksa yanlış oyunda mıyım?" diye aklını kurcalayan soruyu sessizce fısıldadı.

Önündeki engele iki metre mesafeye geldiğinde durdu. Dikkatlice etrafını inceledi. Yeni bir tuzak ile karşılaşmayı istemiyordu. Engelin ardındaki kalp şiddetli bir şekilde atıyordu. Yavaşça adımını attığı an zeminin içe doğru göçtüğünü hissetti. Bir düğmeye basmış gibiydi. Hemen arkasından, duvarın içinden çıkan ve karşı duvara saplanan birbirine paralel demirler çığlık atmasına sebep oldu. Yerinden zıplayıp öne doğru ilerledi. Kalbi heyecandan yerinden çıkacakmış gibiydi. Az daha demirlere saplanıp kalacaktı. Yerden tavana kadar arala-

rında yirmi santim mesafe bulunan on demir çubuk paralel bir şekilde aniden aktif hale gelip karşı duvara doğru saplanmıştı.

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra duvardan çıkan demirlerin hemen önünde bir grup daha aktif hale geldi ve birden karşı duvara doğru fırladı. Birbirine paralel duran demirler geçit ile aralarındaki mesafeyi on santimetre daha daraltmış oldu.

Birkaç saniye sonra bir demir grubu daha karşı duvara saplandı. Neda, kapalı alanın içerisinde her saniye biraz daha kapana kısılıyordu.

Tavanda ilerleyen kum tanecikleri geçidin üzerinde yeniden gözden kayboldu ve ilerlemeye devam etti.

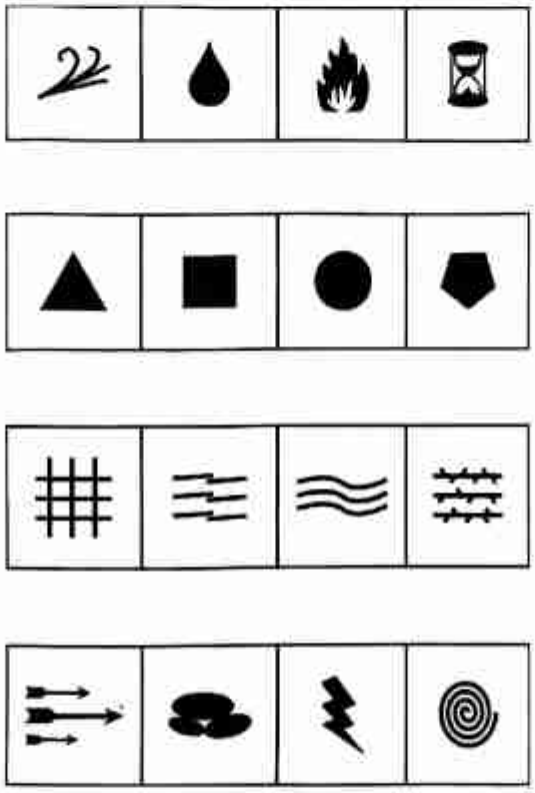
Mesafe giderek azalıyordu. Her beş altı saniyede bir duvardan duvara demirler fırlayıp geçit ile aralarındaki mesafeyi daraltarak Neda'yı sıkıştırıyordu. Bir çözüm yolu bulmadığı takdirde birazdan demirlerden bazıları vücudunu parçalayacaktı.

Şakaklarından süzülen terlerle heyecan üzerine heyecan yaşayarak geri çekildi. Demirler durmadan yaklaşıyordu. Sırtı geçide değdiği an ürperip sıçradı. Birden arkasını döndü ve kutucuklara işaretlenmiş figürlerin üzerindeki bilgilendirici yazıyı okumaya başladı. Şiddetle atan kalbin sesinden kendi sesini zor duyuyordu.

Her kalp bir seçim gerektirdiği gibi her seçim de bir tuzağı belirler. Devam etmek için satırlarda bulunan her dört tuzaktan birine bas. Unutma, hedefine kolay ulaşmak istiyorsan en zorunu denemelisin.

Hiyeroglif yazılardan kutucukların içindeki işaretlerin tuzakları temsil ettiğini öğrenmişti. İşin kötü yanı bu tuzakları

kendi belirlemesi gerekiyordu. Arkasındaki demirler belirli aralıklarla yerlerinden çıkıp karşı duvara saplanarak alanı daraltmaya devam ediyordu. Neda, yazıları okuduktan sonra baş hizasından başlayan ve her biri bir karış mesafede alt alta sıralanan dört satıra doğru baktı. Tuzaklar ve sembolleri gizemli bir şekilde seçilmeyi bekliyordu.

! BU DURUMDA SENİN SEÇİMİN NE OLURDU? İŞARETLERİN HANGİ TUZAKLARI BAŞLATACAĞINI DÜŞÜNÜP HER SATIRDAN EN ZORUNU SEÇEBİLİR MİSİN?

Duvarın ardından gelen kalp atışlarına ulaşabilmek için zorlu bir sınavdan daha geçmesi gerekiyordu. Yaklaşan demirler bir metre mesafede durdu. Neda, geriye doğru dönüp baktığında demirlerle duvar arasında sıkıştığını hissetti. Kısacık alanın içerisinde on altı sembolden dördünü seçmeliydi. Bu küçük yerde ne gibi tuzaklarla karşı karşıya geleceğini tahmin

edemiyordu. Sembollerin üzerindeki yazıda kalbe kolay ulaşabilmesi için en zoru seçmesi gerektiği yazıyordu.

"Kolay için zor yol... İşte bir çıkmaz daha." dedi titrek sesiyle. İlk dört sembole doğru dönüp düşünmeye başladı.

İlk sembollerin ne anlama geldiğini kolay anladı. Birinci karede rüzgâr, ikincisinde su damlası, üçüncüsünde ateş ve dördüncüsünde ise kum sembolü bulunuyordu.

"Fazla zamanım yok. Kumlar mesafeyi yeniden açtı. Şimdi hangisini seçeceğimi bilmiyorum. Ne kadar zamanım kaldı onu da bilmiyorum."

Tedirgindi. Önünde duran ilk satırdaki rüzgâr, su, ateş ve kumdan birini seçmeliydi.

"Rüzgârı seçsem oyun başındaki gibi bir akıma mı kapılacağım? Eğer öyle bir tuzaksa, o akımdan kurtulduğum için bu sembol zor sayılmaz. Peki ya su? Tüneli su mu basacak? Çıldırmak üzereyim."

Duvarın ardından gelen kalp atışları her yeri inletiyordu. Önündeki geçidin ardına ulaşmayı başarırsa eğer uzun bir süredir duyduğu kalp atışlarının ne anlama geldiğini de öğrenmiş olacaktı. O an Salim'in sözleri aklına geldi.

"Tutankamon'un kalbi. Ben koydum bu ismi..."

"Hayır, olamaz." dedi korku dolu ifadelerle. Zaten bayılacak durumda hissediyordu kendisini bir de daha kötüsüyle karşılaşmak istemiyordu. Alnından akan terleri silip tuzakları düşünmeye devam etti.

"Üçüncüsü ise ateş. Zaten ter içinde kaldım bir de ateşle karşılaşmak istemem. Peki ya kum? Tavandan kumlar boşalsa nereye kaçabilirim? Önümde geçit arkamda demirler..."

Kararsızlığın en büyüğünü yaşıyordu. Titreyen elini yavaşça kaldırdı. Birine basıp tuzağı aktif hale getirecekti ama hangisini? Korku dolu bakışlarıyla suya doğru uzandı. Tam değecekken fikrini değiştirip elini kuma doğru kaydırdı.

"Rüzgâr, su, ateş ve kum... Hangisi? Hangisi? Hangisi?"

Zamanının azaldığını bir kez daha hissetti. Kolay yol için zor tuzağı seçmesi gerektiğini biliyordu. Bir iki saniye daha kararsız bir şekilde boş gözlerle sembollere baktıktan sonra birden üçüncü kutucuğun içindeki ateş işaretine bastırdı. Ne su ne de kum... Ateşin daha zor olacağını düşündü.

O anda içe göçen düğme, ardında sanki bilye varmış gibi bir mekanizmayı yuvarladı. Kalp atışları arasında duyduğu mekanik ses geçidin içinden aşağıya doğru ilerledi. İki saniye sonra yerin altında oluşan patlama ile birden sarsıntı başladı.

Neda, demirlere doğru uzanıp tutunmaya çalıştı. Ne olacağını merakla bekliyordu. Duvarın içinden yeni demirlerin fırlama ihtimalini düşündüğü an ellerini bıraktı ve tuzaklı duvara sığındı.

Patlamanın şiddeti geçtikten sonra sarsıntı da dindi. Neda, bir tuzakla karşılaşmayı beklerken sadece bulunduğu yerin sallandığını hissetmiş oldu. Yine de büyük bir tehlikenin yaklaştığını düşünmeden edemedi. Zemine çömeldi ve kulağını toprağın üzerine koydu. Aşağıdan gelen fokurdama sesleri ile bir telaş daha yaşadı. Kendini kazanın içerisine girmiş gibi düşündü birden. Belki de birazdan bulunduğu yer ısınmaya başlayacak ve Neda duracak yer bulamayacaktı.

"Vakit kaybedersem bu benim sonum olacak." diyerek yeniden kapıya doğru döndü. Şimdi sırada ikinci satırdaki seçimi

vardı. Fakat bu kez gördükleri, ilk satırdaki gibi kolay yorumlanabilecek belirgin ipuçları içermiyordu.

"Üçgen, kare, yuvarlak ve beşgen... Ateşi, havayı, suyu ve kumları yorumladım. Peki, ya bunlar? Nasıl bir tuzak olabilir ki?" diye sorgulamaya başladı. Bu sefer zoru seçmesi diye bir durum söz konusu değildi. Çünkü hiç biri hakkında bir yorum yapamıyordu. Her biri bir anlam ifade ediyordu fakat heyecanı had safhada olan Neda, içinde bulunduğu durumda sağlıklı düşünemiyordu. Bu sefer seçimini rastgele yapacaktı.

Tereddüt etmeden elini kaldırdı ve kare tuşuna bastırdı. İlkindeki gibi düğmenin ardındaki mekanik top duvar içerisinde düşerek tuzağı aktif hale getirdi.

O anda birden üzerinde durduğu kare zemin çatlamaya başladı. Neda'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. İlk tuzak aşağıda aktif hale gelmişti. İkincisi de ilki ile tanışmasını mı sağlayacaktı? Birden telaşlandı ve arkasındaki demirlere doğru dönüp sıkıca tutundu.

Tutunmasıyla beraber üzerinde durduğu zemin büyük bir gürültüyle çöktü. Kopan toprak parçaları alevlerin içinde kaybolduğunda Neda, kendisini boşlukta buldu. Gözlerine inanamıyordu. Yaklaşık on metre aşağısından sonu belli olmayan ateşler büyük bir sıcaklığı tünele doğru vuruyordu. Neda, ısınmaya başlayan demirlere tutunarak aslında oyununa tutunduğunu gösteriyordu. Boşlukta çırpınan ayakları birazdan gücünün daha da azalmasına neden olacaktı.

Aşağıdan vuran alevler ve sıcaklık zamanının gittikçe azaldığını gösteriyordu. Hem kum saatine ulaşmak için çaba sarf ediyor hem de birbirinden zorlu tuzakları geçmek için büyük bir mücadele gösteriyordu.

"Daha seçmem gereken iki tuzak var." dediği anda başını geriye doğru çevirdi. Bir metre uzağındaki kapıya uzanıp üçüncü sıradaki işaretlerden birini seçmeliydi. Bu sefer altında zemin de yoktu.

Demirlerin duvar ile bağlantısındaki sağlamlıklarını düşünmeden iki üst demire doğru kendini çekerek merdiven çıkar gibi tırmandı. Ayakları en alttaki demire değdiğinde üzerine basıp destek aldı. Sarkılmaktan kurtulmuştu. Fakat sıcak her geçen saniye nefes almasını zorlaştırıyordu.

Geriye doğru bakıp üçüncü sıradaki sembolleri düşünmeye başladı.

"Bu çizgiler de ne anlama geliyordu. Birincisinde iç içe geçmişler. Yoksa bunlar demirleri mi anlatmaya çalışıyor?"

Bu düşüncelerle başını tavana doğru kaldırdı ve yandan fırlayan demirler gibi üstten de aşağıya hızla kayan demirlerin olup olmayacağını kontrol etti.

"Ya ikincisi? Yoksa tutunduklarım kırılacak mı? Eğer öyle olursa ben de tünelin diğer tarafına geçip kurtulabilirim. Bence bu en zoru değil. Üçüncüsünde dalgalı bir işaret var. Acaba tutunduğum direkler demir özelliklerini mi kaybedecek? Ne saçmalıyorum ben? Bunlar mekanik tuzak, kimyasal değil ki. Yoksa kimyasal mı? Çıldıracağım."

Neda, üçüncü seçimi için düşünürken ısınan demirler yüzünden zor anlar yaşamaya başlamıştı. Ellerini, yanmamaları için ara ara çekip soğutmaya çalıştı. Bir an önce bir tuzakla daha karşılaşması gerekiyordu. Yoksa alevlerin içine düşüp yanabilirdi.

"Ya sonuncusu? Çit gibi duruyor. Yoksa demirler her yanımı mı saracak? İşte o zaman kurtulma imkânım olmaz." dediği an birden durakladı.

"Kurtulma imkânım olmaz mı? Eğer öyleyse en zoru bu olmalı."

Ayaklarını demirin üzerinde sabitleyerek bir eliyle karşı duvara doğru uzanmaya çalıştı. Mesafe uzak değildi fakat altında yanan devasa ateşin sıcaklığı her yerini yakmaya yetiyordu.

Uzandığı dördüncü tuşa basıp geriye doğru çekilmesi bir oldu. Bir iki saniye bekleyip yeni tuzakla karşılaşacaktı. Buna hazır değildi fakat başka çaresi de yoktu.

O anda dıştaki ilk demir sırası birden açılarak üzerindeki çivileri ve bıçakları ortaya çıkardı. Neda, gözleri iyice açılmış bir şekilde şaşkınlık yaşıyordu. Beş altı saniye sonra ikinci sıradaki, yerden tavana kadar olan sıralı demirler de açıldı. Tehlike yavaş yavaş dıştan içe doğru yaklaşıyordu. Demirler bu hızla açılmaya devam ederlerse bir dakikadan az bir süre içerisinde sıra Neda'nın tutunduklarına gelecekti. Böylelikle oyun kaybedilmiş olacaktı.

Beş saniye sonra üçüncü demir sırası da açılınca; "Bekleyip vakit kaybedemem. Dördüncü tuzak için de zamanım olması gerekir." dedi ve birden duvara doğru baktı.

"Ok, taş, elektrik ve girdap... Hepsi de birbirinden zor." dediği sırada sıcak, demirlere iyice işlemişti. Eli yanan Neda'nın, çabuk olması gerekiyordu. Dördüncü demir sırası da açılınca birden telaşlandı ve duvara doğru yeniden uzandı. Son otuz saniyesi kalmıştı.

"Hangisi, hangisi, hangisi?" Kararsız kalmasının sebebi en zorunu seçme sıkıntısından kaynaklanıyordu. Beşinci sıradaki

demirler de açıldı. Oyunun bitmesine yirmi beş saniye kalmıştı.

Birden ilk sıradaki ok işaretine basıp geri çekildi. Bir yandan geçidin ardından gelen kalp atışları, bir yandan yerin altındaki yangının şiddeti, bir yandan da açılan demirlerin iç gıcırdatan sesi arasında kalan Neda, geldiği tünelin ilerisinde duyduğu sesle dikkatini karanlığa yöneltti.

Tünel sonundaki duvarın içerisinden bir mekanizmanın çıktığını hissetti. Gerilen mekanizma aktif hale geldiğinde uzaktan kendisine doğru gelen okları gördü ve birden ellerini bıraktı. Aşağıya doğru düşmeye başlamıştı. En alttaki demirlere tutunduğu an yukarısından geçip duvara saplanan okların sesini işitti. Başını çevirip duvara baktığında her bir okun sembollere isabet ettiğini gördü. On iki ok diğer kutucukları da itmişti.

"İşte şimdi yandım." derken elleri, ayakları ve ağzı titriyordu.

Aşağıya düştüğü an bileğine sabitlediği el feneri zeminin köşesine çarpmış ve lambası kırılmıştı. Yolun bundan sonraki bölümlerinde ışıksız olacaktı. Tutunduğu yerde bileğinden feneri çıkardı ve alevlerin içine doğru bıraktı.

Geriye kalan işaretlerin aynı anda basılması kapının açılmasını sağlayan şifreydi. Neda, büyük bir gürültünün daha kopmasıyla tuzaklı kapının yerle bir olduğunu gördü.

Önündeki engel ortadan kalkmıştı. Fakat bir tehlike hızla yaklaşmaktaydı. Yedinci sıradaki demirler de açıldığında on beş saniyesi kaldığını anladı.

Son gücünü harcayıp birkaç demir yukarıya tırmandı ve birden karşı tarafa, yıkılan geçidin zeminine doğru uzandı. İlk

seferde destek alacak bir yer bulamamıştı. Uzattığı elini yeniden demirlere doğru çekip birkaç sıra daha yukarıya çıktı. On saniyeden az bir süresi kalmıştı. Bu kez bacaklarından da yardım alıp gücünü topladı.

Tutunduğu demirlerden bir önceki sıranın da açıldığını görünce geçide doğru döndü ve birden atladı. Yıkılan kapının zeminine düştüğü an son demirler de çivi ve bıçaklarını ortaya çıkarttı. Neda, bir kez daha son anda kurtulmayı başarmıştı.

Yaşadığı heyecanın bununla kalmayacağını biliyordu. Ayağa kalktığı anda büyükçe bir odanın içerisinde olduğunu gördü. Dikkatini çeken ilk şey, boş odanın karşı duvarında, göğüs hizasına gelen kırmızı, kristal kalp olmuştu. Kalp, alçalıp yükselmese de çıkardığı sesle attığı belli oluyordu. Kristalin içindeki yoğun kırmızı renk jöle kıvamında sürekli hareket ediyordu.

Kristal kalbe baktığında babası aklına geldi. En çok bu taşları severdi. Güvendiği insanlardan zarar gelmeseydi uyandığında ona anlatacak güzel bir hikâyesi olurdu.

Odanın zeminle birleşen kenarları yanmaktaydı. Patlayan ateş önünü aydınlatan bir yardımcı olmuş gibiydi.

"Galiba en zorlarını seçip yolumuzu kolaylaştırdık."

Neda, fısıldayarak söylediği bu sözle kristale kilitlendi. Yavaş adımlarla içerisinde kırmızı ışığın dolaştığı kalbe doğru yürümeye başladı. Bir yandan da şimdiye kadar yaşadığı tüm olayları düşündü. Ne Paroks, ne Sayed, ne Salim ne de tünellerdeki bilgilendirici hiyeroglif yazılar bu kristal kalp hakkında bilgi vermemişti. Peki, şimdi ne yapacaktı?

Kalbe ulaştığı an etrafına bakındı. Herhangi bir yazı bulunmuyordu. Elleriyle kristale uzandı. Göğüs hizasında duvara sabitlenmiş insan kalbi şeklindeki kristali tuttuğu gibi kendine

doğru çekmeye başladı. Işığın hareketlenmesiyle ellerinin de titremesi artıyordu. Kalbi çektiği an kristalin içindeki kırmızı ışık duvara geçerek tüm odaya yayıldı.

Şimşek çakmış gibi tüm duvarlar kızıla boyanmıştı. Kalp tamamen bulunduğu yerden koptuğunda elektriklenen duvarlar titremeye başladı ve birden yıkıldı.

Neda'nın önünde duran, kalbin bulunduğu duvar da yıkılmıştı. Önünde açılan yolda, kenarlarında ateşlerin şerit halinde uzandığı bir tünel belirdi. Fakat Neda bu yolu fark edemedi. Çünkü kalbi durma noktasına gelen bir şok yaşıyordu. Gözleri, yıkılan duvarlara kilitlendi. Ardından, ortaya çıkanlarla karşılaştığında elindeki kristali yere düşürüp parçalanmasına sebep oldu.

Şimdiye kadar mekanik tuzaklarla mücadele etmişti fakat şu anda tehlike hepsinden de büyüktü. Dökülen duvarlar içinde canlanan ve toprağından sıyrılıp odaya düşmeye başlayan mumyalar yeni bir korkunun başlangıcını oluşturuyordu.

23

Napolyon'un emrindeki askerin uyarısına rağmen tüm gözler Cansu'nun üzerine doğru odaklanmıştı. "Eğlenmenize bakın." denmişti fakat kapı ardından gelen Fransız askerinin çığlıkları karşısında salonda kısa süreli bir sessizlik yaşanmıştı. Çok geçmeden askerin çığlığı kesildiği zaman köpeğin galip geldiğini anlayan konuklar arasında fısıldamalar başladı. Fısıldamalar yerini zamanla konuşmalara ve ardından gülüşmelere bıraktı. Her şey normalmiş gibi Napolyon Salonları'nda bulunan davetliler eğlenmelerine devam ediyordu.

Cansu, şaşırsın mı yoksa korksun mu bilemiyordu. Karmakarışık duygular içerisinde hiç bitmeyen bir macerada sürüklenip duruyordu. Gördüğü bir rüya olsaydı şimdiye kadar çoktan yatağından sıçramış ve kan ter içerisinde soluk alıp vererek uyanmış olurdu. Ama rüyaların ötesindeki bu oyunun gizemi karşısında hayatında hiç unutamayacağı korkuyu, heyecanı, tedirginliği ve macerayı aynı anda yaşamıştı. Yaşamaya da devam edecekti. Çünkü Paradokya oyunu daha sona ermemişti.

Acaba şimdi ne olacaktı? Birbirinden tehlikeli heykellere yakalanmadan son anda Richelieu bölümündeki Napolyon Salonları'na ulaşabilmişti ama acaba kendi rızası ile daha bü-

yük bir tehlikenin içine mi girmişti? Yanında bekleyen askerin gözetimi altında pür dikkat salon içerisini gözlemlemeye başladı. Belki bir çıkış yolu ya da bir işaret bulabilirdi.

Krallığın bütün hazinelerinin bulunduğu binadaydı. Kusursuzca tasarlanıp göz zevkine hitap etmesi istenmiş bu bekleme salonunun duvarları; tavanları ve iç dekorasyonuyla mükemmel bir uyum içerisindeydi. Kare ve dikdörtgen şekilli renkli mermerlerin sıralandığı salonun orta bölümünde mor renkli ve gümüş işlemeli döner koltuklar bulunuyordu. Bunların ortasına yerleştirilen çiçekler, salona ayrı bir koku veriyordu. Mor sandalyeler, gümüş avizeler ve altından yapılmış antika objeler Cansu'nun gözüne çarpan ilk izlenimler oldu.

Duvarları ve pencereleri de dönemin sanatını yansıtıyordu. İki insan boyu yükseklikteki pencerelerin kenarlarına asılan kırmızı perdeler salon içerisinde ayrı bir hava oluşturuyordu. Cansu, başını duvarlara doğru çevirdiğinde önemli tablolarla karşılaştı. Cornelius Van Haarlem'in Le Bapteme du Christ'i, Abraham Bloemaert'in L'adoration dos Berges'i, Joachin Wtewael'in Percee et Andromedes'i bildiği bazı tablolardan bir kaçıydı. Ayrıca Raphael'in tabloları da duvarları süsleyen diğer sanat eserleriydi.

Cansu, salon tavanına doğru başını kaldırdığında Apollo Galerisi'ne benzer nitelikte bir çalışma ile daha karşılaştı. Tavan işlemelerinde Herkül hikâyelerini betimleyen kompozisyonlar sanat eserine dönüştürülmüştü. "Anlaşılan o ki, Napolyon sanata çok önem veriyor." diye de düşünmeden edemedi.

Başını yeniden salona doğru indiren Cansu, kaçış planını bir türlü bulamamanın sıkıntısını yaşamaya başladığında, konukların gözleri içine doğru baktığını fark etti. Düşüncelere ve

izlenimlere dalmışken salonda bulunan misafirlerin varlığını bir an için unutmuştu.

Kapı ardında kalan bir askerin hazin sonu karşısında bile eğlencelerinden ödün vermeyen davetliler, Cansu'nun etrafında alaycı bir ifadeyle gülüyorlardı. Sesleri yüksek çıkmasa bile kendi aralarındaki fısıldamaları ve gülüşmeleri Cansu'nun moralini daha da bozuyordu.

Bunca yaşananlardan sonra moral mi kalmıştı bilemiyordu ama kendisine bu alaycı bakışlarla bakılması sinirlerini bir kez daha alt üst etti. Davetlilerin halleri Cansu'ya, okulundaki konferans salonunda arkadaşının yapamadığı konuşma sonrası dinleyicilerden gelen alaycı tepkileri çağrıştırmıştı. Ama ne olursa olsun buradan da kurtulacak ve çıkışa ulaşacaktı. Galiba yavaş yavaş kendine duyduğu özgüven artıyordu.

Salon içerisine girdikten sonra farklı düşüncelere ve farklı duygulara kapılan Cansu, gerçek korkusunu aklına getirdiğinde birden soğuk terler dökmeye başladı. Acaba Napolyon ne zaman gelecekti? Salonun uç kısmından bir başka salona açılan kapı aralandığında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Gelen Napolyon değildi ama bu korku ona yetmişti. Aralanan salon kapısından bir komutan giriş yapmıştı ve davetlilere doğru yürümekteydi. Ardında kalan kapı yavaşça kapansa da Cansu, içeriye göz gezdirmeyi ihmal etmedi.

Duvarları açık mor renge boyanmış büyük bir yemek salonuna bakıyordu. Beyaz örtülü uzun masanın üzerinde mumluklar, yemek takımları, altın kaplamalı kaşıklar ve çatallar bulunuyordu. Tavana asılmış ve masaya kadar inen avizelerin ışıltısı göz kamaştırıyordu. Anlaşılan o ki, birazdan bu salonda yemek yenecekti ve öncesinde de Cansu'ya verilen ceza ile konuklar neşelendirilecekti.

Cansu, kaçmak için son zamanlarını yaşadığını anladı. Burada öylece durup cezalandırılmayı beklemektense salona girdiği kapıdan yeniden müze içerisine kaçarak oyuna kaldığı yerden devam etmenin daha iyi olacağını düşündü. Belki müzedeki tehlikelerden kurtulup çıkış kapısına ulaşabilirdi. Bunun için bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu.

Yaklaşan Fransız askeri salonun ortasında durdu ve Cansu'ya alaycı gözlerle bakan misafirlere doğru döndü.

"Bu güzel ülkenin değerli asilzadeleri." diye söze başladı. "Kralımız 3. Napolyon Bonapart'ın onurunuza vermiş olduğu bu özel davete hepiniz hoş geldiniz. Dilerseniz yemek salonumuza geçip hazırlıklarımızı yapalım ve kralımızı karşılayalım. Lütfen beni takip ediniz."

Ziyaretçiler komutanın bu daveti karşısında büyük yemek salonuna doğru yürümeye başladılar. Bekleme salonu birden hareketlenmişti. Cansu'nun yanında duran asker, konuklara öncelik tanınmasını gösterircesine Cansu'nun kolundan tuttu ve olduğu yerde kıpırdamadan durmasını sağladı. Belki de hiç o yemek salonuna girmeyecekti. Başka bir bölümden kralın yanına götürülebilirdi. Fakat Cansu, bu belirsizliğin biraz sonra biteceğini biliyordu. Çünkü Richelieu'nun giriş kapısının önü boşalmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra bu kapı, kaçması için son bir fırsat olabilirdi.

Davetliler yemek salonuna girdikçe bekleme salonundaki kalabalık yavaş yavaş azalıyordu. Askerler, konuklarla ilgilenirken bu fırsatı değerlendirmek isteyen Cansu, ani bir hareketle duvar kenarındaki masa üzerinde duran antika vazoya çarpıp yere düşmesini sağladı. Amacı yanında duran askerin dikkatini dağıtmaktı. Cansu'yu sabit tutamamasından dolayı oluşan bu hasar, askeri birden tedirgin etmişti. Ne yapacağını

bilemediği bir anda Cansu, eline aldığı bir diğer vazoyu askerin başında kırarak kapıya doğru koşmaya başladı. Kanlar içinde kalan asker önce dizleri üzerine çökse de yerinden kalkıp sendeleyerek Cansu'yu yakalamak istedi.

Son imkânını iyi kullanmak isteyen Cansu, Richelieu'nun giriş kapısına geldiğinde büyük kapıyı araladı. Askerler yaşadıkları şoku atlatıp Cansu'nun açtığı kapıya varmışlardı ama Cansu, kendisini müzenin içerisine yeniden bıraktı.

Antik Mısır salonunun patlayıp çöl kumlarının yayılması sonucu toz toprak birbirine karışmış bir vaziyette duran holde koşmaya başlayan Cansu, kendisini kapı eşiğine kadar kovalayıp sonra duran askerleri fark edince yavaşlayıp durdu ve arkasına döndü.

Askerler, açılan Richelieu kapısına yığılmış, sinirli bir şekilde Cansu'ya bakmaktaydı. Neden müze içerisine girmediklerini ve kovalamadıklarını düşünen Cansu'nun korkusu giderek artıyordu. Acaba kendisini bile bile daha büyük bir tehlikenin içerisine mi atmıştı?

Az önce bu holde korku yaşatan heykeller şu anda bulunmuyordu. Hepsinin sergilendiği yere geri döndüğünü düşünen Cansu, yine de dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Eğer askerler bu bölüme geçmiyorlarsa tehlike halen devam ediyor demekti.

Çok geçmeden Richelieu kapısında birikmiş askerleri yarıp ortaya çıkan bir komutan belindeki silahı çıkardı ve Cansu'ya doğru yöneltti. Ateş alan silahtan çıkan kurşunun sesi kulağının yanından yüksek bir vızıltı gibi geçmişti. İlk denemesinde başarısız olan komutan belki bir sonraki denemelerinde başarılı olabilirdi.

"Toparlanın! Birbirinizden ayrılmayın. Birlikte, kopmadan harekete geçiyoruz." diye bağırıp emir veren komutanın bir kez daha eli tetiğe gitti ve silahını Cansu'ya doğru ateşledi.

Cansu, korku içinde vücudunda bir yanma hissetmeden bir an önce buradan uzaklaşması gerektiğini düşünerek koşmaya başladı. "Sakinleşen müze, acaba bu atılan silahın sesiyle yeniden harekete geçer mi?" diye düşündü. Gözlerindeki yaşlara engel olamayan Cansu; "Umarım böyle olmaz." diyerek kaçışını sürdürdü.

Yirmiye yakın asker ve komutan Richelieu kapısından toplu halde çıkıp Cansu'yu takibe başladı. Sully bölümündeki uzun holden Denon'a doğru koşan Cansu, uzak köşeden uçarak dönen heykel karşısında ne yapacağını şaşırıp birden kendisini yanından geçtiği kapının içine attı. Bu yaklaşan, Helenistik döneme ait ve Samotrake Zafer Abidesi olarak bilinen kesik başlı kanatlı bir kadın heykeliydi.

Samotrake ile askerler karşı karşıya kaldıklarında komutan ve yanındakiler ellerindeki silahlarla oldukları yerde kalakaldılar ve birden geri geri koşarak kaçmaya başladılar. Kanatlarını çırpıp uçarak yaklaşan Samotrake, aldığı kurşun darbelerine rağmen Cansu'nun bulunduğu salonun yanından geçerek hol üzerindeki askerlere doğru saldırdı.

Koridorun bir tarafının boş kaldığını anlayan Cansu, içinde bulunduğu salondan çıkıp Denon'a doğru koşturmaya devam etti. Fakat o esnada ardından gelen ve salon girişine saplanan oku fark edememişti. Anlaşılan, saklandığı karanlık yerdeki bir tabloda bulunan okçu, Cansu'yu ıskalamıştı.

Kanatlarıyla askerlere saldıran Samotrake, Cansu'nun kaçtığını hissedip geri döndü ve onu yakalamak için holün içerisinde uçarak takibe başladı. Cansu, aniden kendisini soluksuz

bir kovalamacanın içerisinde buluvermişti. Yaklaşan kesik başlı kadının rüzgârını hissetmesiyle kendisini yeni bir salonun içerisine attı. Bir önceki gibi burası karanlık değildi ve bu yüzden de daha dikkatli olması gerekiyordu. Büyük bir kare salonun içinde bronzların ve minik bibloların sergilendiği Orta Çağ Mezopotamyasına ait eserlerin arasındaydı. Cam bölmelerin içindeki yüzlerce biblo, kapalı bulundukları camı kırıp Cansu'ya saldırmak ister gibi delice çırpınıyorlardı.

Samotrake de salon içine girmiş ve Cansu'yu aramaya başlamıştı. Cam bölmelerin durmasını sağlayan sehpa tarzındaki büyük ahşap mobilyalardan birinin altına saklanan Cansu, sesini çıkarmadan bekliyordu.

Kanat çırpışlarını hafifletip mermerden yapılma ayaklarıyla Cansu'nun kıvrılıp içine girdiği sehpanın yanına inen Samotrake, yavaş adımlarıyla avını aramaya başladı. Cansu'nun kalbi yerinden fırlayacakmış gibi delice çarpıyordu. Korkusu, her an kendisini ele vermesine neden olabilirdi.

Avını yakalayamamanın verdiği sinirle cam bölmelerden birini deviren Samotrake, Cansu'yu kaçırdığını anlamışçasına kanatlarını çırparak havalandı ve salon dışına çıkarak müzenin her yanını aramak için hızlıca uçup gitti.

Kesik başlı kadının ayrılmasıyla rahatladığını düşünen Cansu, yere düşüp kırılan cam bölmeden kurtulup gelen biblo şeklindeki heykelleri görünce birden yerinden fırladı ve birkaç tanesini ezerek salon girişine doğru koştu.

Kapıdan başını sessizce çıkarttığında tedirginliği gözlerinden okunuyordu. Her an her yerden bir tehlike gelebilirdi. Yakalanması demek oyunu kaybetmesi demekti.

Samotrake'nin Denon kanadına doğru dönüp uçtuğunu gören Cansu, başını Richelieu bölümüne doğru çevirdiğinde Fransız askerlerin deve üzerindeki çöl savaşçılarıyla mücadele ettiğini gördü. Hatta bu savaşçılardan iki tanesi Cansu'yu fark etmiş olacaklar ki mücadele ettikleri askerleri bırakıp yönlerini o tarafa doğru çevirdi.

Bir tarafta Samotrake'nin tehlikesi, diğer tarafta ise yaklaşan çöl savaşçıları arasında sıkışan Cansu, salon içerisine yeniden girip diğer çıkışa doğru koşmaya başladı. Sully kanadının en kuzeyindeki hole çıkıp oradan kaçmaya çalışacaktı. Gerçi şu anda müzenin girişinden uzaklaşıyordu ama bundan başka da çaresi yoktu.

"Nasıl bir kâbus bu?" diye düşünürken yüreğinin ağzına geldiğini hisseden Cansu, çıkışa ulaşıncaya kadar daha ne gibi büyük tehlikeler atlatacaktı, bilemiyordu. İçerisinde bulunduğu kare salonun kuzey çıkışına geldiğinde çöl savaşçıları salona girmek üzereydi. Cansu, Sully'nin bir üst koridoruna çıktığında Richelieu bölümü tarafından koşarak gelen, uzak doğudan getirildiklerini tahmin ettiği Terra Cotta savaşçıları ile göz göze geldi. Pişirilmiş topraktan yapılan bu askerler aldıkları ufak darbelerle yavaş yavaş parçalansa da büyük bir hışımla Cansu'yu yakalamaya çalışıyorlardı.

Bunca düşmanlığın sebebi neydi? Elinde olmayan bir sebepten dolayı neden tüm müze onu yakalamak istiyordu? Şifreli yazıya ulaşabilmek için cam bölmeye gitmesi gerektiğini Mona Lisa söylemiş olsa da, sonuçta bunun kırılmasını Paradokya istememiş miydi?

Cansu, tüm bu sorulara mantıklı bir yanıt arıyordu fakat bu soluksuz macerada sağlıklı düşünmesini sağlayacak uygun ortamı bir türlü bulamıyordu. Paradokya'ya girmeden önce

okuduğu gizemli kitap yüzünden gördüğü hayallerinde sadece tutsak kaldığı odası vardı. Fakat şimdi, yıllarca eğitimini alıp içerisinde bulunduğu sektöre ait temalar ona bir bir düşman kesilmişlerdi.

Bilinçaltındaki üzüntülerden kurtulmak adına bu oyunu bir fırsat olarak düşünmek istiyordu fakat değer verip özen gösterdiği tablolar, heykeller ve diğer sanatsal çalışmalar şimdi kendisine düşman olmuş gibi ona zarar vermek istiyordu. "Galiba kırdığım camlı bölme kendi bilinçaltımdaki korkularımın açığa çıkmasına sebep oldu." dedi kendi kendine. Çünkü giderek hayatında yalnızlaştığını ve zamanının çoğunu bu eserlere ayırdığını düşünüyordu. Anlaşılan o ki bilinçaltı sadece çocukluğunda değil yaşamının her anında etkilendiği şeyleri ileri bir tarihe postalanacak bir mektup gibi şifreliyordu. Çünkü bulunduğu müze içerisinde gördüğü her eserin fotoğrafı ya da bilgisiyle gerçek hayatta zaman zaman karşılaşmıştı.

Richelieu bölümünden yaklaşan Terra Cotta savaşçıları ile salon içerisinden kuzey kısımdaki hole ulaşmak isteyen çöl savaşçıları, Cansu'yu yakalama konusunda bayağı ısrarcı davranıyorlardı. Cansu, yönünü Denon tarafına doğru çevirdi ve hızını kaybetmeden koşmaya devam etti.

Daha ne kadar bu kovalamaca devam edecekti bilemiyordu fakat bedeni yorgunluk sinyallerini göstermeye başlamıştı. Çıkış kapısını ve ulaşması gereken tablonun yerini biliyordu bilmesine ama oraya ulaşıncaya kadar keşke yardım eden biri olsa diye düşündü. Bunun heykel ya da tablo olması hiç fark etmezdi. Acaba Mona Lisa'ya tekrar ulaşsa yardım alabilir miydi?

"Hayır," dedi kendi kendine. Leonardo da Vinci'nin en ünlü tablolarından olan Mona Lisa onu daha en başta uyararak zaten yeterince yardım etmişti. Fakat Cansu, oyunun bu

duruma kadar geleceğini bilmiyordu. Önceden bilse bile yine de o camlı bölmeyi kıracağından emindi.

Holün köşesine gelmeden önce kenarındaki bilgilendirici levhayı ve iki yanında duran sütunları yere devirerek arkasından yaklaşmakta olanlara karşı set yapmak istedi.

Sully'nin kuzey koridorundan bir alt koridora doğru döndü. Yine, Sully kanadındaydı fakat yönü elli metre sonra başlayacak olan Denon bölümüne doğruydu. Köşeyi döndükten sonra başını geriye doğru çevirdi ve peşindekilerle arasındaki mesafeye baktı. O anda sütunlardan birine takılan Terra Cotta savaşçısı yere kapaklanmış ve parçalanarak etrafa saçılmıştı. Her yer toprak içinde kaldığından sütun önüne gelen deve aniden durarak üzerindeki çöl savaşçısını fırlattı. Cansu'nun köşeyi dönmeden önce devirdiği sütunlarla yaptığı set işe yaramış ve kendisine biraz daha zaman kazandırmıştı.

"Artık umuda yolculuğa doğru gitmeliyim." düşüncesiyle başını yeniden önüne döndürdüğü sırada gözlerindeki kararmayla beraber bir engele çarptığını hissetti. Ne olduğunu anlayamamıştı. Hem Cansu, hem de karşısına çıkan şey yere düştü. Çarpmanın etkisiyle sersemleyen Cansu, gözlerini açtı ve düştüğü yerden doğrulurken etrafına baktı.

Yerde kıvranıp kalkamayan Venus de Milo'yu görünce yüreği ağzına geldi. Birden silkindi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Başı dönüyor, koridor boyu uzanan yol beşik gibi sallanıyordu. Kısa bir süre içerisinde toparlanıp kendine geldi ve yeniden koşmaya başladı.

Salon girişlerinden uzak, koridor kenarlarından koşan Cansu, Denon ile Sully bölümlerinin birleştiği yere geldiğinde bir anda duruverdi. Denon bölümünün en uç kısmından kopan

uğultu o an bütün bedenini titretmişti. Gözlerine inanamayıp dehşet içinde olanları izliyordu.

Kanadın en son kısmında, kabinet çizimleri olarak kullanılan bölümden çıkan yüzlerce kişi, Cansu'ya doğru koşturuyordu. Gelen kişiler düşmandan ziyade hürriyetine kavuşmuş mahkûmlara benziyordu. Louvre Müzesi'nin bu bölümünün ilk yapıldığı tarihlerde mahkûmların tutulduğu yer olarak kullanıldığını hatırlayan Cansu, bu deli gibi koşan insanlar karşısında ne yapacağını bilemedi.

Richelieu bölümüne doğru baktığında Fransız askerlerin yaralananları tedavi etmek için seferber olduğunu gördü. Arkasına doğru döndüğünde yerden kalkamayan heykeli ve yaklaşmakta olan çöl savaşçısı ile Terra Cotta askerini gördü. Yeniden önüne baktığında Denon bölümünü yarılayıp Mona Lisa'nın bulunduğu yere kadar ulaşan ve koşmayı sürdüren yüzlerce insanla karşılaştı. O anda insanların çıkış yaptığı kısımda, yani Denon bölümünün en uç noktasında beliren at ve üzerindeki kişi yeni bir tehlikenin başlangıcı gibiydi. Dalgalı yeleleri ile arka ayakları üzerinde şahlanan at, üzerindeki kişinin yaldızlı pelerininin dalgalanmasına sebep olmuştu. Ardından dörtnala koşmaya başlayan at, önüne çıkan onlarca kişiyi yerle bir edip Cansu'ya doğru yaklaşıyordu.

Bu yaklaşan mahkûmlardan ziyade at ve üstündeki kişi daha tehlikeliydi. Anlaşılan o ki üç tarafında da tehlike peşini bırakmayacaktı.

Tek bir kaçış yolu kalmıştı, o da bulunduğu köşeden asma kata inen merdivenlerdi. Merdivenlerin sonunda karşısına çıkacak olan şeyi önceden tahmin ediyordu. Bu, kafası insana ve gövdesi aslana benzeyen sfenksten başkası olamazdı. Mona Lisa'ya bu taraftan geldiği için yolun bundan sonraki kısmı-

nı biliyordu. Yeter ki peşindeki düşmanlara yakalanmadan ve önüne çıkacak engellere takılmadan tabloya ulaşabilsindi.

Hızla merdivenlerden aşağıya, sfenksin bulunduğu alana doğru indi. Arkasındaki uğultu giderek artıyordu. Korku içerisinde sfenksten de bir tehlike bekleyen Cansu, dikkatini heykelin bulunduğu bölüme verdiğinde sfenksin yerinde olmadığını gördü ve birden boşluğa düşmüş gibi yüreği ağzına geldi.

Tahmininde yanılmamıştı. Sfenks de diğerleri gibi canlanmış ve avını aramak için bulunduğu yeri terk etmişti. Heybetini düşündüğü heykel ile karşılaşırsa eğer, ne yapacağını planladı. Sopa, taş veya sütun gibi bir koruyucu bulmak için sağına soluna bakındığı sırada ensesinde hissettiği sıcak nefes ile olduğu yerde çakılı kaldı. Gözleri karşıya kilitlenmişti fakat tehlike hemen bir karış arkasındaydı. Solgun yüzü ile yavaşça arkasını döner dönmez aslan gövdeli sfenks ile burun buruna geldiğinde attığı çığlık birden müzeyi inletti.

Sfenks, Cansu'yu yakalamışçasına gayet ciddi ve heybetli bir şekilde karşısında duruyordu. Sağ pençesini havaya kaldırdığında Cansu'nun aklında tek bir düşünce vardı. "Oyunu kaybettim."

Cansu, aldığı darbe sonucu birden karanlıklar içinde kalıp bayıldı ve olduğu yere yığıldı.

24

"Uyanık mısın?"

"Hayır."

"Harita nerede?"

"Bilmiyorum."

"Garip nerede?"

"Onu da bilmiyorum."

"Kimden kaçıyorsun?"

"Halim'in adamlarından."

"Peki, nereye gitmen gerekiyor?"

"Halim'in evine."

"Sence buna kaçmak mı denir yoksa bile bile yakalanmak mı?"

"Bence Paradokya denir."

"Haklısın. O halde devam et."

❖❖❖

Uçurumun kenarında, kızılağacının altında sessizce duran İlker, yarım metre yukarısındaki çalılıkların arasından geçen kişi-

nin ardından kendi kendine sorduğu sorulara yine kendi cevap vererek içinde bulunduğu çelişkili duruma bir anlam bulmaya çalışıyordu.

Soluksuz bir kovalamanın ardından yine izini kaybettirmeyi başarabilmişti fakat hem yorulmuş hem de bata çıka ilerlediği arazide ayaklarının çizilmesine ve yaralanmasına sebep olmuştu.

Garip'in gösterdiği yer ile şimdiye kadar karşılaştığı ipuçları arasında bir bağlantı kurduğu için o yöne doğru kaçmayı doğru bulmuştu. Yakalanmamak istediği kişilerin evine ister istemez gitmesini başlı başına bir paradoks olarak görüyordu. Bu düşüncesi oynadığı gizemli oyunun temelini oluşturuyordu.

Birbirinden farklı ağaçların arasında, yeşilin her tonunun sergilendiği muhteşem doğanın ortasında, kuş sesleri içerisinde saklandığı yerden yavaşça çıktı. Yolunu kaybetmemişti. İlerisindeki çalılıkların ardından Halim'in evine giden yola ulaşacaktı ve ekili arazilerin arasından görünmeden ilerleyecekti.

Dikkatlice etrafına bakındı. En son kişinin de gözden kaybolmasıyla biraz daha rahatlamıştı fakat bu, tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyordu. Ağaç dallarının arasından dikkatlice, ses çıkarmadan yürümeye başladı. Aradığı şey, bir şekilde gitmek istediği yerdeydi. Gerçi ne aradığını da bilmiyordu fakat bu da oyunun bir parçasıdır diye düşündü. Belki de ilk defa Gecenin Gizemli Oyunu'nu oynayan bir kişi görevini bilmeden bu macerayı yaşıyordu.

Görevini bilmese bile aklındaki ipuçları ve tüm yaşadıkları bu kâbus gibi oyundan kurtulmasına yardımcı olabilirdi. Dere, iki dağ, güneş, mezarlık ve kayanın ardında gördüğü yazı... Yoksa bunların bir değeri kalmamış mıydı artık? Her şey, muhafaza edemediği haritanın yırtılıp kaybolmasıyla son mu bulmuştu? Peki, diğer kayanın arkasında ne vardı? Tüm

bu soruların cevabını şu anda vermesi imkânsızdı. Rüyaların ötesinde bir oyun oynadığını bilse de her şeyi tüm gerçekliğiyle yaşıyordu. Acaba daha nelerle karşılaşacaktı?

Kamufle olmayı başardığı ormanın seyrekleşmesiyle çay bahçelerinin başlaması bir oldu. Dikkatli bir şekilde ilerliyordu fakat tedirginlik ve korku adım adım peşinden geliyordu. Etrafta kimsenin olmaması da ayrı bir tedirginlik sebebiydi.

Halim'in evini içine alan çitler yüz metre ilerisinde duruyordu. Bir şekilde çitlere ulaşmalı ve uzaktan da olsa evi ve çevresini gözlemlemeliydi. Yoksa o eve girdiği anda Paradokya'nın başlangıç salonuna mı girmiş olacaktı? Belki de kurtuluşa çok az kalmıştı.

Yarım metreyi geçen boyları ile çaylıklar İlker'in saklanması için ideal değildi fakat bir şekilde bu alanı da geçmesi gerekiyordu. Çömelerek hızlıca yürümeye başladı. Ara ara indirdiği başını kaldırarak biraz daha yere çöküyor ve kalan mesafeye bakıyordu. Arkasını kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Çünkü onu yakalamak isteyenler kaybettikleri gerekçesiyle birazdan burada olabilirlerdi.

Kısa bir sürede, sessiz doğanın içerisinde, yeşilliklerin arasında çitlere ulaştı. Yarım metrelik tahta direklerin ve etrafına sarılan seyrek tellerin arasında evi izlemeye başladı. Evde kimse yok gibiydi fakat tamamıyla da terk edilmiş gözükmüyordu. Bahçe içerisinde ise bir kenara yığılmış odunlar ve bir iki araç lastiği ile eskimiş bir at arabası bulunuyordu. Arabanın demir tekerleğinin yana düşmüş olması kullanılmadığının göstergesiydi. Beyaz boyalı iki katlı evin bahçesini incelerken birden başını sola doğru çevirdi ve arsanın orta yerinde gördüğü şey karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir mezarla karşı karşıyaydı. Başını mezarın üstüne doğru kaldırdığında iki dağ ve arasında batmak üzere olan güneşi gördü.

"İşte haritadaki son işaretlerin gösterdiği yer."

İlker'in içini birden sevinç kapladı. Korkusu hiç geçmese de ipuçlarına ulaşmanın verdiği mutluluğu da az çok hissediyordu. "Garip'in gösterdiği yer doğru çıktı." diye düşündü. Peki, şimdi ne yapması gerekiyordu?

Oyundan kurtulmak için evin içine girmenin mantıklı olmadığını düşünmeye başladı. Çünkü şimdiye kadarki hiçbir işaret evi göstermiyordu. Öyle bir şey yaparsa karşılaştığı tüm ipuçlarını anlamsızlaştırmış olurdu.

"Kurtuluşum bu mezarın orada ama ne yapmam gerekiyor?" diye kendi kendine sormaya başladı. Çömeldiği yerden arkasına, ormana doğru baktı. Kimse görünmüyordu. Başını yeniden çitlerin arasından görünen eve doğru çevirdi. Kapalı kapılar ve pencereler ardından kimsenin varlığı belli olmuyordu.

Sona yaklaşmış olmanın hissiyle yavaşça doğruldu ve çitlerin üzerinden atlayıp bahçeye düşerek yeniden çöktü. Çitin demir kapısını açıp da geldiğini belli etmek istememişti. Mezar ile arasında yirmi metreden biraz fazla mesafe vardı. Birden çaprazında olan ve daha yakın duran at arabasının arkasına doğru koşup eğildi. Görülüp görülmediğinden emin değildi. Eğer biri gelecek olsa yeniden çitlerin üzerinden atlayıp kaçabilirdi.

Biraz bekledi fakat herhangi bir ses işitmedi. Şimdi karşısında duran mezarın yanına gitmeliydi. Bunun için evin hizasından geçecekti. Mezara vardığında ise ne yapması gerektiğini düşünürken birden durakladı ve gözlerinde ışıltılar belirdi.

Haritadaki işaretler onu buralara kadar getirmişti ve şu anda ilerlemesi için bir işarete daha ihtiyacı vardı. O işaret de beyaz kayanın ardında gördüğü yazıdan başka bir şey olamazdı. "O yazı ve mezar... Bir bağ kurmalıyım." diye düşünmeye başladı.

Güneş iyice gözden kaybolmaya başlamıştı. Cılız ışıkları düştüğü her yerin gölgesini iyice uzatıyordu. Düşünceler arasında bir oraya bir de mezara bakıyordu. Ara ara evi kontrol ediyor ve şifrenin ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyordu.

Başına beyaz mermerin konulduğu toprak yığını şeklindeki mezara baktığında; "Tabi ya!" dedi heyecanlı bir şekilde.

"Mezar, güneş, gölge ve şifre."

İlk etapta aklına bu şekilde gelmişti.

"Madem bu oyun benim bilinçaltım, o halde şifrede söylendiği gibi mezarın başına giderim ve başıma vururum."

İlker, yerinden doğrulmadan önce son bir kez daha evi ve çitlerin ardını kontrol etti. Birden yerinden fırlayıp koşar adım mezarın yanına gitti. Baş hizasında ayakta durduğu an sırtını güneşe doğru döndü. Gölgesi geldiği yola, evin tam önüne doğru düşüyordu. Başının isabet ettiği gölgenin yerine odaklanıp adımını hızlıca oraya attı ve dizleri üzerine çöktü.

Vaktinin az kaldığını biliyordu. Elleriyle toprağı kazmaya başladı. Mezarın üç metre ilerisinde, Halim'in evinin önünde, bahçenin orta yerinde heyecanlı bir şekilde kan ter içinde kalmıştı.

Toprağı her avuçlayıp aldığında; "Dur başıma vur başına..." diyerek güç toplamaya çalışıyordu. Her an yakalanabilirdi fakat artık umurunda değildi. Çünkü hem güneş son dakikalarını yaşıyordu hem de çözmesi için başka bir ipucu aklına gelmiyordu.

Tırnaklarını kanatırcasına toprağı kazan İlker, iki dakika içerisinde başının gölge boyu büyüklüğünde, otuz santimetre derinliğinde bir çukur açmayı başarabilmişti. Soluksuzca, durmadan toprağı kazmaya devam ediyordu. Serçe parmağı sert bir cisme denk gelip burkulduğunda acısına dayanamayıp bağırdı.

Canı her ne kadar yansa da toprağı eşelemeye devam etmeliydi. Değdiği sert cisme odaklandı. Hızla üzerindeki toprağı alıp dışarıya attı. Gördüğü karşısında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Gözleri önünde küçük bir sandığın kapağı ortaya çıktı. Zamanında iyi verniklenmiş olsa da yıllara meydan okuyamadığı her halinden belliydi. Kapak üzerinde ince işlemeli kabartmalar ve anlamını bilmediği işaretler bulunuyordu. Bu sandık, evlerinin çatı katında babasının sakladığı sandığın ta kendisiydi. Hissettiği keskin toprak kokusuyla bir kez daha aynı duyguları yaşamaya başladı.

Yaşadığı her şey saniye saniye anlam buluyordu. Yeniden gizemli sandıkla karşılaşmıştı ve bu kez içerisindeki şey gerçekten merakını giderebilirdi. Toprağa gömülmüş sandığın kapağı ortaya çıktığı zaman gözü, ana gövdeye tutturulan paslı demir çengele takıldı. Serçe parmağının ilk boğumu büyüklüğünde olan bu ufak kilidimsi İlker'i yine fazla zorlamayacağa benziyordu. Çamurlanmış elleriyle çengeli yuvasından ayırıp kapağını araladığı an çatı katında duyduğu garip ses yine kulaklarında yankılandı.

Korkunun en büyük derecesini yaşadığı için karşılaştığı her ne olursa olsun pes etmek istemiyordu. Testideki gibi bir tuzakla karşılaşma ihtimali olur diye dikkatli bir şekilde sandığın kapağını açtı.

Ellerindeki kiri üzerine silerek gözlerini kamaştıran şeye doğru uzandı. Avuç içinin büyüklüğü kadar, yuvarlak, altın kaplama, kapaklı bir nesne ile karşılaştı.

"Bu bir köstekli saat." derken gözlerindeki ışıltı ne kadar etkilendiğini gösteriyordu.

Kapağını açtığı an bir şok daha yaşadı. Etrafında rakamları olmayan saatin akrep ve yelkovanı normal bir hızla sürekli dönüyordu ve kapağının arkasında da yeni bir şifre yazılıydı.

Ş İ V İ L Ğ U F T
Ş Z V S V F K J Ö
C A T M Ü Z K Ö S
T B P Ş Ş V C C G
Ğ J F R F Ü J D P
O V D R U U B T Ö
M Ç H H Y Y K M C
İ O Ğ F Z O R D İ
D G R Ö C E K H Ö

Dere kenarında beyaz kayanın ardında okuduğu şifrenin devamını düşündü. "Akrep sen olmadan, ilerleme boşuna."

"İşte şifrenin ikinci bölümü için akrebe ulaştım. Fakat bunlar sürekli dönüyor. Ya kapağın arkasındaki harflerin anlamı ne? Galiba oyunum daha bitmedi."

Eline geçen köstekli saat ile birlikte sandığa da ihtiyacı olabilirdi. Dikkatli bir şekilde saati cebine koydu ve çukura uzanarak sandığı çıkartmak için toprağı kazmaya devam etti.

Bir yandan ipuçlarını, bir yandan şifreleri bir yandan da akrep ve yelkovanı düşünüyordu. O anda arkasındaki evin kapısı birden açıldı. İlker, olduğu yerde sıçradı. Başını eve doğru çevirdiği an dışarıya çıkan birkaç kişiyi gördü. Bir ses de çitin demir kapısından gelmişti. Bir de o yöne doğru baktığında kendisini dereden itibaren kovalayanlarla karşı karşıya geldi.

Fark edilmiş ve yakalanmıştı. Kaçacak bir yeri de bulunmuyordu. Sandığın kapağını yavaşça kapattı ve dizleri üzerine kaybetmenin verdiği sıkıntı ile oturduğu an evden kendisine doğru koşup gelen birini fark etti. Tam arkasını dönüp bakacakken yakasından çekildiği gibi geriye doğru düştü. Üzerindeki gömleğin yaka kısmı yırtılmıştı. Düşme esnasında başını

da ufak bir taşa çarpmıştı. Gerçekte yaşadıklarının aynısını bir kez daha hissediyordu. Yüksek bir ses kulaklarında yankılandı.

"Sana sınırı aşma demiştim."

İlker, afallamış bir şekilde kısık gözlerle ayakta duran kişiye baktı. Bu kişi Garip ile karşılaştıktan sonra yolda gördüğü Dursun'du. Adam sinirden yerinde duramıyordu. İlker'den bir karşılık gelmeyince daha da sinirlendi.

"Kalk çabuk ayağa. Abime ne cevap vereceksin onu düşün."

İlker, korku ve şaşkınlık içerisinde ayağa kalktığında bahçe kalabalıklaşmıştı. Dursun'un arkasında duran ve konuşmaya başlayan kişi İlker'e bir şok daha yaşattı.

"Kayanın ardında gördüğünü söyleseydin eğer şimdi burada olmazdın."

"Garip? Sen?"

Alaycı gülümsemesinin ardından; "He he." deyip kahkaha atan adam; "Artık kaçacak yerin yok. Tüm işaretleri biliyoruz." dedi.

"Sen konuşuyorsun. Beni kandırdın." diye bağıran İlker, bahçede bulunan herkese dönüp "Beni kandırdınız!" diye haykırdı.

O anda evin içinden çıkan kişi, herkesin o yöne bakmasına sebep oldu. Orta boylu, göbekli, iri yapılı Halim, gülerek misafirperver bir eda ile ellerini iki yana açtı.

Evin dört basamaklı merdivenlerinden inerken; "Ooo! Biz sana gelecektik ki sen bizim ayağımıza gelmişsin delikanlı." diye seslendi.

Adımlarını yavaşça atıp İlker'e iki metre mesafede durdu. Yüzündeki alaycı gülümseme hiç eksik olmuyordu. Çukurdaki sandığa baktıktan sonra yeniden İlker ile göz göze geldi.

"Biz kimin çocuklarıyız biliyor musun genç adam?"

İlker, çaresizce başını iki yana salladı.

Halim gülerek konuşmasına devam etti.

"Dedene haritayı verenin çocuklarıyız. Yıllardır onun izine ulaşmaya çalıştık. Fakat sen kalkıp buralara kadar zahmet ettin."

Tedirgin ses tonuyla; "Fakat..." diyen İlker, Garip olarak tanıdığı Halim'in kardeşine döndü ve ardından yeniden Halim'e baktı.

"Fakat harita yırtıldı ki!"

Beklediği karşılığı alan Halim gülümsemesine kahkahalarını da ekledi. Dursun ve Garip de gülmeye başlamışlardı.

"Öyle mi sanıyorsun İlker?" diyen Halim yüzündeki gülümsemeyi ciddiyete dönüştürüp; "Sence, yıllardır aradığımız emanete ulaşmışken onu yırtar mıyız?" diye sordu.

"Peki, o zaman harita nerede?"

O an çitlerin demir kapısının ardından bir ses duyuldu.

"Halim abi!"

Halim; "İşte kardeşlerden biri de geldi." dedikten sonra herkes sesin geldiği yöne doğru baktı.

İlker, elindeki kâğıtla demir kapının ardında duran adamı gördüğünde donup kaldı ve titremeye başlayan dudaklarına hâkim olamadı.

"Kadir abi!"

25

Yıkılan dört duvarın arkasındaki topraktan sıyrılıp odaya düşen mumyalar yavaşça ayağa kalkmaya başladı. Neda, heyecandan kalbinin duracak noktaya geldiğini hissetti. Ter içerisinde kalmıştı. Yutkunmakta bile zorluk çekiyordu. Yere düşürüp kırılmasına sebep olduğu kristal kalbe baktı. Heyecandan titreyen ellerine bir türlü hâkim olamamasına kızıyordu. Düşürüp kırdığı kalp belki de kurtulması için bir ipucu olabilirdi. Fakat bunu istemeden yapmıştı. Böyle bir şey olacağını bilse dikkatini bu kalbe verirdi.

Duvarlardan sıyrılıp ortaya çıkan on kadar mumya sinirli bir şekilde Neda'ya bakıyorlardı. Odayı ve yeni beliren tünel yolunu aydınlatan ateşler tüm gizemi ile birlikte birazdan yaşanacakları merakla bekliyor gibi yanıyorlardı.

Hızlı hızlı soluk alıp veren Neda, geriye doğru korku dolu bir adım attığı anda mumyalardan biri yerde parçalanmış bir şekilde duran kristal kalbi işaret ederek anlaşılmaz bir dilde konuşmaya başladı ve harekete geçti. İskeletleri ve etrafını saran bozulmamış etleri ile birlikte diğer mumyalar da Neda'ya doğru koşmaya başladı.

Neda, ne olduğunu anlamadan arkasını döndü. Kalp yerinden çıktıktan sonra yıkılan duvarın ardında beliren ve kenarlarında alevlerin aydınlattığı tünelin içine doğru fırladı. Kovalamaca başlamıştı. Önde, her an korku üstüne korku yaşayan Neda, peşinde ise onu yakalamaya çalışan mumyalar vardı.

"Buraları inşa eden kişiler hâlâ buradalar. Etleri ve kemikleri bozulmamış bir şekilde yerin altında yatıyorlar. Yani bizimle beraberler."

Salim'in sözlerini aklına getiren Neda; "Şimdi de benimle beraberler ve benim peşimdeler." dedi. Şakaklarından akan terlere bir iki damla da gözyaşı eşlik etmeye başladı. Her an yavaşlayabilir ve teslim olarak oyunu bitirebilirdi. Belki de diğer Paradokya oyuncularına nazaran en soluksuz macerayı kendi yaşıyordu. Direnecek, devam edecek gücü kalmamıştı. Tükenmek üzereydi.

"Şimdiye kadar karşıma çıkan birçok tuzağı atlattım. Şifreli harfleri çözüp yorumladım. Son anda kurtulmayı başardım ve birbirinden ilginç gizemleri ortaya çıkardım. Biraz daha dayanmalıyım. Haydi Neda, başarabilirsin."

Koşarken güçlenmek adına kendi kendine moral vermeye çalışıyordu. Duvar kenarında ara ara ateşlerin yanıp aydınlattığı tünel içinde soluksuz bir kovalamacaya karışmıştı. Ne için kaçtığını bilmiyordu fakat yakalanması kendi için hiç de iyi olmayacağının farkındaydı.

Mumyalar hızlarını arttırdı. Aradaki on metrelik mesafede önlerinde koşan Neda'yı yakalamak istiyorlardı. Genç öğretmen, tünel sonunun her zamanki gibi ikiye ayrıldığını gördü. Şimdiye kadar yaptığı seçimlerde başına gelmedik kalmasa da yine de başarılı olduğuna inanıyordu.

Yol ayrımına geldiğinde hızla sola doğru dönüp savrularak duvara doğru çarptı. Omzundan aldığı darbe ile yere yığıldı. Fakat hemen kalkıp koşmaya devam etti. Kısa bir an içerisinde aynı hızla mumyalar da Neda'nın seçimini yaptığı tarafa doğru döndü. En arkadaki mumyalardan ikisi Neda gibi savrulup duvara tosladıklarında parçalanarak yere düştü. Takip eden mumya sayısı azalmıştı. Bu iyi bir haber olsa da peşinde hâlâ binlerce yıldır toprak altında kalan mumyalar vardı. Belki de bu, bilinçaltındaki bir korkusunun yansımasıydı.

"Peki, peşimdekiler içimdeki korkularımsa; şifreler, işaretler, yaşadığım heyecan da mı birer yansıma? Bence bu Paradokya'nın bir tuzağı." diye düşündü. Ne olursa olsun, yine de kaçmaktan başka çaresi yoktu.

Tünelin orta yerine geldiğinde zeminde bastığı bir adımlık yer içe doğru çöktü. Yeni bir tuzak başlamak üzereydi. Birden uğuldamaya başlayan tavan aşağıya doğru hareketlendi. Bu seferki tuzak diğerleri gibi aniden sonucunu göstermeyecekti. Azalan yükseklikte hızını düşürmeden koşmaya devam ederse preslenmekten kurtulabilirdi.

Peşinden gelen mumyalar da yavaşça çökmeye başlayan tavanın altında telaşlandılar. Hızlarını kesmeden takibi sürdürmeye devam ettiler.

Kısa bir süre içerisinde başını eğerek koşmaya başlayan Neda, alevlerin içerisinde tünellerin sonuna baktı. Biraz daha hızlanması gerekiyordu. Tökezleyip düşmesi demek yolun sonunu göremeden tavan ile zemin arasında sıkışması demekti. Dikkatli bir şekilde arkasına doğru baktı ve mumyalarla arasındaki mesafeyi kontrol etti.

Yolu ne tarafa olmalıydı, geride bıraktığı ve çözmesi gereken şifre kalmış mıydı, kumlar neredeydi, oyunu bitmişti de

haberi yok muydu? Kafası karma karışıktı. Sayed'in sözlerinden yola çıkarak belki de oyununun çoktan bitmiş olabileceği aklına geldi. Mısır'da, piramitlerin altında, gizemli tünellerin içerisinde bocalama yaşıyordu ve sürekli tuzaklara, tehlikelere maruz kalıyordu. Şu anda yaşadığı ise, tavanın çökmesi ve mumyaların kovalamasıydı.

İyice eğilerek ilerlemeye devam etti. Mumyalar da neredeyse doksan derece eğilmeleri gereken aralıkta koşmaya devam ediyorlardı.

Mesafe azalmıştı. Neda, son bir gayretle hızını arttırıp öne doğru atladı ve kayarak yolun sonundaki duvara doğru yuvarlandı.

Ayağa kalktığı an sol yönden gelen mumyaları fark etti. Sağ tarafa doğru koşmaya başladı. O esnada alçalan tavanın içerisinden yuvarlanarak çıkan üç mumya sol yönden gelen mumyalarla birleşti. Tavan büyük bir gürültüyle zemine indiğinde yükselen çığlıklar birden kesildi ve kemik sesleri Neda'nın kulaklarında yankılandı. Kristal kalbin bulunduğu odadan kovalamaya başlayan mumyalardan üç tanesi kurtulmayı başarabilmişti. Fakat mumyalar sadece o odadan ortaya çıkmamıştı anlaşılan. Gizemli tünellerde her an binlerce yıl önceden kalma bu kişilerle karşılaşabilirdi.

Yine uzunca bir tünel yolu karşısında uzuyordu. Soluksuz macera heyecanından ödün vermeden yaşanmaya devam ediyordu. Neda, her ne kadar dikkatli olsa da koşarken attığı her adımın ardından içi titriyordu. Hissettiği ürperti yeni bir tuzağın başlama ihtimalinden kaynaklanıyordu.

Başının yanından geçen kılıç ile irkildi ve kendini duvar dibine doğru attı. Kulağının yanından ok gibi vızıldayarak geçen bir ucu sivri ince demir parçası döne döne yolun ilerisine doğru

düştü. Gerilerden gelen mumyalardan biri elindekini fırlatarak Neda'yı durdurmak istemişti. Tehlikeden son anda kurtulan Neda'nın, yerde duran kılıcı alarak tünel sonuna varmasıyla sol tarafa dönmesi bir oldu.

O an duvara çarpmış gibi sendeleyerek yere yığıldı. Karşısına birden çıkan mumyayı fark edememişti. Afallayarak yerden doğruldu ve düşmenin etkisiyle üçe ayrılan mumyaya baktı. İlk defa bir tanesine temas etmişti. Midesi bulanıp kusacak gibi olduğunda arkadaki mumyaların yetiştiğini fark etti ve çarpmanın etkisiyle yere düşürdüğü kılıcı alarak arkasından gelenlere doğru savurdu. Bilinçsizce hareket eden bu et yığınlarının tek bir amacı vardı: Kaybettikleri kalbin yerini yakalayacakları kişinin kalbi ile doldurmak.

Ölüm fermanının çoktan imzalandığından haberi olmayan Neda, kendine yaklaşan bir mumyanın göğsüne kılıcı sapladığı gibi bir de tekme savurdu. Geriye doğru düşen mumya, onun peşinden hamle yapmaya çalışan bir iki mumyaya da engel oldu.

İki yöne ayrılmış olan tünelin üç tarafından da mumyaların geldiğini gören Neda, yeniden seçimini yaptığı tarafa koşmaya başladı. Her on metrede bir hızla çarpıp geçtiği mumyalar yere yığılıp parçalanıyordu. Bir ya da iki tanesine gücü yetebilirdi fakat birleşerek gelirlerse yakalanmaktan başka şansı kalmazdı.

İçinde bulunduğu tünel yolu bu sefer diğerlerinden farklıydı. Alevlerin arasında uzayan yolun sağ duvarında yirmişer metre arayla sıralanmış geçitler vardı. Her bir geçit, içerisindeki bilinmezlikle Neda'yı bekliyor gibiydi.

Neda, peşindeki mumyalardan kaçarken önüne çıkanları da parçalayarak ilerledi. İlk geçide geldiğinde buranın bir oda girişi olduğunu fark etti. Hızla yanından geçerken içeriye doğ-

ru baktı. Genişçe bir salon ve salonun zemininde birer metre arayla bel yüksekliğine gelen sütunlar bulunuyordu. Neda, hızla tünel yolunda ilerlemeye devam etti.

Karşıdan gelen mumyanın havaya kalkan eli, indirmek üzere olduğu kılıcın alevler karşısında parıldamasına neden olmuştu. Neda çevik bir hareketle kenara doğru çekildiğinde kılıç boşa sallandı. Mumyanın eline tekme atan Neda kılıcı yere düşürmeyi başardı. İkinci bir darbede mumya, duvar kenarındaki ateşin üzerine kapaklanarak birden alev aldı. Geriden gelen mumyalar mesafeyi kapatmak üzereydi.

Neda, yeniden koşmaya başladığında gözü ikinci odanın girişine takıldı. Hızla bunun da yanından geçerken içeriye baktı. Yine aynı genişlikte bir salon görmüştü. Bu kez zeminde sütunlar yerine bir metre arayla dört sıra halinde dizilmiş çukurlar bulunuyordu.

"Bunlar da ne anlama geliyor? Firavun mezarları mı, yoksa tuzak odaları mı?"

Nefes nefese kalmıştı. Yine de aklındaki sorulara yaşadığı bu heyecan içerisinde mantıklı cevaplar arıyordu. Metrelerce ilerisinde tünel yolu yeniden ikiye ayrılıyordu. O anda her iki yönden dönen onlarca mumyayı gördüğünde hızını yavaşlattı ve üçüncü oda girişinin önünde durdu. Arkasındaki mumyalar da onu nihayet yakalamış olmanın rahatlığı ile hızlarını kesip durdular.

Neda, önüne ve arkasına baktığında onlarca mumya ile göz göze geldi. Aynı anda bu kadar sayıdaki mumyaya direnemezdi. Birden hareketlendi ve yan tarafındaki salonun içerisine girdi. Mumyalar yeniden koşmaya başladı.

Az önceki iki salon gibi bu salon da genişçeydi. Fakat ne sütun ne de çukurlar vardı. Birer metre arayla dört sıra halinde sıralanan halatlar üç katlı bir apartman yüksekliğinde olan tavandan aşağıya sarkıyordu.

Nefes nefese başını yukarıya kaldırdığında tavan üzerinde ilerleyen kumları gördü.

"Daha zamanım bitmemiş. Oyunum devam ediyor." diye çığlık attı.

Kumların ilerlediği yönü takip ettiğinde bir tünel girişi daha fark etti. Fakat bu giriş salona girdiği yerin karşı duvarındaydı ve on metre yükseklikten başlıyordu.

"Bu halatlarla o tünel yoluna mı tırmanmam gerekiyor?" diye sorduğu an salona giren mumyalardan dolayı irkildi. Salon girişindeki ilk dört sıra halattan birine tutundu ve kendisini yukarıya çekmeye başladı.

Tuttuğu halatın bir tuzak başlangıcı olduğundan habersizdi. Çekilen halat tavanda asılı olduğu duvarı yerinden sökerek büyük bir gürültüyle aşağıya doğru indirdi.

Neda, kendini yerde bulduğunda yuvarlanarak ikinci sıradaki halatlara doğru sürüklendi. Çöken tavanın bir parçası salon girişini kapatarak yerle bir etti. Salon içerisine giren üç mumya dışında diğerleri toprak ve taş yığınının gerisinde kalmışlardı.

Aktif hale gelen tuzak, Neda'ya yardımcı olmuştu.

"Bu halatlar boşuna değildir." diyen Neda, yavaşça ayağa kalktı. "Her biri bir tuzağı başlatabilir."

Neda'ya yakın ilk mumya birden genç öğretmenin üzerine doğru atladığı sırada Neda'nın yana doğru hamle yapmasıyla

boşluğa uçmuş oldu. Yere düşmemek için yan yana sıralı halatlardan ikincisine tutunmaya çalışan mumya, halatı aşağıya doğru çekip doğrulurken bastığı zemin birden çöktü ve kendisini boşlukta buldu. Elleri halattan kayarken karanlık çukurun içerisinde kayboldu.

Neda, geriye kalan iki mumyadan da kurtulması gerektiğini biliyordu. Yeniden tavana baktığı sırada son kum taneciklerinin de yukarıdaki tünele girdiklerini gördü. Zaman hızla akmaya devam ediyordu. Mumyalar ve Neda, tetikte bekler gibiydi.

Mumyalardan biri Neda'ya doğru yavaşça adım attı. Neda da bir adım geriye çekilerek üçüncü sıradaki halatların yanına geldi. İlk iki sıradaki halatlardan birer tane çekilmişti ve ardından tuzaklarla karşılaşılmıştı. Neda, mumyadan bir hamle bekleyip zaman kaybetmek istemiyordu. Geride kalan mumya da salonun diğer duvarına doğru ilerleyerek Neda'yı karşıdan sıkıştırmak istemişti. Neda, üçüncü sıranın üçüncü halatını yavaşça kavradı. Mumyalar ile göz göze geldi. Duvar kenarındaki alevler bir yandan salonu aydınlatıyor, bir yandan da salonun içerisinde bulunanların gölgelerini duvarda titretip ortama gizemli bir hava katıyordu.

Her iki mumya da tetikte beklediği ve saldırmak için fırsat kolladığı an Neda birden halatı aşağıya doğru çekti. Aşağıya inen halat vakit kaybetmeden yeni bir tuzağı başlattı. Tavan ya da zemin çökmesi bekliyorlardı fakat birden duvar diplerinden salona doğru yağlar sızmaya başladı.

Sızan yağlar, duvara yakın olan mumyanın ayağını kaydırdı ve yere düşmesine sebep oldu. Neda ve diğer mumya birden son sıradaki halatlardan üçüncüsüne ve dördüncüsüne doğru

zıpladılar. O an, kurtulmak için halatlara sarılıp ayaklarını yerden kestikleri hareketi istemsizce yapmışlardı.

"Yağları atlatmadan yeni bir tuzağı başlattım." dediği anda Neda'nın korku dolu gözlerinden bir damla yaş aktı. Arkasına dönüp diğer halata tutunan mumyaya baktı. Duvar diplerinden sızan yağlar yanan ateşlerle birleşip salonda alevlerin parlamasına neden oluyordu. Yerden kalkmak için çırpınan mumyanın vücudu birden yanmaya başladı. Salondaki çığlıkların ve alevlerin sesi yaşanan tüm korkuyu anlatan bir özet gibiydi.

Dördüncü sıra herhangi bir tuzağı aktif hale getirmemişti. Halatlar, uçlarından alev alıp yanmaya başlamışlardı. Neda, bir an önce on metre yukarısındaki ikinci halatın hizasına gelen tünel girişine tırmanmalıydı. Kollarında derman kalmamıştı fakat o yol gideceği yönü gösteriyordu. Buna en büyük delil az önce gözden kaybolan kumların ilerleyişiydi.

"Kumlar..." diye söylendiği sırada yanındaki halata tutunan mumyanın kendine doğru uçtuğunu gördü. Telaşlanmıştı. Ellerini bıraksa alevlerin içerisine düşecekti. Belki ateşin içerisinde beş on saniye kalabilirdi fakat kaygan yağlar sayesinde istediği yöne gidemez ve bu yüzden cayır cayır yanardı.

Birden ikinci halata doğru uzanıp tuttu ve ayaklarını serbest bıraktı. Uçarak gelen mumya yere düşmeden Neda'nın boş bıraktığı halatı yakaladı.

İkinci halata asılan Neda, yirmi santimetre aşağıya doğru indiğini hissettiği an birden yukarıya doğru fırladı. Sanki tavan içerisindeki bir makara ters sarmaya başlar gibi halatı kendine doğru dolamaktaydı.

Mumya, gözleri önünde yukarıya doğru yükselen Neda'nın ardından tutunduğu halattan fırlayıp ikinci halatın ucuna tu-

tundu. Neda üstte, mumya da altta yukarıya doğru yükseliyorlardı.

On metre çıktıktan sonra Neda, birden tünel girişine doğru kendisini atıp toprak zeminde yuvarlandı. Daha tırmanacağını sanıyordu fakat halat onu çoktan bu yüksekliğe çıkartmıştı. Yerinden kalkıp koşmaya başladı. Çünkü iki saniye içerisinde son kalan mumya da burada olacaktı.

Neda gibi tünel girişine yuvarlanan mumya birden doğruldu ve Neda'nın ayaklarına doğru atıldı. Ayağa kalkan genç öğretmen koşmaya başladığında mumya ellerini boşa sallamış oldu. Yerinden kalkarak o da koşmaya başladı.

Kovalama kaldığı yerden devam ediyordu. Tuzaklı salon Neda'yı mumyalardan kurtaran yardımcı salon olmuştu. Fakat geride kalan mumya, vücudunun iriliğinden dolayı diğerleri gibi kolay baş edilebilecek bir mumya değildi. Bu yüzden kaçmasının daha mantıklı olacağını düşünen Neda, bir yandan da azalan zamanının tedirginliğini yaşıyordu. Oyalanacak bir mücadeleye girmemesi gerekiyordu.

Düz ilerleyen tünel sonunun kapalı olduğunu gördü. Bu kez sağa ve sola dönüş de yoktu. Yoksa tuzaklı kapı gibi bir geçide mi yaklaşıyordu? Yeniden o heyecanı yaşayacak gücü kendisinde göremedi. Böyle bir durumda pes edip yakalanmaktan başka seçeneğinin olduğunu sanmıyordu. Yine de kaçabildiği yere kadar koşup merakını giderecekti.

Yolunu kesen duvara yaklaştığında üzerinde labirent gibi yolları olan kristal bir altıgen levhanın bulunduğunu gördü. Labirent yolların içi kumlarla doluydu ve dolmaya da devam ediyordu.

Hızla bu engele çarptığı an arkasındaki mumya ile arasında yirmi metre mesafe vardı. Mumya hızla koşmaya devam ediyordu. Kristali yerinden çıkartıp duvarı yıkmak istedi fakat bu mümkün değildi. Kısa bir zaman içerisinde içi kumla dolmaya devam eden kristalden bir çözüm yolu bulması gerekiyordu. Göğüs hizasında duran ve vücudunun genişliği kadar olan levhanın her iki tarafından tutarak arkasına doğru baktı. O anda elleri, kristali yana doğru hafifçe döndürmüştü.

Şaşkın bir ifadeyle yeniden kristale baktığında on beş yirmi santimetre uzunluğunda kalan kumların dolmasını beklemeden birden sağa doğru ters çevirdi ve duvardan gelen sesle önündeki geçidin açıldığını hissetti. Vakit kaybetmeden aralanan geçitten içeriye doğru kendini bıraktı ve duvarı yeniden iterek kapattı. Kilit mekanizması devreye girdiğinde mumya duvara ulaştı fakat Neda'yı yakalamayı başaramadı.

Neda; "Artık mumya da kalmadı." derken hızla nefes alıp vererek içerisine girdiği yerde ellerini duvara dayamış bir şekilde dizleri üzerine çökmüştü. Sanki yeniden açılacakmış korkusunu yaşıyordu.

"Kumlar ve kristal labirent. Bu bir tuzak mıydı, yoksa bir geçit mi?" diye sorgularken birden gözleri iyice açıldı. Donup kalmıştı. Yavaşça ayağa kalktığında elleri hâlâ duvara yaslıydı. O an oyuna ilk başladığında karşılaştığı yazı aklına geldi.

"Kumlar saatine ulasip doldurmadan ters cevirmeyi basarabilirsen kapiyi acabilirsin. Acele et. Zamanin azaliyor."

"Bu... Yoksa bu kapı..." derken sesi titremeye başladı.

"Bu kapı, kum saatinin bulunduğu kapı mıydı?" diye sorduğunda birden çığlık atarak; "Sırlar geçidi!" diye bağırdı ve arkasını döndü.

Muhteşem manzara ile karşı karşıya geldiğinde yanılmadığını anladı. Sayed'in bahsettiği sırlar geçidine ulaşmıştı. İki metre ilerisinde toprak yol bitiyordu. Ardından geniş bir alan ortaya çıkıyordu. Yaklaşık yüz metrekare genişliğindeki bu yerin tabanı ve tavanı bulunmuyordu. Aşağıya doğru, sonu belirsiz bir karanlık uzanıyordu. Yukarıdan ise hafif loşlukta gün ışığı sızıyordu.

Sırlar geçidinde boşluğun tam ortasında, karanlığın içinden yükselen bir sütun duruyordu ve sütunun üzerinde de bir lahit bulunuyordu.

Neda, etrafına dikkatlice baktı. Bir tünel girişinde ayakta duruyordu ve çevredeki dört duvarda da tünel girişi mevcuttu. Kendi yolu da dâhil olmak üzere her birinden, ortadaki sütuna ulaşılmayı sağlayan tahta köprüler uzanıyordu. Köprüde tutunmak için bir halat ya da tahta yoktu. Ne kadar sağlamdı bilemiyordu fakat iki ayağını yan yana koyabileceği büyüklükteki köprüden lahde gitmesi gerekiyordu. Boşluğun ortasında sütun üzerinde duran lahit, her bir tünel girişine beş metre mesafedeydi.

"Sırlar geçidine ulaştık. Anahtar da lahdin içerisinde olmalı. Ya sonra? Geriye dönüp aynı yolu yeniden geçemem ki... Diğer yolları deneyeceğim galiba. Yoksa yeni bir macera beni mi bekliyor? Ne zaman bitecek bu oyun? Uyanmak istiyorum."

Neda, yıpranmış vücudunun artık yeni bir oyuna dayanamayacağı hissiyle aklına gelen ilk düşünceleri dışa doğru fısıldadı. Eğer yanılmıyorsa sırlar geçidinde olduğunu düşünüyordu. Peki, ya anahtar? Onun da köprünün ilerisindeki lahdin içinde olacağını düşünmüştü. Bunda da yanılmıyorsa sonrasında yeniden bir çıkmaz yaşayacak gibiydi. Acaba hangi duvarın içine giren tünele yönelecekti?

"Bir şekilde bunu da bulmaktan başka çaremiz yok." dedi ve adımını yavaşça köprüye attı. Gıcırdayan tahtalar hafifçe sallanmaya başladı. Diğer ayağını da bir adım ileriye doğru uzattı ve kollarını açarak dengesini sağlamaya çalıştı. Lahdin bulunduğu sütunun üzerine basmadan önce bu köprüden dikkatli bir şekilde geçmeliydi. Dengesini kaybettiği takdirde karanlığın içerisine yuvarlanacaktı ve Sayed'in de dediği gibi anlatılmamış bir hikâye gibi asırlarca gizli kalacaktı.

Köprünün ortasına geldiğinde yolun düşündüğü gibi zor olmadığını anladı. Adımlarını hızlandırdı. Yine de temkinliydi. Taş lahde ulaştığında ortamın mistik havası gizemli bir şekilde Neda'ya merhaba der gibi kendisini hissettiriyordu. Neda, yuvarlak sütunun üzerinde durdu ve beline kadar yükselen kare lahdin kenarlarından tuttu.

Taş lahdin üzerinde ufak kutucukların kazındığını ve bazılarının içerisinde de rakamların yazılı olduğunu gördü.

"Sonunda rakamlara ulaştık." dedi yorgun bir ifadeyle. Elleriyle lahdin üzerindeki tozları temizlediğinde önünde beliren yeni oyunla karşı karşıya geldi. Neda, dokuz sütun ve dokuz satırdan oluşan, bazı karelerin içerisinde de rakamların bulunduğu oyunun anahtara ulaşmak için son engel olduğunu hissetti.

"Bu bir su doku bulmacası." diye fısıldadı.

Bu bulmacayı çözebilmek için yeniden köprüye yöneldi ve tahtalara basıp sırlar geçidine girdiği tünele yürüdü. Dikkatini hiçbir zaman kaybetmiyordu. Tünel duvarından avuç içi büyüklüğünde, bir tarafı sivri bir taşı çıkartıp yeniden köprüye adım attı.

Beş metre ilerisindeki lahde ulaştığında yeniden oyun ile karşı karşıya geldi. Rakamlara odaklanıp bulmacayı çözmeye başladı.

	5		2		8		6	
9		6	5		1			
2		1				5		4
3				2				6
6		7				9		8
1		2	9		4	8		3
	6		3		5		1	

! NEDA'DAN ÖNCE BU BULMACAYI ÇÖZEBİLİR MİSİN? SU DOKU ÇÖZÜMÜ HAKKINDA BİLGİ ALMAK İSTİYORSAN WWW.PARADOKYA.COM ADRESİNE BAKABİLİRSİN.

26

Cansu, bir gözünü araladığında yerde yattığını anladı. Yüzü zemine hızlı bir şekilde çarpmış olacak ki kendinden geçmişti. Acaba nereye takılıp düşmüştü ve de nerede bulunuyordu? Başını kaldırmadan bulunduğu mekâna bakmak istedi fakat her yer buğulu bir şekilde görünüyordu. Anlaşılan iyice sersemlemişti.

Zihnini biraz daha yoklamaya çalıştı. Geçici bir süreliğine hafıza kaybı mı yaşamıştı bilmiyordu fakat birden yaşadığı tüm korku vücuduna saplanan bir ok gibi beynine işlemişti. Titrek dudaklarından; "Paradokya" kelimesi döküldü sadece.

Evet, kendinden geçmeden önce Paradokya'daydı ve uyanmış olma ihtimaline karşı gözlerini yeniden ovaladı. Bulunduğu yeri seçmeye çalıştı. Yanıldığını kısa süre içerisinde anladı. Orta Çağ dönemini andıran mekân, Paradokya'daki oyununun daha bitmediğini ispatlar gibiydi.

Başını zeminden kaldırdığında kulaklarında yankılanan uğultu rahatsızlık veriyordu. En son sfenksle karşılaştığını hatırladı. Sonra ne olmuştu? Bayılıp düştükten sonra sfenks onu pençeleriyle parçalamadan gitmiş miydi? Olanlara anlam vermeye çalışan Cansu, kulaklarındaki uğultunun netleşmeye

başlamasıyla başını topladı ve kendine gelmeye çalıştı. Düştüğü yerden doğrulup oturduğunda birden arkasına doğru baktı. İnsan başlı aslan gövdeli sfenks, merdivenlerin yarısına kadar inmiş insanların ve düşmanların karşısında Cansu ile aralarına girmiş, koruyucu olarak yaklaşmalarına engel oluyordu.

Müzede ilk defa kendisinden yana bir eserle karşılaşan Cansu, hayretler içerisinde kalmıştı. Sfenks, sergilendiği yerin her iki yönünde bulunan merdivenlere gidip geliyor ve yaklaşmaya çalışanlara pençesiyle zarar veriyordu. Zaten heybetinden dolayı da diğer heykeller onunla savaşacak gücü kendilerinde bulamıyordu.

Ne olmuştu da Cansu'yu korumaya çalışıyordu? Yoksa bu da Paradokya'nın tuzaklarından biri miydi? Tüm yaşadıklarını bir çırpıda aklına getiren Cansu, bu sorularına en ufak bir cevap bulamıyordu. Cansu'nun kendine geldiğini gören sfenks, yönü diğer heykellere dönük olarak yavaş adımlarla geri geri Cansu'nun yanına doğru geldi. Mahkûmlardan biri merdivenden bir basamak aşağıya inmek istediğinde ise pençesini kaldıran sfenks, müthiş bir yankılanmayla kükredi ve mahkûmun yeniden yukarıya çıkmasını sağladı.

Cansu'ya doğru döndükten sonra ikisi de göz göze geldi. Granit malzemeden yapılmış aslan gövdeli heykel bu kez pençesini yavaşça kaldırarak Cansu'nun saçlarını iki kere okşadı.

Cansu'nun kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sfenksin onu diğerlerine bırakmadan tek başına parçalamak istediğinden dolayı korumuş olabileceği düşüncesi, Cansu'yu ikinci bir baygınlığa doğru yaklaştırıyordu. Fakat çok geçmeden sfenksin niyetini anlamıştı.

Mona Lisa'ya ulaşmadan önce buradan geçerken etkilenip eliyle sfenksin başını okşadığını hatırladı. Hatta o an müzenin

koruyucusu olması gerektiğini düşünmüştü. Müzeden ziyade kendisini koruyordu şu an. Belki de şimdi bilinçaltı ona güzel bir sürpriz hazırlıyordu.

Sfenkse gösterdiği sevginin karşılığını fazlasıyla alan Cansu, içinde tedirginlik olsa da artık bu heykelden bir zarar gelmeyeceğini anladı. Fakat her şeye rağmen tedbirli olmayı da ihmal etmiyordu. Sonuçta bunlar birer heykeldi ve bilinçaltı bu heykelleri hareketli bir şekilde gösteriyordu. Paradokya'nın gizemi de işte burada karşısına çıkıyordu.

Artık tabloya doğru gitmenin vakti gelmişti. Sfenks, onu bulunduğu yere kadar gelen tehlikelerden korumuştu ve yolun bundan sonrasında neler yaşayacağını bilmiyordu. Tabloya ulaşıncaya kadar hiç bir şekilde güvende değildi.

Bu sefer elini sfenksin gövdesine uzatan Cansu, teşekkür edercesine okşayıp gülümsedikten sonra mekândan çıkan ve dönerli ahşap yola uzanan tünele doğru dönerek yürümeye başladı.

Uğultu birden artmıştı. Cansu'yu gözleri önünde ellerinden kaçıran heykeller sfenksin karşısında çaresizlik içerisinde bakışıyorlardı.

Tünel içine giren Cansu'nun adımları hızlıydı fakat bu sefer koşmuyordu. Sfenksin bulunduğu yere kadar oyunu kaybetmeden gelmişti. O an aklına takılan bir sorunun yanıtını bulmak istedi. Acaba müzeden kaçarken sfenks ile karşılaştığında neden pençesini var gücüyle üzerine indirip bayılmasına neden olmuştu? Belki de, dayanacak gücü kalmayan bedenini biraz olsun rahatlatmak istemişti. Yattığı yerde dinlenmiş olarak kendine gelen Cansu, kendisini şimdi biraz daha iyi hissediyordu.

Peki, bundan sonra eğer karşısına düşman çıkacaksa ona kim yardım edebilirdi? "Tablodaki Fransız askeri mi?" diye sordu kendi kendine. Fakat asker, oynayacağı müze oyunu için bilgilendirici kişi olduğunu söylemişti. Bu sözünden dolayı gizemli askerden bir yardım geleceğini sanmıyordu. "Peki, ya Afganlı kadın?" Tabloda onunla karşılaştığı zaman da sadece içi sızlamıştı. Galiba bu sefer oyunu tamamlayıncaya kadar kendi başına kalmıştı.

Bu düşüncelerle tünelden çıkıp on ikinci yüzyıla ait kale kalıntılarının olduğu döner alana girdiği anda elindeki kâseyi dikkatli bir şekilde taşıyan ve orta çağ uygarlığını anımsatan, saçları örgülü kadın bir heykelle çarpıştı. Kadın, Cansu'ya içtenlikle gülümseyip elindeki kâseyi uzattı. Çarpmanın etkisiyle kâse içindeki sıvı, bir miktar dışarı taşıp Cansu'nun üzerine damlamıştı. Elbisesinin diz üstü kısmı hemen eriyip açılınca kâse içindekinin aside benzer bir sıvı olduğunu anlayan Cansu, kadını aniden iterek tahtadan yapılmış hendek yolda koşmaya başladı. Yere düşen heykel, üzerine dağılan sıvının mermerini eritmesine aldırış etmeden sinsice gülümsemesini sürdürdü.

Tehlikelerin oyun sonuna kadar süreceğini anlayan Cansu, yeni bir maceraya başladığından emindi. Bu sefer daha da dikkatli olup çıkışa ulaşmak istiyordu.

Demir korkulukların kenarından hızla geçip ufak koridor içine girdi. Koridor sonu cam bölmeleriyle antika eşyaların sergilendiği salona çıkıyordu. Buradan da herhangi bir bölmeye zarar vermeden geçmek istiyordu. Çıkışa az kaldığını bilen Cansu, hızını giderek arttırdı.

Salon içerisindeyken Louvre Müzesi'nin yuvarlak giriş bölümü tarafından yaklaşmakta olan Samotrake'yi görünce yine kendisini cam bir bölmenin altına attı. Fakat buradayken açık-

ça fark ediliyordu. Yakalanacağını düşündüğünden giriş holüne geçişi sağlayan kapı yanında duran büyük dolabın kenarına doğru koştu.

Samotrake, kanatlarıyla uçarak giriş yaptığı bu salonda, antikaların sergilendiği dolabın yanından geçerken Cansu, soluksuz bir şekilde duvara yaslanmış bekliyordu. Nefes bile almak istemiyordu. Çünkü ufak bir etkiyi bile hissedebilen heykele yakalanmaması gerekiyordu.

Kesik başlı kadın heykel, salondan çıkıp koridora geçti ve oradan da kale kalıntılarının olduğu yere doğru uçup gözden kayboldu. Cansu, Samotrake'nin birazdan sfenks ile karşılaşacağını biliyordu.

Salondan çıkıp yavaş adımlarla etrafına bakındı ve dikkatli bir şekilde müzenin giriş holüne geçti. Sessizlik içinin ürpermesine neden oluyordu. Birazdan oyuna girdiği salona yürüyecekti ama içindeki huzursuzluğa anlam veremiyordu. Birden arkasından gelen uğultuyla irkildi. Hafif sallanmaya başlayan zemin karşısında tedirgin bir ifadeyle arkasını döndü ve salon içine baktı. Uğultu salonun ilerisindeki koridorun ardından geliyordu.

Samotrake'nin sfenkse galip geldiğini anlayan Cansu, bu gelen uğultunun serbest kalan mahkûmlar ve düşman olan heykellerden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Eğer birden koşmaya başlamazsa çok kısa bir süre sonra onlardan birinin eline geçeceğini de biliyordu.

Tekrar giriş holüne doğru döndü ve son sürat koşmaya başladı. Bir yandan oyuna girdiği salona doğru gidiyor bir yandan da arada bir arkasına bakıp heykellerin gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

Yaklaşık otuz metre koşup giriş holündeki kabartmalara geldiği anda omuzlarından kavrayan bir el ile ayaklarının yerden kesildiğini hisseden Cansu, ters takla atmışçasına olduğu yerde bir tur dönerek yüzüstü yere kapaklandı. Doğrulduğunda burnunun kanadığını fark etti. Koşusunu kesen ve yere düşmesine neden olan şey, duvar kabartmalarındaki Zaleucus ve oğluydu. Yerlerinden sökülüp ayrılamayan bu kabartmalar Cansu'ya bu şekilde engel olmak istemişlerdi.

Yerden kalkan Cansu, burnundan sızan kanı eliyle sildiği anda kaçtığı yönde bulunan hol girişindeki kalabalığı görünce yanılmadığını anlamıştı. Samotrake'nin yardımıyla sfenkse galip gelen bu kalabalık, acaba aslan gövdeli heykele ne tür bir zarar vermişti?

Paniğe kapılan Cansu, kabartmalardan ayrılıp Napolyon zamanını yansıtan eserlerin sergilendiği ve oyuna ilk başladığı yer olan salona girdi. Gri mermerlerin üzerinde, krem rengine kaçan açık sarı duvarların kenarından koşup, Napolyon büstünü de geçerek müzeye ilk girdiği kapı önüne geldiğinde nefesinin kesildiğini hissetti. Soluk soluğa kalmıştı fakat oyunun sonuna yaklaştığının farkındaydı. Belki yirmi metre sonra uyanma ihtimali vardı. Bu düşünceleri ona başka bir güç veriyordu.

Kapıyı açar açmaz zehirli gazın üzerine hücum ettiğini anlayınca salon içerisinde derin bir nefes alıp içeriye öyle girmek istedi. Hem soluk soluğa kalmıştı hem de kalbi hızla atmaya devam ediyordu ama son bir kez daha bu sıkıntıya dayanmalıydı. Uzunca bir nefes aldı. Tehlike giriş holünden salona doğru yaklaşıyordu. Şifreli tablonun bulunduğu salona girerek kapıyı kapattı.

"T" biçimindeki holün tam ortasında duran şifreli tabloya doğru koştu ve birden gözünü tablolu koridorda asılı olan resme doğru çevirdi. Asker, Cansu'nun başaracağını bildiği için mutluydu. Gülümseyerek Cansu'nun sevincine ortak olmaya çalışıyordu.

Cansu da Fransız askerine bakıp gülümsedi. Fakat zamanı çok kısıtlıydı. Tuttuğu nefesi birazdan onu zorlayacaktı. Ayrıca müze içerisinden de tehlike yaklaşmaktaydı. Şifreli tabloya bir kez daha bakarak oyuna başlamadan önceki yazılardan ilkini okudu. "Tablonun arkasına bakıp boşuna zaman harcama." Elif'in yaşadıklarından yardım alarak kolay yolu seçmek istemişti fakat yine de oyunu oynamaktan başka çare bulamamıştı. Oysa Paroks'un sözü, arkadaşına söylediği sözün aynısıydı.

"Bazen görmek istedikleriniz yakınınızdadır ama siz onu fark edemezsiniz."

Korkularıyla yüzleşme adına büyük bir deneyim yaşadığını anlayan Cansu, tabloların asılı olduğu koridora doğru ilerledi. Mantığı şifreli tablonun sol tarafında bulunan kapalı kapıdan geçmesinin gerektiğini söylüyordu fakat oyun içindeki tacın altında yazan yazı kurtuluş olarak "Umuda Yolculuk" adlı tabloyu gösteriyordu.

Tablonun önüne gelip onu asıldığı yerden çıkarttı. Duvarın arkasında aşağıya doğru eğimli bir geçit duruyordu.

"Evet Paroks. Görmek istediğim yakınımdaymış fakat ben onu fark edememişim." dedi Cansu kendine kızmış bir eda ile. Ardından tacın altında yazan şifrenin ilk iki cümlesini yeniden tekrarladı.

Vardın mı umuda yolculuğa
Korkma gir karanlığa

Peki, ya sonraki yazılanlar? Onlar ne anlama geliyordu? Fakat zamanı daraldığı için bunu düşünecek vakti yoktu. Doğru yolda olduğu için elbette şifreli mesajın geri kalanına bir çözüm bulabilirdi.

Kâbuslarla dolu olan oyunun bitmediğini biliyordu. Tablonun arkasındaki geçit karşısında neden duraksamıştı, anlam veremedi. Zehirli gazın etkisiyle öksürmeye başladı. Eğer burada durmaya devam ederse ya zehirlenecek ya da birazdan birbirinden farklı heykellere yakalanıp oyunu kaybedecekti. Göğsü daralmaya başladı. Tabloyu kenara koyup bir bacağını geçide doğru attı.

Karanlık içini ürpertmişti. Aşağıda ne ile karşılaşacağını bilemiyordu. Oynadığı oyunu düşündü fakat herhangi bir ipucu aklına gelmedi. Başını eğerek tünel içerisine girdi ve geride kalan ayağını da kaldırdı. O esnada eğimli geçitte aşağıya doğru kaymaya başladı.

Yeni bir heyecan, yeni bir bilinmezlik ve yeni sorular kendisini bekliyordu. Elleriyle tutunmaya çalışsa da hızı giderek arttı ve bir iki saniye içerisinde kontrolden çıktı. Cansu; aşağıya, bilinmez bir karanlığın içine doğru kayıyordu.

27

"Başta Kadir abi olmak üzere herkes oyunun parçasıydı demek."

Hayalleri yıkılan, oyunu kaybettiğini anlayan İlker, çaresizce çitin demir kapısına gelen Kadir'e bakıyordu.

Kısa süren sessizliği Halim bozdu.

"Senin izine ulaştıktan sonra Kadir'i Eskişehir'e gönderdik." diyerek gülümsedi ve tebrik edercesine başını salladı. "İşini iyi yapmış anlaşılan. Bizim gitmemize gerek kalmadı."

"O yüzden mi köy meydanında hazırlıkları iptal ettin?"

"Kadir, senin geldiğini işaret edince yolculuktan vazgeçtik haliyle."

O sırada çit kapısının başında bekleyen Kadir, kalabalığın ortasındaki Halim'e doğru seslendi.

"Abi! Çocuğu bırak da yanıma gelsin. Bildiği bir şey varsa sadece bana söyleyecektir. Sonra bırakırız gider. Gerisini biz hallederiz."

Halim, olayın en başından beri içinde olan kardeşinin bir bildiği olduğunu düşünüp elini İlker'e doğru kaldırdı ve git

derecesine işaret yaptı. Yüzü birden ciddileşmişti. Bahçeye yeniden sessizlik hâkim oldu. Halim, Dursun, Garip ve diğerleri pür dikkat yaşanacaklara kilitlenmişlerdi. Yıllardır aradıkları her ne ise, ona ulaşmalarını sağlayacak bilgi veya şifre şu anda yanları başında duruyordu ve bu gizemi sadece Kadir'in öğrenebileceğini düşünüyorlardı.

İçinde farklı duyguların gelgitlerini yaşayan İlker, en güvendiği kişinin bile kendisini aldatmasını kabullenememişti. Yavaşça adım atıp çite doğru yürümeye başladı. Ne olursa olsun toprak altında okuduğu şifreli yazıyı söylemeyecekti. Şimdiye kadar paylaştığı her şeyin boşa olduğunu görmesi hayallerinin yıkılmasına sebep olmuştu.

Gecenin Gizemli Oyunu'nda acaba hatası neydi? Şifreleri yorumlamakta geç mi kalmıştı yoksa kendi kararları doğrultusunda ilerlemek yerine başkalarının yönlendirmelerine mi esir olmuştu? Gerçi oyun başında kendisine herhangi bir bilgi ya da görev verilmemişti ki. Aklı karma karışıktı.

Yirmi metreye yakın bir mesafe yürüdükten sonra Kadir'in yanına geldi. Her ikisi de birbirlerinin gözlerine kilitlenmişlerdi. Kadir'in sessiz, sakin ve ciddi duruşunun yanında İlker'in ise kızgın bir hali vardı. Sinirler gerilmiş, başta Halim olmak üzere herkes Kadir'in alacağı ipucu ya da bir işaretin yerini bekliyorlardı.

İlker'in yüzünde hem Kadir'e kızgınlığının izleri hem de oyunu kaybettiğini gösteren hüzün vardı. Ne diyeceğini bilemiyordu fakat öylece çekip gitmek de istemiyordu. Yutkundu ve ardından; "Demek sen de bu oyunun bir parçasıydın." dedi titrek sesiyle.

Kadir, ciddi bir şekilde başını onaylarken; "Evet İlker. Herkes bu oyunun içinde. Sen bile." dedi.

"Sana güvenmiştim oysa. Demek 'bilgileri kimseyle paylaşma' derken..."

Sözünü yarıda kesen Kadir; "Seni hazine avcıları sansınlar istemedim evlat. Olayların bizim etrafımızda dönmesi gerekiyordu. Başkaları da işin içine karışmasın diye."

"Karışmasın mı? Beni kaç kişi yakalamak istedi biliyor musun?"

"Onlar da bizim adamlarımızdı."

"Ah! Tabi ya. Haklısın. Herkesin oyunun bir parçası olduğunu unutmuşum. Oysa ben herkese güvenmiştim. Başta sana."

"Hala güvenmek zorundasın İlker."

İlker, alaycı bir gülümseme ile; "Güvenmek zorundayım, öyle mi? Neden güveneyim? Size verecek bir şeyim de kalmadı ki... Haritayı nasıl aldın?"

"Testiyi bulduktan sonra adamlarımız seni kovalarken bana gelmiştin ya, işte o zaman bana verdiğin haritayı masaya serip yeni şifreye odaklandım ve sana söyledim. İşte o an seni yeni maceraya gönderirken boş bir kâğıdı sarıp eline tutuşturdum. Sen bunu anlamadın."

"Madem harita elinize geçti, beni neden bırakmadınız?"

"İpuçları daha çözülmemişti evlat. O yüzden oyunu uzatma kararı aldım. Yoksa şimdiki gibi rahat kurtulamazdın buradan."

"Yani Garip, kâğıdı yırtarken içinin boş olduğunu biliyordu demek."

O anda bahçe içerisinde konuşulanları merak eden Halim, Kadir'e seslendi.

"Bu kadar uzatmasının sebebi ne Kadir? Neden şifreyi söylemiyor? Öğren de gönder gitsin. Başımızı derde sokmadan kaybolsun buralardan."

İlker'in ardından Halim'e bakan Kadir, yüzünü yeniden İlker'e döndü. Kısa bir sessizliğin ardından konuşmasına devam etti.

"Sana ıslık çaldığımda beyaz noktalara ulaştıysan eğer haritayı havaya kaldırmanı istemiştim. İşte o çaldığım ıslık kâğıdın boş olduğunu Ali'ye haber veren bir işaretti."

"Ali?"

"Garip işte. O da elindekini kaptı ve yırttı. Bu senin haritadaki son işaretlere daha da odaklanmanı sağlayacaktı."

"Dur bir dakika." diyen İlker birden kaşlarını çattı. "Demek eve ilk girdiğimizde pencereden verdiğin ıslık selamı da Ali ile Dursun'a bir işaretti."

Kadir, evet dercesine başını salladı.

"Şimdi harita elinizde. Çifti ile mi birleştireceksiniz?"

"Bu haritanın çifti diye bir şey yok İlker. Bu bir söylenti. Zaten bu söylentiyi de biz yaydık köye. Çünkü buralara her gelen haritanın yarısının bizde olduğunu duyuyor ve bizimle irtibata geçiyordu. Bu şekilde her gelenden haberdar oluyorduk. Belki sen de bu söylenti sonucu bize bağlanırsın diye söyledim fakat olaylar farklı gelişti."

"Demek ki ilk başta sana olan güvenimi fark edememişsin."

"Ben her şeyin farkındayım evlat."

"Her şeyin mi? Yanılıyor olmayasın?" dedi İlker sorgulu ifadelerle.

Kadir, düşünceli bir şekilde elindeki sarılmış haritaya baktı ve yeniden başını kaldırıp İlker ile göz göze geldi.

"Evet, her şeyin farkındayım." dedikten sonra kısa bir sessizliğin ardından; "Cebindeki saatin bile..." diye fısıldadı.

İlker'in birden nefesi kesilir gibi oldu. Gözlerini kocaman açıp Kadir'e şaşkın ifadelerle bakmaya başladı.

"Dinle evlat. Seni haritadan takip ettim. Ne zaman mezar kaybolup saat çıktı, işte o zaman doğru yolda olduğunu anladım. Çünkü senin dışında kimse haritayı değiştiremezdi. Saatin de kaybolmasıyla harita beyaza büründü. Hedefe ulaştığını anladım ve buraya geldim. Daha önce gitmene izin verseydim kurtulmanın yolunu bulamayacaktın. Fakat şimdi biliyorsun."

İlker, neresi der gibi gözlerini kısıp sorgulu ifadelerle Kadir'e baktı.

"Şimdi bize o beyaz kayanın arkasında gördüğünü söyle İlker ve bana güven. Bunun bize bir yararı olmayacak. Çünkü bu senin oyunun. Buradan sağ salim çıkman için başka seçeneğin yok. Zaten Halim abim birazdan haritanın boş olduğunu görecek ve bizi yeniden peşine düşürecek. Sen de bu arada arayı açmış olursun."

! İLKER'İN NEREYE GİTMESİ GEREKTİĞİNİ BİLİYOR MUSUN?

Kadir'e karşı güvenini kaybetmişken bu dedikleri yeniden İlker'i ikilemde bırakmıştı. Bu sefer de kandırıyorsa eğer cebindeki saatin varlığından nasıl haberi vardı? Sıkıştığı oyunda içine yeniden bir umut ışığı doğdu. Paradokya'ya girmeden önceki ve oyun içerisindeki tüm yaşananları bir çırpıda gözünün önünden geçirdi. İki beyaz noktadan ulaşamadığı ikinci kayaya

kilitlenip kalıyordu sürekli. Gözlerinde beliren ışıltı Kadir'in de dikkatini çekmişti.

"Neden bana yardım ediyorsun Kadir abi?"

Kadir hafifçe gülümsedi. Gözlerini İlker'den ayırıp arka tarafta sabırsızlıkla bekleyen Halim'e çevirdi. Kısa süren bu bakıştan sonra yeniden İlker'e döndü.

"Hatırlarsan hayattaki seçimlerin her zaman iyi ile kötü arasında olmadığını söylemiştim sana İlker. Ben şu an iyi ile daha iyi arasında seçim yapıyorum.

İlker, Kadir'in son sözünden sonra derin bir nefes aldı. Kısa bir bekleyişin ardından gözlerinin içine bakarak; "Dur başıma." dedi.

O anda Kadir, elindeki haritayı havaya kaldırarak bahçe içindeki topluluğa doğru bağırdı:

"Dur başıma!"

"Vur başına." dedi bu sefer İlker.

"Vur başına!"

İlker, biraz bekledi. Devamını söylemekte tereddüt ediyordu. Çünkü şifrenin bundan sonraki bölümünün açıklamasını bilmiyordu.

"Haydi evlat, bu son fırsatın." diye fısıldadı Kadir.

İlker, yeniden derin bir nefes aldı. Yalan söyleyip oyunu kaybetmek istemiyordu. Çünkü yalan söyleyenlerin zamanı geldiğinde kaybedenlerden olacağını biliyordu.

"Akrep sen olmadan."

"Akrep sen olmadan!"

"İlerleme boşuna."

"İlerleme boşuna!"

O anda Halim, şifreye ulaşmanın mutluluğu ile kahkaha atmaya başladı ve duyduklarını tekrar etti. "Dur başıma, vur başıma. Akrep sen olmadan, ilerleme boşuna." Daha sonra Kadir'e seslenip; "Şimdi bırak gitsin. O artık sıradan biri. Biz gerisini hallederiz."

İmalı gözlerle abisine bakan Kadir, İlker'e doğru yüzünü çevirerek önünden çekildi.

"Haydi evlat. Yolun açık olsun. Olabildiğince hızlı davran. Belki de zamanın şimdi başlıyor."

"İlk başta önyargılı davrandım ve hakkında kötü düşündüm Kadir abi. Her şey için teşekkür ederim." dedi.

"Eğer gerçek hayatta yolun Pazar'ın Güney Köyü'ne düşerse Kadir Akbayrak kim diye sorarsın evlat. Seni bir kez daha görmek isterim."

"Bir gün mutlaka geleceğim abi." diyen İlker çitin diğer tarafına geçti ve koşmaya başladı.

Hızlı bir şekilde dereye inen kestirme yoldan ormana doğru ilerliyordu. İlker'in ardından bakan Kadir, yavaşça eve doğru döndü ve bahçenin orta yerinde bekleyen kardeşlerine doğru yürümeye başladı.

"Görelim bakalım şu haritayı."

"Harita boş abi. Son işaret de bulununca çizimler ortadan kayboldu." diyen Kadir, kâğıdı Halim'e doğru uzattı.

Yüzündeki mutluğun yerini tedirginlik alan Halim, Kadir'in gözlerinin içine bakarak kâğıdı açtı. Göremedikleri karşısında adeta çileden çıkmışa döndü. Harita boştu. Kâğıdı buruşturduğu gibi ileriye doğru fırlattı. Birden İlker'in açtığı çukura doğru

hareketlenip dizleri üzerine çöktü. Sinirden her an birilerine saldırabilirdi. Toprak içerisine gömülü sandığa uzandı. Sandığın kapağını araladığında haritadaki gibi bunun da içinin boş olduğunu gördü.

Hışımla ayağa kalktı ve önce Dursun'un, ardından Ali'nin ve Kadir'in yakasına yapıştı.

"Buradan bir şey almış olmalı, bunun içinde olmalı, burada olmalı." diye bağırmaya başladı. Ardından adamlarına dönüp; "Çabuk yakalayın, fazla uzaklaşmış olamaz. Çabuk!" diyerek emir verdi.

Çitin üzerinden atlayan adamlar kovalamayı yeniden başlattı. Daha önce aldıkları emir 'kovalayın fakat yakalamayın' şeklindeydi. Bu sefer durum ciddiydi ve gerçekten yakalanması gerekiyordu.

❖❖❖

Kayalıkların arasından, çalılıklara tutunarak inen İlker, Halim'in evinden bir hayli uzaklaşmıştı. Dereye az kalmıştı fakat geriye dönüp ağaçların arasından tepedeki eve bakıp koşmaya başlayan insanları görünce zamanının çok olmadığını anladı. Ulaşması gereken işaret ile cebindeki köstekli saat onu oynadığı bu oyundan kurtarabilirdi. Yorulduğunu hissetse de dermanı kalmayan dizlerine dayanmaları için söz geçirmeliydi. Çünkü yeniden yakalanırsa bu kez kurtulması için hiçbir çıkış yolu kalmamıştı.

Engebeli yamaçtan aşağıya kayarak dere kenarına atladı. Suya girdiğinde ayaklarına hücum eden serinlikle biraz olsun rahatladığını hissetmişti. Su içinde, köy tarafındaki kıyıda bu-

lunan beyaz taşa doğru ilerlemeye başladı. Suyu fazla sıçratıp cebindeki saate zarar vermek istemiyordu.

Peşine düştüklerinden haberdardı. Peki, buraya mı geleceklerdi? Oyun şimdiye kadar hep bu mekânda şekillenmişti. "Kadir abi geldiğim yeri söylemese bile ilk bakacakları yer burası olacaktır." diye düşündü.

Haklıydı. Çay bahçelerinden ormana giren adamlar dereye doğru hızla ilerlemekteydiler.

Elleriyle kayanın yanına çöken İlker, vakit kaybetmeden altını ve etrafını kazımaya başladı. Ara ara arkasına bakıp kontrol ediyordu. Daha ilk toprak parçasından itibaren soluk soluğa kalmıştı. Çünkü uzun bir yamaçtan aşağıya hızla inmişti.

Kazdığı toprakları bir çırpıda kenara attı. Fakat ilk kayaya göre bir farklılık hissediyordu. Sanki bu kaya daha önce açılmıştı. Yoksa Kadir, Halim'in evine gelmeden önce buraya bakmış mıydı? Ardında her ne varsa şimdi Kadir'in elinde miydi acaba? Peki, bu kez kandırılmış olabilir miydi? Yine de İlk kayayı nasıl oynatmayı başardıysa bunu da aynı şekilde aralayıp ardına bakmalıydı. İlkindeki gibi sıkıntı çekip gücünü boşuna harcamak istemiyordu. İyice kazıp taşı kenarı itebilirdi.

"İki beyaz nokta. Önceden İkisini de açıp baksa mıydım? Fakat cebimdeki saate nasıl ulaşacaktım ki? Yine Kadir abinin sayesinde buradayım." diye fısıldadı kendi kendine.

Dere kıyısından itibaren yükselen yamacın tepesinden gelen hışırtılarla gelenlerin olduğunu fark etti. Yeniden heyecanlanmıştı. İki dakika içerisinde kayayı yerinden oynatıp kurtuluş şifresine ulaşamazsa her şey bitecekti. Daha kayanın ardında ne ile karşılaşacağını da bilmiyordu. "Belki de yanlış

bir seçimdir ve arkasında bir şey yoktur?" diye düşünerek tedirginlik bile duyuyordu.

"Çabuk olun, yakalayın."

Halim'in sesi her yerde yankılanmıştı. Ses uzaktan gelmiş olsa da adamları daha önde olmalıydı. Zaman azalmıştı. İlker, ayağa kalktı ve etrafını eşelediği kayanın kenarlarından tuttu. Derin bir nefes alarak var gücüyle kenara doğru itmeye başladı.

Toprak parçalarından ayrılıp kenara itilen kayanın ardında bir çukur bulunmaktaydı. İlker, heyecanlı bir şekilde başını çukur içerisine sokarak bir işaret aradı. Fakat gördüğü şey, çukurdan ziyade, aşağıya doğru eğimli bir tünele benziyordu.

"Galiba buradan gitmeliyim, ama nasıl?" diye düşünürken gelen seslerle peşindekilerin daha da yaklaştıklarını anladı. İki insanın genişliği boyutundaki yuvarlak tünelin çukur girişine oturarak ayaklarını uzattı. Ardından kayayı yeniden tutup eski yerine doğru çekmeye başladı. Böylece bulduğu tüneli kapatıp izini kaybettirmek istiyordu.

Ayakları eğimli tünelden aşağıya doğru sarkarken beline kadar çukurun içersine girdi. Son bir gayretle taşı eski yerine çektiği an karanlıklar içerisinde kaldı ve tutunduğu taştan ellerinin kaydığını hissetti.

Ne olduğunu anlayamadan birden boşluğa düşmüş gibi olmuştu. Karanlık tünelin içinde aşağıya doğru kaymaya başladı. Tutunacak bir yer aradı fakat toprak tünelde bu mümkün değildi. Giderek hızlandı. Ne kadar çırpınsa da aşağıya düşer gibi kayıyordu.

28

Lahdin önünde, rakamların karşısında ne kadar zaman geçmişti, bilemiyordu. Elindeki taş ile kutucukları kazıyıp bulmacayı ortaya çıkardı.

"Buraya üç, buraya da beş... Tamam!" dedikten sonra lahit üzerini temizledi ve ortaya çıkan tüm rakamlara baktı.

"Bulmacayı çözdük. Peki, ya şimdi? Bu rakamlar bir şifre olmalı ve lahdi açmalı. Tabii anahtar bunun içindeyse."

Neda, zorlu mücadelelerden geçmiş, birbirinden zor tuzakları atlatıp sırlar geçidine gelebilmişti. Karşısına çıkan son bulmacayı da çözmeyi başarmıştı. Buna rağmen kilitlenip kaldı.

"Geriye kalan tünellerde gitmeli miyim, yoksa bu rakamların ne anlama geldiğini çözmeli miyim? Şimdi ne yapacağım?" dediği an derinlerden gelen çığlık sesleri ile irkildi. Sessizce sırlar geçidinde gözleriyle boşluğa doğru odaklandı. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Şiddet giderek artıyordu. Duyduğu sadece çığlık sesleri değildi. Yuvarlanmaların çıkardığı uğultular da çığlıklara eşlik ediyordu.

Rakamları ortaya çıkarmasıyla yeni bir tuzağı aktif hale getirdiğini düşünen Neda, sağ ve sol duvarların tünel girişlerin-

deki toz bulutunu gördüğünde yerinden sıçradı. Her iki yandan da tünele düşen birileri olmuştu. Neda, bir kez daha kalbi yerinden çıkarcasına korku yaşadı. Elindeki taşı sıkıca tutup başını iki yana doğru çevirdi ve gelenleri anlamaya çalıştı.

❖❖❖

İlker ve Cansu, düştükleri yerden doğrulup ayağa kalktıklarında birazdan karşılaşacakları şeyden habersizlerdi.

İlker, yuvarlandığı tünelde yukarıya doğru baktıktan sonra üzerini kontrol etti. Kaymanın etkisiyle kollarında çizikler oluşmuştu. Nereye düştüğünü merak edip arkasını döndüğü an bir şok daha yaşadı. Neda, kendinden geçmiş bir şekilde hayretler içerisinde İlker'e bakıyordu. O an İlker'in karşısındaki duvarın tünel girişinde bulunan Cansu da heyecandan bayılmak üzereydi. Her ikisi de köprünün başına adımlarını atıp sırlar geçidinde göründüler.

"Sizler..."

Neda, şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu. Üçü de ne diyeceklerini bilemediler. Okudukları kitabı ve bir önceki oyundaki arkadaşlarının macerasını düşünen Cansu, sessizliği bozdu.

"Bizim de buluşma noktamız burası olmalı."

O anda İlker, oyunu kazanmış olduklarını düşünerek; "Kurtulduk!" diye bir sevinç çığlığı attı.

Üçü de yaşadıkları zorlu oyunların yorgunluğundan sıyrılarak gülümsemeye başladı. Kısa bir süre sonra bu gülümseme başta İlker olmak üzere her birinde yerini kahkahaya bıraktı.

"Hoş geldiniz." dedi Neda. "Galiba benim misafirimsiniz? Haydi, yanıma gelin. Köprülerde dikkatli olun."

İlker ve Cansu, adımlarını köprüye atıp lahde doğru dikkatlice yürümeye başladılar. Paradokya'nın üç oyuncusu sırlar geçidinde lahdin etrafında buluştular.

"Mısır'ın gizemli dünyasına yeniden hoş geldiniz." dedi Neda.

"Demek senin oyunun Mısır'da geçti." dedi İlker. "Ben de az önce Karadeniz'deydim."

Cansu, sütun üzerindeki lahde ve kazınmış rakamlara baktıktan sonra; "Ben de Fransa'daki Louvre Müzesi'nde oynadım oyunumu." dedi.

Neda, çözülmüş rakamları gösterdi.

"Oyunumuz daha bitmedi arkadaşlar. Hâlâ Paradokya'nın içerisindeyiz ve yolun bundan sonrasını nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum. Buluştuğumuza göre birbirimize yardımcı olmamız lazım."

İlker'e dönerek; "Sen neler yaşadın?" diye sordu.

İlker, geride bıraktığı tünele dönüp baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bir çay ocağında oyuna başladım. Karadeniz topraklarında birbirinden ilginç maceralar yaşadım. Karşılaştığım herkes oyunumu etkiledi ve de hepsine güvendim. Fakat biri hariç hepsinin oyununa geldim.

Elimde sürekli değişen bir harita vardı. İpuçlarından ve şekillerden yararlanıp yolumu takip ettim. Önce kayanın ardında şifreli bir yazıya ulaştım."

O an Cansu araya girerek; "Ne yazıyordu o şifrede? Burada her bir ipucu işimize yarayabilir." dedi.

İlker, Cansu ile göz göze geldikten sonra konuşmaya devam etti.

"Yazıda; 'Dur başıma, vur başına. Akrep sen olmadan ilerleme boşuna.' yazıyordu."

"İlginç." dedi Neda. "Peki, sonra?"

"Şifrenin bir kısmını çözdükten sonra yolum beni yakalayanların evlerine düştü. Ulaşmam gereken her ne ise orada olduğunu anladım. Şifreyi ve işaretleri yeniden düşündüm ve evin bahçesinde belirlediğim noktayı kazmaya başladım. Yanılmamıştım. Ortaya bir sandık çıktı. Bu sandık gerçek hayatımda evimin çatı katında sakladığımız sandıktı."

"İçinden ne çıktı?" diye sordu Cansu.

İlker, elini cebine attıktan sonra köstekli saati ortaya çıkarttı.

"İşte bu." dedi ve kapağını açtı. Akrep ile yelkovan belirli bir hızda dönmeye devam ediyorlardı.

"Etrafında rakamlar yok. Yoksa benim bulduklarımla mı etkileşmeleri gerek?" dedi Neda.

"Bilemiyorum. Fakat şuraya bakın." diyen İlker, köstekli saatin kapağının içini gösterdi.

"Bu bir şifre. Ben de bunu çözemeden oyunumu devam ettirmek zorunda kaldım."

Cansu ve Neda, lahdin üzerine doğru eğilerek İlker'in gösterdiği şifreli yazıya baktılar.

"Yolum daha önceden belirlemiş olduğum kayaya düştü ve ardından buraya yuvarlandım. İşte, benim oyunum kısaca böyleydi."

Neda, Cansu'ya bakarak; "Sen neler yaşadın?" diye sordu.

"Oyunum şifreli tablo salonunda başladı. Bir önceki oyunda arkadaşım da aynı heyecanı yaşamıştı. Zamanla mücadelem, tablonun üzerindeki harfleri karalamakla başladı. Kısa sürede zehirli gaz etkisini gösterse de ben ipucunu ortaya çıkardım ve müzeye ulaştım.

Mona Lisa'yı bulmam gerekiyordu. Çünkü o bana yol gösterecekti. Tabloya ulaştığımda beklediğim yardımı aldım. Mona Lisa'yı görmeliydiniz. İnsanı etkileyen bir havası vardı. Daha sonra başka bir galeride Kral Louis'e ait bir tacın altından ipucuna ulaştım. Yazı şöyleydi. 'Vardın mı umuda yolculuğa, korkma gir karanlığa. Her harfe karşılık gelen sayıdan çiftler sola tekler sağa.'

O anda bütün müze canlandı ve içindeki herşey bana düşman oldu. Mona Lisa ve sfenks hariç."

"Nasıl?" diye sordu İlker.

"Tacın bulunduğu camlı bölmeyi kırıp müzeye zarar vermiş oldum. Böylelikle oyunum tehlikeli bir hale geldi ve kısa süre içerisinde Napolyon'un askerlerine yakalandım. Bir şekilde kaçmalıydım. Çünkü yazıda belirtilen Umuda Yolculuk, şifreli tablolu salonda bulunan tablolardan biriydi ve ona ulaşmam gerekiyordu. Bir yolunu bulup askerlerden kurtuldum. Ardından müze içerisinde canlanan askerler ve heykellerle mücadelem başladı. Gücüm tükenmek üzereyken sfenks, bana yardım etti ve biraz olsun rahatlamama sebep oldu."

O anda Neda, oyunun başında Salim ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Salim alaycı bir tavırla; "Mesela bu taş heykeli gösterip, 'piramitleri koruması için yapılmış, gövdesi aslanı, başı ise firavunu temsil ediyor' diyeceksin. Sonunda da 'bu sfenksler

arkadaş gibidir' demeyi ihmal etmeyeceksin." demişti. Bir anda aklına gelen bu düşünceden sıyrılan Neda, Cansu'yu dinlemeye devam etti.

"Ardından yeniden kaçmaya başladım. Kısa süre sonra beni yakalamak isteyenler sfenksi geçip peşime düştüler. Şifreli tablo salonuna ulaştım ve zehirli gazın içerisine kendimi attım. Umuda Yolculuk adlı tabloya varınca arkasında gizli bir giriş buldum. Sizler de biliyorsunuz ki Paroks oyunumun başında; 'Bazen görmek istediklerinizyakınınızdadır fakat siz onları fark edemeyebilirsiniz.' demişti. Ben de bir önceki oyunda oynayan arkadaşım gibi şifreli tablonun ardına bakmıştım oysa. Oyunun kolay olacağını sanmıştım. Fakat Paradokya'nın düşündüğüm gibi basit bir oyun olmadığını anladım. Zorlu mücadeleyi atlatıp tablonun arkasından buraya düştüm ve sizlerle buluştum."

Cansu, konuşmasını bitirdikten sonra İlker ile birlikte Neda'ya baktı. Oyunu özetleme sırası Neda'ya gelmişti. İlerleyebilmeleri için belki bir ipucu yakalayabilirlerdi.

"Paroks, oyunu başlattıktan sonra kendimi bir ofisin içerisinde buldum. Sayed adlı bir adamla tanıştım. Bana görevimi söyledi. Tutankamon adlı Mısır firavununa ait özel bir sandığın açılması için anahtara ulaşmam gerekiyordu. Yardımcısı Salim, yolu gösterdi ve beni piramitlerin yakınlarındaki bir mezarlığa getirdi. Tünele girer girmez bir tuzakla karşılaştım ve kapana kısıldım. Oyunum başlamıştı. O andan itibaren tuzaklara yakalanmadan ilerlemem gerekiyordu. Birbirinden zorlu tehlikeleri geçip tünellerde yürümeye devam ettim. Önce, havayı bile kendine doğru çeken girdaptan kurtuldum, ardından da tuzaklı geçitten. Büyükçe bir odanın içerisine girdiğimde duvar içinde bir kalp ile karşılaştım. Kalbi yerinden çıkarttı-

ğımda tüm odanın duvarları şimşek çakar gibi parladı ve yıkılarak yerle bir oldu.

Asıl tehlikenin o zaman başladığını anladım. Canlanan mumyalar Mısır'da olduğumu bir kez daha hatırlattı bana. Onlar kovaladı ben kaçtım. Kiminin üstesinden geldim kiminden de son anda kurtuldum. Son olarak tuzaklı salonda halatları kullanıp mumyalardan kurtulmaya çalıştım. Bir tanesi hariç diğerleri peşimi bırakmak zorunda kaldı. Kaçmaya devam ederken kum saatinin bulunduğu kapıdan son anda geçtim ve buraya, sırlar geçidine geldim.

Oyunum daha bitmemişti. Bana rakamlar olduğu söylenmişti fakat macera boyunca harf ve işaretlerden başka bir şeyle karşılaşmamıştım. Ta ki bu lahde gelene kadar. Rakamları görünce bunun bir su doku bulmacası olduğunu anladım ve bir taş alıp çözmeye başladım. Sizler buraya gelmeden az önce tüm kutucukları doldurmayı başarmıştım."

Neda'yı dikkatli bir şekilde dinleyen Cansu; "Üçümüz de burada buluştuk. Peki, yolumuza geri kalan dördüncü duvardaki tünelden mi devam edeceğiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum." diye karşılık verdi Neda. "Görevi tamamlamam gerek. Yoksa uyanamayacağım. Bu rakamlardan sonra kilitlenip kaldım."

O an İlker araya girerek; "Madem oyunlarımız birleşti, o halde kurtulmak için el ele vermemiz gerek." dedi.

Neda; "Nasıl?" diye sorduğu an Cansu'nun gözlerinde bir parıldama oldu.

"Senin rakamların, İlker'in saati ve benim şifremle..."

Sırlar geçidi, Cansu'nun son sözüyle birden sessizliğe gömüldü. Yüzlerindeki gülümseme yeniden ortaya çıkmıştı.

"Elindeki saatin kapak içindeki şifresini bir kez daha gösterir misin İlker?" dedi Cansu.

İlker, köstekli saati lahdin üzerine koydu. Cansu, şifreye odaklandı.

"Harfler dokuz sütun ve dokuz satırdan oluşuyor. Aynı Neda'nın su doku bulmacasındaki rakamlar gibi. Yani seksen bir harf bize kurtulmanın yolunu gösterecek. Bu da..." diyerek Neda ve İlker'e doğru bakan Cansu, yeniden lahde döndü.

"Bu da benim şifremle olacak."

Üçünü de birden heyecan kapladı. Gecenin Gizemli Oyunu'nda bir çıkış yolunu daha bulmak üzereydiler. Neda'nın çözdüğü rakamlar, İlker'in getirdiği saat ve Cansu'nun şifresi yeni bir maceranın başladığına işaretti.

NEDA

7	5	3	2	9	8	4	6	1
8	1	4	6	3	7	2	9	5
9	2	6	5	4	1	3	8	7
2	9	1	8	7	6	5	3	4
3	8	5	4	2	9	1	7	6
6	4	7	1	5	3	9	2	8
1	7	2	9	6	4	8	5	3
5	3	8	7	1	2	6	4	9
4	6	9	3	8	5	7	1	2

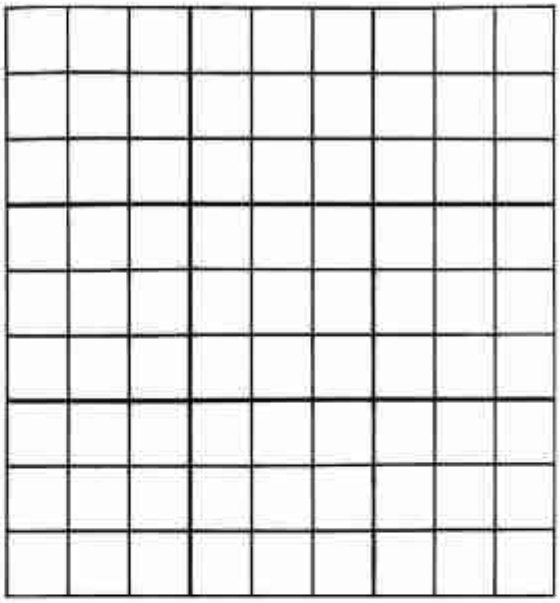
İLKER

Ş İ V İ L Ğ U F T
Ş Z V S V F K J Ö
C A T M Ü Z K Ö S
T B P Ş Ş V C C G
Ğ J F R F Ü J D P
O V D R U U B T Ö
M Ç H H Y Y K M C
İ O Ğ F Z O R D İ
D G R Ö C E K H Ö

CANSU

Vardın mı umuda yolculuğa
Korkma gir karanlığa
Her harfe karşılık gelen sayıdan
Çiftler sola tekler sağa

ÇÖZÜM ?

! OYUNLAR BİRLEŞTİ. BU DURUMDA SEN OLSAN ŞİFREYİ ÇÖZEBİLİR MİYDİN? ELİNE KALEMİ ALIP DENEMELİSİN. YİNE DE NE YAZDIĞINI ÖĞRENEMEZSEN WWW.PARADOKYA.COM'A GİRİP BAKABİLİRSİN.

29

"Demek her rakam, karşılığına denk gelen harfi öteleyecek." dedi Neda.

"Şimdi yapmamız gereken harfler üzerinden tek rakamları sağa, çift rakamları sola doğru saymak olacak." diye atıldı Cansu.

İlker; "Şifredeki ilk harf olan Ş ile su dokundaki ilk rakamı deneyelim bakalım." dedi.

Üçü birden Ş harfi ile 7 rakamının karşılaşması sonucu ortaya çıkan yeni harfi bulmaya çalıştılar.

"Ş'den sonra sağa doğru yedi harf ilerlersek, T, U, Ü, V, Y, Z ve A. Evet, A harfine ulaşırız. İlk harfimiz A." diyerek heyecanlandı Neda.

Cansu, vakit kaybetmeden ikinci harf ve ikinci rakamı çözmeye başladı.

"İ harfinden beş adım ileriye gidersek N harfi geliyor. Üçüncüsü ise yine A'ya karşılık geliyor."

İlker, dördüncü rakama baktığında; "Bu çift bir rakam. İ harfinden iki adım sola doğru gelirsek H harfine varırız." dedi.

Neda araya girerek; "Bu da ANAH olarak karşımıza çıkar. Evet, evet. Doğru yoldayız. Anahtardan bahsediyor." diyerek heyecanlandı.

Üçü birden hızlı bir şekilde geri kalan harfler ile rakamları birleştirip şifreyi çözmeye devam ettiler.

❖❖❖

Cansu; "anahtara ulaşmak..." şeklinde ortaya çıkan yazıyı okumaya başlayınca İlker; "İşte bu!" diyerek sevinç çığlıkları atmaya başladı. Üçü de zorlu bir oyundaki şifreyi çözmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Neda, "Şimdi şifrede ne diyorsa yapalım bakalım." dedikten sonra üçü de biraz geriye doğru çekildi. Lahdin üzerindeki rakamlara baktılar. Birazdan bu rakamların kazındığı kareler lahdin kilidini açacaktı.

Neda, elini lahde doğru uzattı ve 3 rakamının olduğu her kareyi içe doğru bastırmaya başladı. Lahdin içine birer santimetre göçen her bir karenin ardından ince, mekanik bir ses duyuldu.

Bulmacadaki dokuz adet 3 rakamı kısa süre içerisinde Neda tarafından bastırılmıştı. Üçü de merakla olacaklara kilitlendiler.

Lahit üzerindeki taş kareler, kilidi açılmışçasına birbirlerinden ayrıldılar. Sanki bir anda aralarındaki bağ kopmuş gibiydi.

Cansu, İlker ve Neda, bloğun üzerindeki birbirinden ayrılan taşları almaya başladılar. Heyecanlanmışlardı. Aldıkları her taşı sırlar geçidinde, köprülerin altındaki karanlığa doğru atıyorlardı. Avuç büyüklüğündeki kare taşlardan kırka yakınını aldıklarında ortaya çıkmaya başlayan anahtarı gördüler.

Neda, "Kurtulduk!" diye bağırdı ve hızını arttırdı.

Sonunda anahtar ortaya çıkmıştı. İşaret parmağı büyüklüğünde gümüş bir anahtar, lahit etrafında bulunan oyuncuları adeta büyülemişti.

Neda, anahtarı yerinden çıkardı ve avucunun içine aldı.

O anda hiç beklemedikleri bir şey oldu. Sırlar geçidinde bulunan dördüncü duvardaki tünelin içerisinden, elinde silah olan biri çıktı.

"Ekip olduğunuzu biliyordum. Hemen o anahtarı bana verin."

Neda, yaşadığı şok ile gelen adama baktı. Dudaklarından yavaşça "Sayed" ismi döküldü.

İlker; "Sen de kimsin, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Sayed, üçüne birden doğrulttuğu silahı ile kendi köprüsüne adımını attı ve yavaşça lahde doğru yürümeye başladı.

"Sanki bilmiyorsunuz kim olduğumu. Çabuk o anahtarı bana verin dedim size."

"Bu benim oyunum ve bu anahtar da bana lazım olacak." dedi Neda korku dolu ifadelerle.

"Hayır, Neda. Aslında bu benim oyunum." dedi Sayed.

Cansu da en az diğerleri kadar heyecanlanmıştı. Sayed'e bakıp "Nasıl?" diye sordu.

Sayed, anahtar Neda'da olduğu için silahını ona doğru doğrultup lahdin başına geldi.

"Ben de bir Paradokya oyuncusuyum." diye söze başladığında diğer oyuncular bir şok daha yaşadılar.

"Oyundaki görevim Tutankamon'un sandığını bulmak ve içini açıp son ipucuna ulaşmaktı. Sandığı buldum fakat bir türlü kapağını açamadım. Üzerindeki isim ve şifrelerden yararlanarak sırlar geçidini ortaya çıkardım. Fakat beklediğim insanlar gelmediler. Rakamları da çözemedim. Ne zamandır uyuyorum, bilemiyorum. Fakat artık kurtuldum. Bu kâbus birazdan bitecek."

"Peki, bana nasıl ulaştın?" diye sordu Neda.

"Ben sana değil, sen bana ulaştın. Kendi oyunumdaki imkânları kullanarak ofis oluşturdum ve ilanlar verip beklemeye başladım. Çok gelen oldu fakat gelenlerin başarılı olamayacağın biliyordum. Çünkü sandığın üzerinde isimleri yoktu."

"İsimleri mi?" diye atıldı İlker. "Peki, Cansu ve İlker de var mıydı o listede?"

"Hayır. Benim ve üç kişinin isimleri vardı sandık üzerinde. Her birinin oyunu, izleyeceği yolları ve başlangıç noktaları farklı çizilmişti. Diğer üç kişiden ilk önce gelen Neda oldu."

Neda, Sayed'in gözleri içine bakarak; "Peki, başkalarının tünellere girmesine neden izin verdin?" diye sordu. "Benim öğrencilerimden ne istedin?"

"Gelenlerden kim nedir, ben bilemem. Onları gönderdim ki olabildiğince tuzak ortaya çıkartıp tünelleri temizlesinler. Bu şekilde belki işime yarar bir ipucuna rastlayabilirdim."

"Yani herkesi kullandın. Salim'i bile." dedi Neda kızgın ifadelerle.

"Uyanmak için her şeyi yaparım." dedi Sayed. "Kendi oyunumda başarılı olamayınca beklemeye başladım. Seni oyununa gönderdikten sonra buraya gelip her bir duvarın içindeki tünellerden oyun girişlerine baktım. Birinde yeşillikler, diğe-

rinde tabloların bulunduğu bir koridor vardı. Üçüncüsü kapalıydı. Ama biliyordum ki birinden gelecektin. Ben de kendi tünelime dönüp beklemeye başladım."

"Paradokya'nın bir hak daha verdiğini bilmiyordum." dedi Cansu.

İkinci beyaz kayanın yerini Kadir'in oynattığını sanan ve hakkında önyargılı düşündüğü için kendine bir kez daha kızan İlker; "Bu bir hak değil bence. Baksana oyunu daha bitmemiş." dedi Sayed'e bakarak.

"Bitmedi evet. Ama bu anahtar sayesinde bitecek. Kendi oyunumdan çıkmam için kendim gitmeliyim." dedi ve Neda'ya doğru döndü. "Şimdi hemen o anahtarı bana ver."

Neda, kararsızlık yaşıyordu. Anahtarı verirse bu kez Paradokya çıkmazının içine kendileri saplanabilirdi. Titremeye başladı. Ne yapacağını bilemiyordu.

O an Sayed, silahını köprüye doğrulttu ve Neda'nın ayaklarının hemen arkasından başlayan tahta geçide doğru ateşledi. Korkudan yerinden sıçrayan Neda, titreyen elini Sayed'e doğru uzattı.

"Lahde bırak."

Neda, elini yavaşça indirip anahtarı lahdin orta yerine bıraktı ve geri çekildi.

Sayed'in hiç şakası yoktu. Silahı sakatladığı sol eline geçirdi. Sağlam olan eliyle lahde uzanıp anahtarı yavaşça aldı. Adımlarını geri geri köprüye doğru attı.

"Üzülmeyin. Sizler de diğerleri gibi anlatılmamış bir hikâye olarak asırlarca gizli kalacaksınız."

Sayed, son sözünün ardından kendi tüneline girdi ve karanlığın içerisinde koşarak gözden kayboldu.

Oyunu başarıyla bitirip şifreyi çözen ve anahtara ulaşan Neda'nın sevinci birden kursağında kalmıştı. Sırlar geçidi yeniden sessizliğe büründü. İlker, köprüden geçerek kendi tünel girişine gidip yere oturdu. Cansu ise ellerini lahde dayamış bir şekilde gözlerini boşluğa odakladı. Neda ise hâlâ olanlara inanamıyordu.

Birbirlerine baksalar da konuşacak bir kelime bulamadılar. Üçü de üzgün, üçü de yorgun ve üçü de bitmiş bir vaziyetteydi.

Neda'nın, aklına Salim'in bir sözü geldi ve gözleri doldu.

"Bulunacak anahtar o kalbin içindekini açığı çıkartacak." demişti Salim. "Baştan beri kandırılmışım meğer. Gerçekten bulduğum anahtar Sayed'in kalbindekini açığa çıkardı." diye fısıldadı.

Kısa bir sessizliğin ardından köprü gerisindeki İlker, Cansu ile Neda'ya seslendi.

"Anahtarı vermeseydik ne olurdu?"

"Bizi vururdu." dedi Neda.

"Peki, boşluğa atsaydık? Onun da eline geçmemiş olurdu."

Bu sefer Cansu söze girdi. "O zaman da dördümüz bu oyunda hapsolurduk. En azından o kurtulmuş oldu."

İlker, başını hafifçe sallamaya başladı ve üzgün ifadelerle; "Yani başarısız olduk desenize. Oysaki birbirimize yardım etmiştik." dedi yavaşça.

Neda da İlker gibi onaylarcasına başını salladı.

"Evet, başarısız..." diye üzgün bir şekilde konuşmaya başladığı an birden durakladı. Yavaşça başını kaldırıp Cansu'ya ve ardından İlker'e baktı. Kaybedilen oyun yüzünden dolan gözleri bu sefer parıldamaya başlamıştı.

"O gerçek anahtar değildi." dedi.

İlker ve Cansu birden dikkat kesildiler.

Neda; "Galiba bir çıkış yolu buldum." diye bağırdı. "İlker, hemen gel."

İlker, birden fırladı ve köprüye atlayıp lahde doğru koşarak geldi. Neda, heyecandan yerinde duramıyordu.

! ACABA NEDA, NASIL BİR ÇÖZÜM YOLU DÜŞÜNMÜŞTÜ? OYUNDA BAŞKA BİR ÇIKIŞ YOLU KALMIŞ MIYDI? SEN OLSAYDIN BU DURUMDA NE YAPARDIN?

30

Neda, lahde doğru baktığı anda Paroks'un oyuna başlarken söylediği son sözleri fısıldamaya başladı.

"Her başarısızlığın altında bir gerçek vardır."

"Efendim?" Cansu, Neda'nın ne dediğini duyamamıştı.

Toparlanan Neda, Cansu'ya doğru baktı.

"Biz başarısız olmadık. Oyunu kaybeden yine Sayed oldu."

"Nasıl yani?" diye sordu Cansu şaşkın ifadelerle.

"İlker, köstekli saatin kapağını açar mısın?"

İlker, heyecanla kapağı araladı. Akrep ve yelkovan dönmeye devam ediyordu.

"Bulmacadaki rakamları çıkartıp attık. Fakat şifre elimizde. Hatırlayın, ne yazıyordu burada?"

İlker ve Cansu, şifreyi akıllarında kaldığı kadarıyla söyledi.

"Evet. Doğru söylediniz. Peki, biz ne yaptık? Üç numaralı taşları bastırdık. Oysa o anda sırlar geçidinde üç kişi değildik."

İlker'in dudaklarından; "Sayed." ismi duyuldu.

"Evet, Sayed. O da buradaydı ve bizi izliyordu. Bu şekilde hem kendini kandırmış oldu hem de bizi yanılttı."

Cansu, heyecanlanarak araya girdi.

"Yani şimdi üç rakamı yanlış bir seçim miydi?"

"Evet Cansu. Dört numaralı taşlara basıp gerçek anahtara ulaşmamız gerekiyordu. Yani hâlâ geç kalmış sayılmayız. Anahtar, bu lahdin içinde."

"Bunu nasıl düşünemedik?" diye atıldı İlker.

"Paroks'a teşekkür etmeliyiz." dedi Neda. "Oyuna en son beni gönderdiği için son sözünü duymadınız." dedikten sonra lahde döndü ve yumruğuyla gümüş anahtarı çıkarttıkları yere vurmaya başladı.

"Her başarısızlığın altında bir gerçek vardır."

Cansu, az önce anlayamadığı sözü duyduğunda içi umutla kaplandı. Galiba daha oyunları bitmemişti.

İlker, köstekli saatin kapağını kapatıp cebine koydu. Cansu gibi o da oyunun kaybedilmediğini anlamış gibiydi. Birden lahdin üzerine uzanıp Neda gibi vurmaya başladı. Cansu da hemen ardından arkadaşlarına katıldı.

Lahit parçalanmaya başladığında yumrukların şiddetini daha da arttırdılar. Kan ter içinde kalmalarına rağmen buna aldırış etmediler. Bir an önce düşüncelerinin doğruluğunu görmek istiyorlardı. Çünkü yaşadıklarını yorumladıklarında mantıklı bir çıkış yolu bulduklarını düşünüyorlardı.

Kısa sürede lahdin üzerindeki katman parçalandı. Ufak taşları yerlerinden söküp yeniden sırlar geçidindeki boşluğa bıraktılar. Üçü de heyecanlanmıştı.

"İşte, işte, işte..." diye bağırmaya başladı Neda. Taş bloğun içinde kırmızı bir renk görünmeye başlamıştı. İlker, daha da hızlanıp taşları sökmeye devam etti. O anda Cansu anahtarın ucunu görünce Neda'ya baktı. "Haklı çıktın. Galiba biz kazandık." dedi.

Sevinçten gözyaşlarına hâkim olamayan Neda, ortaya çıkan anahtarı eline aldı.

İlker'in gözleri parlıyordu. "Kristal bir anahtar." dedi hayretler içerisinde.

Anahtar içerisindeki kırmızı ışık, sırlar geçidinde bulunan oyuncuları kısa sürede etkilemeyi başarmıştı. O an Sayed'in gittiği dördüncü tünelin derinliklerinden bir çığlık yankılandı. Üçü birden o yöne dikkat kesildi.

"Tuzaklı anahtar." dedi Neda düşünceli bir şekilde karanlığa bakarak. "İşte şimdi diğer elini de kaybetti."

İlker, Neda'ya bakıp; "O yoldan gidemeyiz. Peki, şimdi bu kristal anahtarla ne yapacağız?" diye sordu.

Bu kez Cansu'nun sözleri sırlar geçidinde yankılandı.

"Buldum!" dedi çığlık atarak. "Şifreli tablo salonuna gideceğiz."

Ardından kendisine anlamsızca bakan Neda ve İlker'e açıklama yapmaya başladı.

"Oyunumun başlangıcında şifreli tabloyu çözdüm. İlk yardımı aldıktan sonra salon içerisindeki iki kapıdan birini açıp müzeye girmem gerekiyordu. İlk denediğim kapı kilitliydi ve kilit kısmı kırmızı kristalden oluşuyordu. Bu anahtar o kapıyı açacak." dedi heyecanlı bir şekilde.

"Ben kendi oyunumda bu anahtarı kullanacağım bir yer hatırlamıyorum." dedi İlker.

"Ben de." diye karşılık verdi Neda. "O halde Cansu'nun oyununa gidiyoruz. Başka seçeneğimiz yok."

Cansu, kendi tünel girişine doğru geçişi sağlayan köprüye adımını attığı an lahdin üzerinde durduğu sütun büyük bir gürültüyle sallanmaya başladı.

"Çabuk olun!" diye bağıran Cansu, köprü üzerine geçip koşar adım tünele doğru ilerledi. Önce Neda, ardından da İlker lahdin üzerinden atlayarak Cansu'nun bölümüne geçtiler. Tahta köprüye bastıklarında sütun yavaşça aşağıya doğru çökmeye başladı. Köprüler kısa süre içerisinde sütun ve tünel girişlerinden kopup parçalanacaklardı. Cansu, heyecanlı bir şekilde kendisine doğru koşan Neda ve İlker'i bekliyordu.

Beş metrelik tahta köprüden tünel girişine varan ikinci kişi Neda oldu. İlker de hemen Neda'nın arkasındaydı. Son adımından güç alıp ileriye doğru zıpladığında sütuna bağlı dört köprü de parçalanarak karanlığın içerisine düşüp gözden kayboldu.

Uçarak tünel girişine yuvarlanan İlker, son anda düşmekten kurtulmuştu. Hemen ayağa kalkıp cebindekini kontrol etti. Saati kaybetmek istemiyordu.

Aşağıya doğru inen sütun kısa süre içerisinde lahdin gözden kaybolmasına neden oldu. Bu şekilde sırlar geçidi de kullanılamaz hale geldi.

Cansu, boşluğa bakarak; "Oyunlarımız sırlarla doluydu. Hepsi ortaya çıktıktan sonra sırlar geçidine gerek kalmadı." dedi ve ardından Neda ile İlker'e sırayla bakarak; "Artık isteseniz de istemeseniz de benim oyunuma geliyorsunuz." deyip

arkasını döndükten sonra tünel içerisine girdi. Ardından İlker ve Neda, Cansu'yu takip ettiler.

Cansu, kayarak geldiği eğimli tünel içerisinde tutunarak yukarıya çıkmaya başladı. Bu sefer yollarını aydınlatacak ne bir ateş vardı, ne de el feneri.

"Bu koku da ne?" diye sordu Neda.

"Zehirli gaz. Hatırlarsanız şifreli tablo oyunumda harfleri karalarken etkilendiğim gazdan bahsetmiştim. Birazdan kendisiyle tanışmaya hazır olun."

"Ne kadar zehirli?" diye sordu İlker.

"Yirmi dakika içerisinde birini öldürecek kadar." diye karşılık verdi Cansu yarım metre daha yukarı çıkarak.

"Bizi de öldürür mü?"

"Sanmıyorum. Uzun süre durmayacağız orada. Beni düşündüren asıl mesele müzede peşimden gelenler. Acaba yukarıda bizi bekliyorlar mıdır?"

İlker, arkasından gelen Neda'ya döndü. Karanlık içerisinde göremese de hemen arkasında olduğunu hissediyordu.

"Bu sefer de anahtarı onlara vermeyiz, değil mi?" diye sordu gülerek.

Aynı karşılık Neda'dan da geldi. "Hayır, herkesi davet eder hep beraber uyanırız."

Tünel içindeki gülüşmeleri Cansu susturdu. "Şşşt! Şifreli tablo salonunun ışıkları göründü."

Hızlarını arttıran Paradokya oyuncuları dikkatli bir şekilde tutunarak tırmanmaya devam ettiler.

Birkaç dakika sonra Umuda Yolculuk adlı tablonun asıldığı duvardaki tünel girişine ulaşan Cansu, öksürüklere boğuldu. Şifreli tablo salonuna dikkatli bir şekilde adım attı. Gözleri müze içerisinde kendisini kovalayanları arıyordu. Fakat tablolardan başka bir şey görünmüyordu.

Tablo içindeki kişiler sevinçli bir şekilde gelenleri karşılamışlardı. İkinci olarak İlker, salona adımını attı. Zehirli gaz birden ciğerlerine dolduğunda öksürmeye başladı. Oyundaki tehlikeler daha bitmemişti anlaşılan. Hızlı davransalar iyi olacaktı.

Üstünü temizleyen Cansu, Neda'ya doğru elini uzattı ve tünel girişinden çekip salona adımını atması için yardımcı oldu.

Üç kişi şifreli tablo salonunda kilitli kapıya doğru yöneldi. Oyun başlangıcında kendine yardımcı olan tabloya bakan Cansu, Fransız askeri ile göz göze geldi.

"Hoş geldin Cansu. Daha önce tünel içerisinden başka birinin geldiğini görünce oyunu kaybettiğini düşündüm ve çok üzüldüm. Fakat şimdi buradasın ve başarmışsın. Tebrik ediyorum."

"Teşekkürler." diyen Cansu arkadaşlarına döndü. "Hep beraber başardık."

Neda, zehirli gazın etkisiyle nefes almakta zorluk çekmeye başladı. "Daha buradan kurtulup uyanmadan başardık diyemeyiz. Acele edelim." dedi.

Cansu, adımlarını şifreli tablonun olduğu bölüme atarak kilitli kapıya doğru koştu. İlker ve Neda da ardından takip etti.

Kapının kristal kilidi, aynı anahtardaki gibi kırmızı renkte parıldamaya devam ediyordu.

Neda, elindeki anahtarı kilide sokup Cansu ve İlker'e baktı. "Uyanmaya hazır mısınız?"

"Evet."

"Haydi."

❖❖❖

Neda, büyük bir heyecanla kilidi açtı ve kapıyı araladı. Üçü de bir an önce içeriye girip zehirli gazdan kurtulmaya çalıştılar. Yarı karanlık bir ortamın içerisinde buldular kendilerini. Büyük, yuvarlak bir salondu burası. Salonun çevresi, girmiş oldukları kapıya benzeyen kapılarla çevriliydi. Bu kapılar yuvarlak salonun merkezine bakıyordu.

Esrarengiz mekânın tam ortasında, bel hizalarına gelen ve bir insanın rahatlıkla sarılabileceği genişlikte beton bir sütun bulunuyordu.

Cansu; "Burası buluşma odası." dedi hayretler içerisinde.

"Biz zaten buluşmadık mı?" diye sordu Neda.

"Bizim değil." diye karşılık verdi Cansu kapılardan birine doğru yürüyüp. "Arkadaşım Elif, benden önce oyununu oynadı ve beni kurtarmaya geldi. Bizler nasıl sırlar geçidinde buluştuysak, onlar da burada buluşmuşlardı ve kapılardan birinden girip benim odama gelmişlerdi." deyip etrafındaki otuzdan fazla kapıdan birinin kolunu tuttu. "Anlaşılan salon bizim için yenilenmiş."

Neda ve İlker de birden hareketlenip Cansu'nun yanına geldiler.

"Yoksa şimdi senin odana mı geçeceğiz?"

"Bilmiyorum Neda." diyen Cansu önünde duran kapıyı araladı.

Üçünün de gözleri birden kamaştı. Yüzlerine güçlü bir ışık çarpmıştı. Cansu, aralanan kapının ardından başını uzattı. Bir koridor ile karşı karşıya kalmıştı. Her yer bembeyazdı. Koridor boyunca sağlı sollu sıralanan kapılar sanki sonsuza kadar uzuyordu.

Cansu'nun yanından Neda da başını uzatıp baktı. "Burası neresi?"

"Sonsuz Kapı Koridoru." dedi Cansu.

"Sonsuz Kapı Koridoru mu? Bundan bize bahsetmemiştin." diyen İlker meraklı gözlerle Cansu'ya baktı.

Bu söz daha önce Elif tarafından Li'ye söylenmişti. Cansu'nun gözleri önünde o an canlandı birden.

Neda, Cansu'nun açtığı kapıyı bırakıp hemen yanındaki kapıyı araladı. O kapı da Sonsuz Kapı Koridoru'na açılmıştı. İçeriye girip Cansu'nun bulunduğu tarafa baktı fakat göremedi. Cansu da kendi kapısından girip yanındaki kapı yönüne doğru seslendi.

"Neredesin?"

Neda, yeniden buluşma odasına çıkıp Cansu'nun yanına geldi.

"O kapı da buraya açılıyor fakat seni göremedim."

"Bu nasıl olur ki?"

O anda İlker; "Bir de ben deneyeyim." diyerek hemen yanlarındaki kapıdan başını Sonsuz Kapı Koridoru'na uzattı. Cansu ve Neda da bulundukları kapıdan içeriye baktılar fakat bir-

birlerini göremediler. Aynı anda heyecan içerisinde buluşma odasına geri çekilip iki kapıyı da kapattılar.

"Her bir kapı farklı Sonsuz Kapı Koridoru'na mı açılıyor acaba?" dedi Cansu. "Eğer öyleyse hangisinden gireceğiz? Bilmeden boşuna ilerlemeyelim."

"Bilmiyorum Neda."

"Tüm şifreleri çözdük ve tuzakları geçtik. Şimdi burada bir çıkmaz mı yaşayacağız?"

Cansu ve Neda'yı dinleyen İlker, salon içerisinde düşünceli bir şekilde adım atarken birden durakladı ve bir iki saniyelik bekleyişin ardından salonun orta yerinde duran sütuna doğru koşar adım ilerlemeye başladı.

"Durun bir dakika. Sanırım çözümü bitmeyen bir şifre kaldı." dedi heyecanlanarak.

Cansu ve Neda, İlker'in yanına yürümeye başladılar. Beton sütuna ulaşan İlker, üzerindeki oyuğu inceleyip yanına gelenlere doğru baktı.

"Oyunu kaybettiğimizi sandığımız anda Neda'nın düşüncesi ile gerçek anahtara ulaştık ve yeniden umutlandık." diyen İlker, Cansu'ya doğru baktı.

"Sen de bize devam yolunu gösterip buraya getirdin. Şimdi de sıra bende. Çözülmesi gereken bir şifrem var."

Cansu ve Neda'nın içini yeniden heyecan kaplamıştı. Meraklı gözlerle İlker'e bakıyorlardı. İlker köstekli saati çıkartıp kapağını araladı. Akrep ve yelkovan dönmeye devam ediyordu.

"Saate ulaşmadan önce beyaz renkli iki kaya ile karşılaşmıştım. İlkinin etrafını kazıp taşı yerinden çıkarttığım zaman

ardındaki toprakta bir yazı belirmişti. Şifreli yazının ilk bölümü beni bu saate ulaştırdı. Şimdi de geri kalan kısmı bizi kurtaracak."

Cansu, meraklı gözlerle; "Bir daha söyler misin o şifreyi?" dedi.

"Dur başıma, vur başına. Akrep sen olmadan ilerleme boşuna' diye yazıyordu. Ben saate ulaştıktan sonra bununla beraber yoluma devam etmem gerektiği anlamını çıkarmıştım. Fakat şu anda ilerlemekte zorluk çekiyoruz. Galiba şimdi işimize yarayacak." diyen İlker elindeki saati yavaşça oyuğun içerisine yerleştirdi.

Buluşma odasının ortasında duran sütun üzerindeki yuvarlak girintiye oturan saatin akrebi birden yavaşlamaya başladı. Üçü de meraklı gözlerle birbirlerine baktıktan sonra yeniden saate doğru odaklandı.

Kısa süre içerisinde hızını azaltan akrep yavaşlayıp durdu. Gösterdiği yöndeki kapıya dönüp baktılar.

"Bizim buraya girdiğimiz kapı." dedi Neda.

"Evet." dedi İlker. "Doğru yönü gösterdi. Oyunum o kapının ardında kaldı. Yani akrep ben olmuş oldum. Asıl kapı şimdi ortaya çıkacak."

Saatin üzerindeki akrep durduktan sonra yelkovan da yavaşlamaya başladı. Birazdan o da duracaktı ve bir kapıyı gösterecekti. Üçünün de kalbi deli gibi atmaya başladı. Heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Yelkovan, dört beş tur döndükten sonra iyice yavaşladı ve birden durdu. Saatin üzerinde rakamlar olsaydı akrep 6'yı yelkovan ise 10'u göstermiş olacaktı. Neda, Cansu ve İlker, başlarını yavaşça çevirip ibrenin gösterdiği kapıya doğru baktılar.

"İşte bu kapı." dedi Cansu.

"Haydi, o zaman gidip ardına bakalım." diyen Neda, kapıya doğru yürümeye başladı. Etrafı kapılarla çevrili yuvarlak salondan bir çıkış yolu bulmuşlardı. Neda'yı takip eden Cansu'nun ardından bakan İlker, oyuna girmeden önce Paroks'un söylediği son sözü düşündü. "Bir saat, durmuş olsa bile mutlaka doğruyu gösterdiği bir an vardır." Ardından saate bakıp; "İşte şimdi doğruyu gösterdi." dedi ve sütunun üzerindeki köstekli saatin kapağını kapatıp yanına almak istedi. Fakat oyuğundan çıkartamadı.

Zorlayarak bir iki deneme daha yaptıysa da başarılı olamadı.

"Galiba görevini tamamladı." diye düşündü ve Karadeniz'den bu yana taşıdığı saati buluşma odasındaki sütunun üzerinde bırakıp Neda ve Cansu'yu takip etti.

Neda, işaret edilen kapıya geldiğinde durakladı.

"Hangimizin açması gerekiyor?"

Cansu, geriden gelen İlker'e bakarak; "Şifre sana hitaben söylenmiş. İstersen sen aç." dedi.

İlker, Cansu ve Neda'ya bakarak yavaşça kapıya ilerledi ve kolu tuttu. Dikkatlice aşağıya indirdi. Üçünün de gözlerini kamaştıran ışık bir kez daha göründü. O kapı da bir Sonsuz Kapı Koridoru'na doğru aralanmıştı.

İlker, adımını koridor içerisine attı. Ardından Neda ve Cansu da buluşma odasından ayrılıp İlker'in yanına geçti. Her iki yana doğru uzayan koridorda sağlı sollu sıralanan kapılar sanki sonsuza kadar uzuyordu. Floresan lambalarının aydınlattığı ve iki kişinin rahatlıkla yan yana yürüyebileceği bu yerde Neda, Cansu ve İlker ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Bizden bir önceki oyunda Li adlı biri vardı. Buradaki her kapının insanların bilinçaltına açılan birer geçit olduğunu söylemişti. Beni kurtarmaya geldiklerinde bu koridordan kaçıp Paradokya salonuna varmıştık."

"Peki, hangi kapıdan girmiştiniz?" diye sordu İlker.

Cansu, birkaç kapının üzerine baktı.

"Li'de bir şifre vardı ve Elif de o şifrenin sonunu çözüp 1207 numaralı sayıya ulaşmıştı. Biz de peşimizdekilere yakalanmadan o numaralı kapıdan girip kurtulmuştuk." Neda, Cansu'nun sözünden sonra araya girerek; "Şimdi çözülmemiş şifremiz kalmadı. Hem kapılarda sayılar da yok." dedi.

Üçü de çaresiz bir şekilde Sonsuz Kapı Koridoru'nda oldukları yerde kalakaldılar.

O anda yaklaşık elli metre uzaklarındaki bir kapıdan açılma sesi geldi ve kapı yavaş yavaş aralanmaya başladı.

Birden meraklı gözlerle sesin geldiği yöne doğru dönen Cansu, İlker ve Neda, birbirlerine yaklaştılar. Heyecanla kapının ardından gelecek olanı beklemeye başladılar.

31

Başını ve yüzünü örten tek parça, koyu renk peleriniyle Paroks, ağır ve tok adımlarıyla kapıda göründü. Açık kapının yanında durup yavaşça Cansu, Neda ve İlker'e doğru döndü. Sonsuz Kapı Koridoru'nda ellerini iki yana doğru açtı ve aralarındaki mesafeye rağmen rahatlıkla duyulan gür sesiyle konuşmaya başladı.

"Sizleri tebrik ederim. Buraya ulaşarak Gecenin Gizemli Oyunu'nu başarıyla tamamlamış oldunuz. Birazdan oyununuz bitecek fakat Paradokya devam edecek.

Sizleri, bu çıktığım kapıdan oyuna başladığınız salona davet ediyorum. Fakat öncesinde küçük bir isteğim olacak."

Cansu, Neda ve İlker'in içini birden sevinç kapladı ve gülümsemeye başladılar. Zorlu bir macerayı atlatmışlardı ve artık her şey geride kalmıştı. Paroks, etkileyici konuşmasına devam etti.

"Şifrelerinizi oyuna başladığınız Paradokya salonuna kadar değil de buraya, yani Sonsuz Kapı Koridoru'na kadar tasarladık. Ben de sizi burada karşıladım. Bunun bir sebebi vardı. Birazdan açıklamasını yaparım.

Şimdi lütfen başlangıç salonuna dönmeden önce her biriniz bir kapıyı açsın. Fakat içerisine bakmasın. Kapı kolunu indirdikten sonra aralamadan bırakıp salona geri gelsin. Bu istediğiniz herhangi bir kapı olabilir."

Konuşmasını bitiren Paroks, yavaşça geldiği kapıya dönerek içeriye doğru adım attı ve gözden kayboldu.

Cansu, Neda ve İlker yeniden birbirlerine baktılar. Uyanmadan önce son bir isteği yerine getirmeleri gerekecekti. Merak içerisinde kalsalar da artık her türlü ilginçliğe alışmışlardı. Elli metre ileride, Paroks'un açık bıraktığı kapıya doğru yürümeye başladılar.

32

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Neda.

İlker, koridorda Cansu'nun gerisinde ilerlerken; "Bilmiyorum." cevabını verdi. "Birazdan öğreniriz."

Cansu, durup Neda ve İlker'e baktı. "İlk kim açacak?"

Neda, Cansu'nun yanından geçerek her iki tarafta da yan yana sıralanmış kapılardan birinin önünde durdu.

"İlk ben açayım." dedikten sonra kapı kolunu kavrayıp yavaşça aşağıya indirdi. Kapı açılmıştı fakat itip aralaması istenmemişti. Merak içerisinde kapı kolunu bırakan Neda, diğerleri ile göz göze geldi.

Tekrardan yürümeye devam ettiler. Paroks'un açık bıraktığı kapıya otuz metre mesafe kaldığı sırada İlker, Neda'nın açtığı kapının karşı tarafındaki duvarda bulunan kapılardan birini açıp yürüyüşünü sürdürdü.

Sıra Cansu'ya gelmişti.

"Bu yaptığımız boşuna değildir." deyip İlker'in açtığı kapının beş sıra ilerisinde durdu. Diğerlerinin yaptığı gibi önündeki kapının kolunu kavrayıp aşağıya indirdi.

Üçünün de merakı en üst seviyedeydi. Oyunlarının bitmiş olduğu söylenmese bu yaptıklarının ne anlama geldiğini yorumlamaya çalışırlardı.

! KAPILARIN AÇILMASI HAKKINDA BİR FİKRİN VAR MI? EĞER ACELECİ BİR OKUR DEĞİLSEN AÇILAN KAPILARIN NE ANLAMA GELDİĞİ SENİ İLGİLENDİRMESİN.

❖❖❖

Paroks'un açık bıraktığı kapıya vardıklarında ilk olarak Neda içeriye girdi. Hemen arkasından Cansu adımını attı. Üçüncü olarak da İlker, öndekileri takip etti.

Yarı karanlık ve sisli, oval, genişçe alanın içine girmişlerdi. Yeniden Paradokya salonunda bulunmaları, tarifi imkânsız bir mutluluk yaşamalarına sebep olmuştu. Salonun üç tarafındaki sütunlar ve sütunların üzerinde bulunan, on santimetrekare boyutlarında farklı şekillerdeki binlerce sembol, yavaşça sağa sola, yukarıya ve aşağıya kayarak uygun olanlarıyla birleşip ışık oyunlarına devam ediyorlardı.

Gizemli alanın sembollerle çevrili olmayan boş kısmında, üç basamakla çıkılan platformun üzerinde, derinlere doğru uzayan meşaleli yolun önünde duran Paroks, ellerini iki yana doğru kaldırıp gelenleri selamladı.

"Paradokya salonuna hoş geldiniz. İlker Bey, lütfen girdiğiniz kapıyı kapatınız. Ardından her biriniz kendi oyun kapılarının önünde dursun."

İlker, arkasındaki kapıyı kapattı. Salondaki üç kapıdan ortadaki olduğu için yerinde kaldı. Cansu sağ taraftaki, Neda ise sol taraftaki kapının önüne geçip Paroks'a döndüler.

"Paradokslarla çevrilmiş rüyalar âleminde, bilinçaltınızın derinliklerinde oynadığınız oyunu başarıyla bitirdiniz. Bir kitap okuyup gizemli dünyaya kapı aralamıştınız. Bu kitap sayesinde sevinçleriniz, hüzünleriniz, başarılarınız ve hatalarınızla, kısacası kendinizle yüzleşme fırsatı buldunuz. Sizleri yeniden tebrik ediyorum. Gecenin Gizemli Oyunu'nu tamamladınız."

Paroks'un sözleri ardından Neda, aklına takılan bir soruyu sormak istedi.

"Okuduğumuz kitapta ve oynadığımız oyunda olaylar hep birbirine bağlantılıydı. Fakat ben tuzağa düşürülmeden önce Sayed'in Paradokya oyuncusu olduğunu anlayamamıştım. Şimdi o, kaybetmiş mi oldu?"

Paroks, Neda'ya doğru dönerek; "O kişi hayatı boyunca hep birilerini kullandı. Hayalleri uğruna insanların sırtından geçinmeye çalıştı. Paradokya sizler ve okuduğunuz kitaptaki oyuncularla sınırlı bir oyun değil sadece. Her gece yeni oyuncular gelmekte ve yeni oyunlar oynanmakta. Sayed de geçmişteki gecelerden birinde oyuna giren kişilerdendi. İletişim kurduğu herkes, ondan yardım gelecek diye beklenti içerisine giriyor ve ümitle bekliyordu. Fakat en ihtiyacı olduğu yerde bu sefer kendi yalnız kaldı. Kristal anahtar artık ortaya çıktı. Eğer burada olsaydı kazananlardan olmuş olacaktı. Aranızdaki dayanışma sizi bu oyundan kurtaran en önemli etken oldu."

"Kristal kalp... Onun anlamı neydi?"

"Salim size Tutankamon'un kalbinden bahsettiğinde Paradokya içerisinde kapıları sonuna kadar açık olan bilinçaltınıza öyle bir işlediniz ki oyununuzda karşınıza çıktı. Bu süreci tamamıyla siz yönlendirdiniz."

"Öyleyse öğrencilerimi neden bulamadım?"

"Öğrencileriniz hiçbir zaman o tünellerde bulunmadılar. Siz kendi iç sesinizin yansımasını dinlediniz. Kitap elinize geçtiği gün yaşadığınız hadise sizi öyle etkilemiş olacak ki bunu oyununuza taşıdınız. Oyunun başında da bahsettiğim gibi bu oyun sizi size bir kez daha tanıtma fırsatı sundu."

"Peki, ya ben?" diye araya girdi Cansu. "Elif oyunundan kısaca bahsetmişti bana. Ben de ona benzer bir oyun oynadım." dedi.

Paroks, Cansu'ya dönüp; "Paradokya, aynı oyunu, mekânlarını değiştirerek sunabilir." dedi.

Neda ve Cansu'dan sonra İlker de aklındaki soruları Paroks'a sormak istedi.

"Yaşadıklarımız kendi bilinçaltı dünyamızsa eğer, nasıl oldu da harita sürekli değişti ve ben oyunumdaki kişilerin yönlendirmesiyle ilerledim?"

"Bir noktayı kavramanız lazım İlker Bey. Haklı olduğunuz yer yaşadıklarınızın kendi bilinçaltı dünyanız olması. Fakat o kişiler haritaya göre hareket etmediler. Harita onlara göre değişti. Tüm kararları yine siz vermiş oldunuz. Oyununuzu dikkatli düşünürseniz ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Ya geride bıraktığım dedeme ait sandık? Gerçekten onun içerisinde ne var?"

"Bunu bilemem İlker Bey. Uyandığınız zaman açıp bakarsınız."

Paroks'un son sözünden sonra Cansu, yeniden araya girerek; "Son olarak şunu merak ediyorum. Az önce Sonsuz Kapı Koridoru'nda her birimiz birer kapı açtık. Bunu neden yaptık?"

diye sordu ve ardından diğerleri gibi pür dikkat Paroks'un söyleyeceklerine kilitlendi.

Kısa bir bekleyişin ardından Paroks, etkileyici ses tonuyla gizemli salondaki sessizliği bozdu.

"Bir sonraki Paradokya oyuncularını seçmeniz için."

33

"Paradokya oyunu her gece oynanıyor. Bunlardan bazıları kitap haline geliyor ki bu da yeni oyunculara davetiye olmuş oluyor.

Bu gece yaşanılanları da okuyanlar olacak. Fakat içlerinden bazıları sabırsızlanıp kitabın tamamını okumadan sonuna bakmış olacaklar. Hanginizin uyanabildiğini öğrenmek için...

İşte bu yüzden biz de bu sabırsız okuyuculara daha zor bir oyun hazırladık ve kimin gireceğini sizin belirlemenizi istedik.

Okuyanlardan her biri mutlaka birinizin oyununu daha fazla sevdi. Siz de buna teşekkür olarak onların kapılarını aralayıp davet ettiniz.

Sıradaki Paradokya oyunu her zamankinden zor ve farklı olacak. Bu sefer tersten başa doğru ilerleyip uyanmaya çalışacaklar.

Gecenin Gizemli Oyunu sizin için sona erdi.

Yeni oyuncuların gelebilmesi için artık uyanabilirsiniz. Şimdi sıra sizleri okuyanlarda...

Sevgili okur,

Paradokya'nın gizemli dünyasına bir kez daha şahit oldun. Okuduğun kitabın içindeki gizemler, bilinçaltındaki âleme açılan kapıyı ardına kadar aralamış durumda.

Geri dönüşü olmayan bir yolun başındasın. Artık listeye eklendin. Paradokslarla çevrilmiş yolculuğun uykuya daldığın her an başlayabilir.

Gecenin Gizemli Oyunu'nda alacağın en büyük ödülün ne olduğunu biliyorsun. Tabii başarabilirsen...

Paroks

Gecenin Gizemli Oyunu - 2

PARADOKYA

SIRLAR GEÇİDİ

CEM GÜLBENT

GİZA PLATOSU

LOUVRE MÜZESİ

RİZE ÇAMLIHEMŞİN KÖYÜ

Kitabı eline aldığın an gizemli yolculuğun başladı. Kim bilir nereye gideceksin? Tanımadığın insanlar belirecek yanı başında. Her birinize farklı görevler verilecek. Birbirine bağlanan şifreler, bulmacalar, oyunlar seni kurtuluşa mı götürecek yoksa tuzaklarla çevrili çıkmaza mı? Eğer bu şifreleri çözüp, tuzakları atlatıp oyunu başarıyla geçebilirsen alacağın en büyük ödül uyanabilmek olacak. Bir an önce bu rüyadan kurtulmaya bak. İpuçlarını kitabın içinde bulacaksın. Ama anahtara sahip olmak yeterli değil, doğru kapının kilidini açmalısın. Geri dönüşü olmayan bir yolun başındasın.

Maceraya hazır mısın?

Paradokslarla çevrili rüyalar âlemi, seni bu defa bambaşka zamanlara ve mekânlara götürecek. Paradokya, Sırlar Geçidi ile yeniden karşında!

www.paradokya.com

ISBN 978-605-08-0754-7

9 786050 807547

₺16,50

genctimes.com